

คำสอนอบรมพระกรรมฐาน 74

ต่อแต่นี้ไปขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย โปรดตั้งใจเตรียมตัวเพื่อเจริญสมาธิจิต สำหรับการเจริญสมาธิจิตนี้ ถ้าจะอาศัยให้จิตเป็นสมาธิให้ทรงตัวง่าย ๆ ก็ขอให้บรรดาญาติโยมทั้งหลายจับภาพพระพุทธรูปก็ดี หรือว่าแสงสว่างของไฟก็ได้เป็นนิมิต ถ้าจับภาพพระพุทธรูป ก็ถือว่าเป็น พุทธานุสติกรรมฐาน ด้วย แล้วก็ เป็น กลิณ ด้วย ถ้าเห็นพระพุทธรูปเป็นสีเหลือง ก็ถือว่าเป็น ปิตกกลิณ ถ้าถือสีเป็นสำคัญ ถ้าถือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์พระพุทธรูปปฏิมากรก็ถือว่าเป็น พุทธานุสติกรรมฐาน สำหรับจับภาพนี้ถือว่าเป็นสมาธิหายแต่ว่าทรงตัวได้ถึงฉาน 4 เป็นการทรงสมาธิจิต เป็นการสังเกตง่าย ๆ ว่าขณะใดที่ลืมตามองดูภาพพระแล้วก็จำไว้หลังตานึกถึงภาพพระ ถ้าภาพพระยังทรงอยู่ในจิตก็แสดงว่าขณะนั้นจิตยังมีสมาธิอยู่ ถ้าหากว่าภาพพระเลื่อนหายไปก็ลืมตาดูใหม่ แล้วก็หลับตาดู ก็เป็นอันว่าจะสังเกตจิตได้ว่าจิตเราเป็นสมาธิหรือไม่แบบหนึ่ง

ถ้าอีกแบบหนึ่งก็ให้กำหนดรู้ลมหายใจเข้าออก ทั้งนี้ก็ตามความสบายของญาติโยมทั้งหลาย แล้วการปฏิบัติมีถึง 40 แบบ จะจำกัดแบบใดแบบหนึ่งก็ไม่สมควร สุดแล้วแต่ความสบายของท่าน ถือว่าให้กำหนดรู้ลมหายใจเข้าออกเวลาเข้านี้กว่าพุทเวลาออกนี้กว่าโธ การกำหนดรู้ลมหายใจเข้าลมหายใจออกเป็น อานาปานุสติกรรมฐาน และคำภาวนาพุทโธเป็น พุทธานุสติกรรมฐาน ได้สองอย่างควบกัน หรือว่าบางขณะภาวนาด้วย ใจของท่านไม่สบาย ท่านก็จับแต่ลมหายใจเข้าออกอย่างนี้ก็ได้ ขณะที่รู้ลมหายใจเข้าออก ก็ถือว่าอารมณ์เป็นสมาธิ แล้วบางขณะถ้าหากว่าจับลมหายใจเข้าออกไปสบาย จะใช้คำภาวนาว่าพุทโธ แต่คำภาวนานี้เอาตามไม่จำกัด ถ้าบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทเคยภาวนาว่าอย่างไรมาคล่อง ก็ขอได้โปรดอย่าเปลี่ยน ถ้าเปลี่ยนแล้วจะยุ่ง มีผลเสมอกันนี้ภาวนา จะใช้คำภาวนาเฉยๆ ก็ได้

การทำจิตให้เป็นสมาธิก็เพื่อเป็นการป้องกันอารมณ์ นิเวรณ ซึ่งอารมณ์ชั่วไม่ให้เห็นมาถึงในจิต เมื่อจิตมีสมาธิ มีอารมณ์สบาย อันเนื่องด้วยสมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาทรงแนะนำให้บรรดาพุทธบริษัททั้งหลาย ใช้ปัญญาพิจารณาหาความจริงใน ชั้น 5 ตามที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ในตอนหนึ่ง การที่สอนบรรดาท่านพุทธบริษัทถึงแปดหมื่นสี่พันพระธรรมชั้น ก็หมายถึงว่าเป็นการระล่อมจิตของบรรดาท่านพุทธบริษัทให้สิ้นเข้ามาเกาะที่จุดที่ ชั้น 5 ตัวเดียวแสดงว่าถ้ากำลังใจของบรรดาท่านพุทธบริษัทจะมีความเข้มแข็งไม่พอ สอนให้ละ ชั้น 5 ก็ไม่สามารถจะทำได้ ฉะนั้นองค์สมเด็จพระจอมไตรจึงหาวิธีสอน ตั้งแต่อันดับเบาที่สุด ถึงแรงถึงสูงที่สุด

นี่โดยเฉพาะวันนี้เอาตามภาพก็จะขอจับจุดปลายทาง ของการเจริญพระกรรมฐาน เพราะว่ากำลังใจจิตของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย มีความเข้มแข็งพอนี้อีกประการหนึ่งขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายรับทราบไว้ว่า โลกจะเต็มไปด้วยความเร่าร้อนอยู่เสมอ เราต้องคอยจังหวะอีก

นานกว่าจะมีความสงบเข้าสู่ภาวะสันติโดยเฉพาะเวลากระชั้นคืออนาคตใกล้ปัจจุบัน มันก็จะเป็นแต่ความร่ำร้อนขึ้นทุกขณะตอนนี้อย่าเพิ่งคิดว่าโลกจะมีความสงบแล้วโลกจะมีความสุข ขณะนี้หาความสงบหาความสุขไม่ได้ทั่วโลก ไม่ใช่แต่ประเทศไทย ในเมื่อป้ายอื่นเขาฝนตกเขาเปียกบ้านเราถึงฝนไม่หนักก็ถูกละออกฝน มันก็เปียกเป็นหวัดได้เหมือนกัน ข้อนี้อุปมาฉันใด ภายในเขตของประเทศไทยเราก็เหมือนกัน ก็ยังมีความยุ่งกันอยู่

ฉะนั้น หากว่าบรรดาท่านพุทธบริษัทเอาจิตน้อมรับ ใช้ปัญญาพิจารณาตามคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระบรมครู จิตก็จะมีความสุข คือกฎธรรมดาของโลกมีอยู่ว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกเป็นของไม่เที่ยง ที่เรียกว่า อนิจจัง ที่เราคิดว่าเราเกิดมาที่เราจะมีความสุข เราต้องการความสงบ เราไม่ต้องการประทุษร้ายใคร แล้วคนอื่นพวกหนึ่งเขาอาจจะไม่ได้คิดอย่างนั้น จะสร้างความเดือดร้อนให้เกิดขึ้น ถ้าอาการอย่างนี้ปรากฏขึ้น ก็ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายระงับใจเสีย อย่าไปโกรธในเขาทั้งนี้เพราะอะไร เพราะถือว่าเป็นภาวะของโลก มันมีความยุ่งเป็นปกติ หากความเที่ยงไม่ได้

ประการที่สององค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาตรัสว่าโลกเต็มไปด้วยความทุกข์ นี่ข้อความว่าทุกข์นี้ ถ้าเราจะพูดกันสักสิบวันก็ไม่จบ ก็จะเห็นได้ในปัจจุบันว่าบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านที่มีความเป็นอยู่ เวลาที่ต้องทำมาหากิน ต้องประกอบอาชีพ การจะได้ของ จะได้ทรัพย์สินมาก็เต็มไปด้วยความเหน็ดเหนื่อยมันก็เป็นความทุกข์ส่วนหนึ่ง แล้วอีกประการหนึ่งสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัวเราเวลานี้ก็ไม่มีอะไรน่าไว้วางใจ วันนี้อยู่ประเดี๋ยวเดียว ก็มีคนหลายคนถามว่าสภาวะของประเทศชาติจะเป็นอย่างไร ก็ตอบไม่ได้ เพราะอะไร เพราะว่ามันยังยุ่งนี้สภาวะแห่งความยุ่งของบ้านเมืองก็ดี บ้านเราก็ดี เมืองอื่นก็ดี มันเกิดขึ้น ก็ถือนั่นเป็นเรื่องธรรมดาของโลก เราจะหลีกเลี่ยงให้มันพ้นไม่ได้ เมื่อเราอยู่ในโลกเพียงใดเราก็ต้องพบกับความยุ่งอย่างนี้ ก็นึกแล้วได้โปรดคิดต่อไปว่า ถ้าเราจะเกิดอยู่ชาตินี้มันก็เป็นทุกข์ มันพบกับความยุ่ง ถ้าเราจะเกิดไปอีกสักกี่ชาติ เราก็จะพบกับความยุ่งอย่างนี้ตลอดไป

ข้อที่สามข้อสุดท้าย องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาว่าคนที่เกิดมาแล้วแม้จะมีความทุกข์ หากความเที่ยงไม่ได้ ก็ไม่ใช่ถึงที่สุด แต่ถึงเพียงนั้น ในที่สุด ก็เป็น อนัตตา คือสลายตัวไปหมด คนที่มีอำนาจวาสนาบารมี มีเงินมาก มีศรัทธามาก มีอำนาจมาก ก็รู้จักตายเหมือนกัน ตายไปแล้วหลายท่านเรียกว่ามากท่านด้วยกันถ้าหากว่าเราจะไปสืบถึงต้นตระกูลของเรา ว่าเราเกิดมานี้ อาศัยบิดามารดาเป็นแดนเกิด บิดามารดาของเราก็ต้องอาศัยบิดามารดาของท่าน ที่เรียกว่าปู่ ย่า ตา ยาย นี้ ปู่ ย่า ตา ยาย ก็ต้องอาศัยบิดามารดาของท่านเรียกว่าทวด แล้วก็สูงขึ้นไปตามลำดับถ้าเราจะไปสาวหาว่าท่านผู้นั้นเวลานี้อยู่ที่ไหน ท่านก็ตายไปหมดแล้ว

เป็นอันว่าคำสอนขององค์สมเด็จพระประทีปแก้วบอกว่าโลกหาที่สุดไม่ได้เอาตามาว่าจริง ขอบรรดาพุทธบริษัทคิดไว้ด้วยว่าจริงหรือไม่จริง ถ้าเห็นว่าจริงถ้าเราจะทำตัวให้พ้นจาก อนิจจัง ความที่ไม่เที่ยง ให้พ้นจาก ทุกข์ คือความยุ่งของโลก พ้นจาก อนัตตา คือการสลายตัว ไม่มีการทรงตัว ให้มีอย่างเดียวคืออมตะคำว่าไม่ตาย ซึ่งเป็นการทรงตัว ให้มีธรรมอย่างเดียวคือ เอกันตบรมสุข

คือสุขอย่างยิ่ง ไม่มีอารมณ์เป็นทุกข์ เราจะหาแดนไหนเป็นที่ไปอยู่ ในเมื่อโลกมนุษย์มันเต็มไปด้วยความไม่เที่ยง เต็มไปด้วยความทุกข์ เป็น อนัตตา ถ้าเราจะไปเป็นเทวดา หมดบุญหมดวาสนาบาารมีก็ ต้องมาเกิดเป็นมนุษย์ ดีไม่ดีก็เลยลงนรกไปก่อน

อย่างบรรดาท่านพุทธบริษัทที่มานั่งอยู่แล้วทุกคนนี้เคยเป็นทั้งเทวดา เคยเป็นทั้งพรหมกัน มาแล้วทั้งนั้น ที่พูดอย่างนี้ก็ไม่ใช่เดา ถือเอาคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเขต องค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐาวัตินิสัยคนไว้ 4 ระดับด้วยกันคือ **อุคฆฏิก** คนที่มีปัญญาดี มีบารมีเต็ม **วิปจิตัญญ** คนที่มีปัญญาดีบารมีเต็ม แต่ว่าความเกียปถัมภ์ของจิตตสันใจเข้าไปอีกนิดหนึ่ง แล้ว เหยยะ บุคคลประเภทเข้าถึงสรณคมน์ พอมีปัญญาพอสมควร **ปทปรมะ** บุคคลประเภทนี้สอนเอาดี ไม่ได้ ไม่ปรารถนาในความดี

เมื่อเอาคนทั้ง 4 ประเภทเข้ามาเปรียบกับบรรดา ท่านพุทธบริษัทก็จะเห็นได้ว่าบรรดาท่าน พุทธบริษัทนี้มีอยู่ในคติสองประการ คือ **อุคฆฏิตัญญ** กับ **วิปจิตัญญ** หมายถึงว่าเป็นคนที่มีปัญญา มีความรอบรู้ สร้างบุญบารมีมามาก ทั้งนี้เพราะอะไรที่พูดนี้ไม่ใช่ขอกัน ไม่มีประโยชน์ในการขอ เพราะอะไร เพราะว่ากรรมมาของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายทุกท่าน นั่งก็ลำบาก นั่งขัดเขียด เขียดเสียดกัน แล้วมานั่งนี้ก็ไม่ได้อะไรเป็นค่าจ้าง ที่มานั่งอย่างเดียว ก็ต้องการความดี ความดีได้แก่ อะไร ได้แก่การสมาธิ ได้แก่ ทำจิตให้บริสุทธิ์ การทำจิตให้บริสุทธิ์ประเภทนี้ ถ้าคนไม่มีบารมีตาม สมควร เขาจะไม่พอใจ ในการมาของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย มาด้วยศรัทธาแท้ จึงกล่าวได้ ว่าท่านที่มานั่งทั้งหมดตกอยู่ในเขตบุคคล 2 ประเภท คือ **อุคฆฏิตัญญ** กับ **วิปจิตัญญ** นั่นก็สมควรรับ คำแนะนำขององค์สมเด็จพระบรมครูชั้นสูงสุดท้ายได้ คำแนะนำชั้นสูงสุดท้ายถ้าทำได้ ก็เป็นแดนไปพระ นิพพาน

คำว่าพระนิพพานเป็นของไม่ไกล สำหรับจิตของบรรดาท่านพุทธบริษัทอาจจะคิดว่าเวลานี้ ยังห่างอยู่ แต่ความจริงจิตไม่ห่าง แต่อารมณ์มันห่าง อารมณ์ของจิตอาจจะห่างไปบ้างเล็กๆ น้อยๆ แต่ขอให้คิดไว้เสมอว่าคนทุกคนในโลก เกิดมามีใครอยู่ค้ำฟ้าบ้าง ที่ไม่ตายมีบ้างไหม แล้วร่างกายที่ ถือว่าเราเป็นเรา เป็นของเราเนี่ยมันเป็นเรา เป็นของเราจริงหรือไม่จริง ถ้าร่างกายเนี่ยมันเป็นเราจริง เป็น ของเราจริงเราเคยคิดอยากจะทำให้มันแก่ไหม เราเคยคิดอยากให้มีมันป่วยไหม แล้วคนที่เขา ตายทุกคน เขาเคยบ่นว่าเขาอยากตายไหม ถ้าพิจารณาอย่างนี้ก็จะเห็นว่าคนทุกคนเกิดมาแล้วไม่ยากพบกับ ความแก่ ไม่อยากพบกับความป่วย ไม่อยากพบกับความตาย แล้วเราทุกคนหลีกเลี่ยงได้หรือเปล่า เป็นอันว่าทุกคนก็ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ เมื่อทุกคนไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ ก็แสดงว่าร่างกาย คือ **ขันธ 5** หรือขันธ 5 ได้แก่ร่างกาย มันไม่ใช่เรา มันไม่ใช่ของเรา มันเป็นใคร ท่านก็บอกว่ามันเป็น เรือนร่างที่กิเลส ตัณหา อุปาทาน สร้างขึ้น เพราะอาศัยจิตเราไปคนมันเราตายแล้วเกิด เกิดแล้วตาย นับชาติไม่ถ้วน เต็มไปด้วยความทุกข์

นี่ถ้าหากว่าจะปรารถนาในความสุข ท่านสอนไว้ในท้ายของ **มหาสติปัฏฐานสูตร** ทุกบท ท่านบอกว่าขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย จงเห็นร่างกายเพียงสักแต่ว่าเห็น คำว่าเห็นนี้

หมายความว่าจงอย่ายึดถือร่างกายจนเกินไป ร่างกายของเราถือว่าเป็นเรือนร่างที่อาศัยชั่วคราวเท่านั้น ไม่ซำมันก็สลายตัว แล้วเรือนร่างของบุคคลอื่นก็เหมือนกัน เมื่อเห็นแล้วก็สักแต่ได้เห็น อย่าเอาจิตเข้าไปผูกพัน แล้วจงอย่าผูกพันทุกสิ่งทุกอย่างในโลก ที่พูดอย่างนี้ไม่ได้หมายความว่าทำให้ทั้งสมบัติทั้งหมดไม่ใช่อย่างนั้น ทรัพย์สมบัติร่างกายต้องรักษาไว้ตามหน้าที่ แต่เมื่อถึงเวลาที่มันจะตายจริงๆ ก็ถือว่าร่างกายนี้ ทรัพย์สมบัติทั้งหลายเหล่านี้เป็นปัจจัยของความทุกข์ เราไม่ต้องการมันอีก ถ้าจิตใจของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายคิดไว้อย่างนี้เสมอว่าเราต้องตายแน่ ชีวิตเราไม่สามารถจะทรงได้ตลอดกาล ตลอดสมัยเมื่อตายแล้ว ญาติก็ดีพี่น้อง สามภรรยา บุตร ธิดา หรือว่าทรัพย์สินทั้งหมดเราก็ไม่สามารถจะนำไปได้ แล้วเขาทั้งหลายเหล่านั้นในที่สุดก็จะต้องตาย ก็เป็นอันว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกไม่มีอะไรเป็นเรา เป็นของเรา ไม่มีอะไรทรงตัว ในเมื่อโลกนี้มันเป็นทุกข์ การเกิดมันเป็นทุกข์ ถ้าเราจะเกิดต่อไปอีกมันก็จะมีความทุกข์อย่างนี้ในเมื่อองค์สมเด็จพระชินศรีบรมศาสดาท่านตรัสว่านิพพานเป็นแก่นดับบรมสุข ชื่อว่าเป็นสุขอย่างยิ่ง เราก็เข้าหาแดนของพระนิพพานต่อไป

แดนของพระนิพพานจะได้แก่อะไรบ้าง ได้แก่หนึ่ง ทาน การให้ เป็นการตัดโลภะ ความโลภ สอง ศีล ทรงอารมณ์ดีมีเมตตาเป็นปกติ เป็นการตัดความโกรธสาม ภาวนา ที่บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายกำลังทำอยู่ อันนี้ชื่อว่าเป็น **ปรหมัตถปฏิบัติ** เป็นการปฏิบัติสูงอย่างยิ่ง อันดับแรกทำจิตของเราให้สบาย ด้วยอารมณ์ใจเป็นสมาธิ ยึดอารมณ์ที่เป็นกุศลเป็นสำคัญ แล้วนอกจากนั้น ก็พิจารณาไว้เสมอว่าเรากับโลกนี้ เราจะต้องจากไปแน่นอนหนึ่งข้างหน้า เมื่อจากไปแล้ว เราจะไม่กลับมาพบโลกนี้อีก ไม่พบเทวโลกนี้อีก ไม่พบเทวโลกแล้วก็ไม่พบพรหมโลก สิ่งที่เราปรารถนานั้นก็คือพระนิพพาน

ถ้าบรรดาจิตของท่านพุทธบริษัททุกท่าน ค่อยๆ คิดไว้อย่างนี้ทุกๆ วัน วันละเล็กน้อย แล้วก็คอยระวังจิต ว่าจิตถ้ามันจะมีความโลภ อยากจะข้อย่งแย่งทรัพย์สมบัติของบุคคลอื่นมาเป็นของตน ก็ห้ามปรามมันไว้ ถ้าอาการหากินด้วยความสุจริตธรรมองค์สมเด็จพระจอมไตรไม่ถือว่าเป็นความโลภ เป็นสัมมาอาชีพะ มีอยู่ 10 บาท จะ สร้างตัวให้ได้ 100 บาท 1,000 บาท 100,000 บาท 1,000,000 บาทด้วย สัมมาอาชีพะ อย่างนี้พระพุทธเจ้าไม่ถือว่าเป็นโลภ อยากจะแย่งเขา อย่างนี้เป็น **โลภะ ความโลภ**

ประการที่สองพยายามระงับ **ความโกรธ** ด้วยอาศัยทรงศีล 5 ให้เป็นปกติเพราะศีล 5 นี้จะทรงได้เพราะอาศัยเมตตา กรุณา ทั้งสองประการ เมตตา กรุณาทั้งสองประการนี้เป็นปัจจัยตัดความโกรธ ถ้าจิตทรงศีล 5 ได้เป็นปกติ ก็ชื่อว่าท่านเป็นผู้ชนะความโกรธทีละน้อยทีละน้อย ในที่สุดความโกรธก็จะสลายไป

ประการที่สามองค์สมเด็จพระจอมไตรบอกให้ตัด **ความหลง** ก็หมายความว่าพิจารณาว่าร่างกายมันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา มันแก่ไปทุกวันไม่ซำมันก็ตายตายแล้วเราก็คือจิตก็ไม่สามารถจะอาศัยร่างกายนี้ต่อไปได้ ต้องก้าวต่อไปข้างหน้าเป็นอันว่าเราไม่ต้องการมันอีก สภาวะที่ไม่เที่ยงแท้

แน่นอนอย่างนี้ ต้องการสถานะที่เที่ยงจริงๆ ที่เป็นแดนอมตะ คำว่าอมตะ แปลว่าไม่ตาย ไม่เคลื่อน ก็
ได้แก่พระนิพพาน

ถ้าจิตใจของบรรดาท่านพุทธบริษัท คอยระวังไว้ว่าหนึ่งเราจะไม่ยอมให้ความโลภ คือ
อยากจะได้ทรัพย์สมบัติของชาวบ้านมาเป็นของเราโดยไม่ชอบธรรมกับมันเข้าไป ถ้าจิตมันคิดมา
เมื่อไร มันผลอก็อาจจะเป็นไปได้ แต่ต่อไปคิดบ่อยๆมันก็ไม่ผลเพราะมีอารมณ์ชิน ประการที่
สอง ถ้ามันจะละเมียดศีลก็ระมัดระวังไว้ว่าเวลาจะนอนก็คิดไว้วันนี้เราละเมียดศีล 5 ข้อไหนบ้าง ถ้า
หากว่ามันปลั่งพลาดไปบ้างก็ตั้งใจไว้ใหม่ในวันพรุ่งนี้ เราจะไม่ยอมทำอย่างนี้ แต่ก็มันอาจจะผลได้
เหมือนกันใหม่ๆ ต่อไปไม่ชั่วอาการก็จะชิน ชินก็จะทรงตัว เมื่อศีลทรงตัว แล้วก็เหลืออีกจุดเดียว คือ
ทำจิตให้บริสุทธิ์ ก็เป็นของง่าย

เอาละ บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ต่อแต่นี้ไปขอบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านตั้งกาย
ให้ตรง ดำรงจิตให้มั่น กำหนดรู้ลมหายใจเข้าออก ใช้คำภาวนาและพิจารณาตามอรรถาธิบาย จนกว่าจะ
ได้ยินสัญญาณบอกหมดเวลา

คำสอนอบรมพระกรรมฐาน 75

ก็จะขอพูดกรรมฐานที่มีความสำคัญกันเลขนะ ว่าการเจริญพระกรรมฐานความจริงพูดมาก็สำคัญทุกวัน นี่สำหรับอารมณ์ที่ญาติโยมพุทธบริษัทจะรักษาอารมณ์ให้ทรงตัว ว่าอารมณ์ทรงตัวนี้ก็หมายถึงว่าจิตให้ทรงอยู่ เพราะว่าที่พูดมาเมื่อกลางวัน หรือว่าพูดมาตั้งแต่วันก่อน ก่อนที่เราจะมาเกิดเป็นมนุษย์ได้ เรามีศีลมาก่อน แต่ว่าเราจะมีทรัพย์สินพอจะใช้ได้มากหรือน้อยก็ตาม นี่เพราะอาศัยผลของการให้ทาน แล้วการที่จะมีปัญญารู้เท่าถึงการณ์ หมายถึงว่ามีปัญญารู้ศัตรูชอรู้ศัตรูชั่ว แล้วทั้งหมดนี้ถ้าหากว่าการสร้างความคิด (ถ่ายรูปก็ได้ ถ่ายไปหะเขาจะถ่ายรูป ไว้เป็นอนุสรณ์ เรียกว่าใครหวงรูปไว้ อ๊ะ หนอง คนข้างเสานี้ถ่ายให้ชัดเจนเพราะว่า ดีไม่ดีไอ้เสม้านคด ได้ไปคิดเงินเขาได้ อยากได้รูป เอา ถ่ายหะเป่าขานต์ลู้ที ดีเขา จะได้รู้ติดขานต์ลู้ ไม่เป็นไรหรอกนะ เวลานั่งมันมีอยู่ เข้าๆ ออกๆ เดี่ยวจะหาว่าฉัน เสียตัง เวลาพูดจริงๆ ไม่ได้ยินเสียงแล้ว)

อาศัยความคิดเดิมของทุกท่านมีอยู่ เมื่อสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านปรารภจะสงเคราะห์บรรดาสัตว์โลกให้มีความสุข ก็คิด พระองค์จึงได้คิดว่าถ้าจะสอนให้คนมีความรู้เพียงแค่สวรรค์หรือพรหม มันก็ไม่พ้นทุกข์ ฉะนั้นพระองค์จึงแสวงหาอภิโมกขธรรม คือธรรมเป็นเครื่องพ้น ได้แก่พระนิพพาน นี่การจะเข้าถึงพระนิพพานกันได้จริงๆ ก็ค่อยๆ ทำ ไม่ต้องทำแรงๆ ถ้าขึ้นทำแรงๆ เดี่ยวเสาะเขาคดไม่ใช่ อ้าว ขอโทษ ขอโทษแหม ไม่ใช่ พูดเรื่องเสาะ เดี่ยวหาเสียดลี เลยไม่กล้าฟังเสาะเลย

คือว่าการปฏิบัติในพระพุทธศาสนา นี้มีอยู่ว่ามันมีคิดตรงกันข้ามกับคติของโลก คติของทางโลก ถ้าเรามีจิตมูมานะ พยายามทำใช้กำลังมากๆ อย่างนี้งานสำเร็จง่าย แต่ทว่า การปฏิบัติธรรมในพระพุทธศาสนา จะต้องไม่ใช่กำลังจิตสูงเกินไปแล้วก็ไม่ใช่กำลังย่อหย่อนเกินไป ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า เราจะต้องเว้นส่วนสุดสองอย่าง นั่นคือ 1. **อัตตกิลมถานุโยค** ไม่ทรมานตนเกินไป 2. **กามสุขัลลิกานุโยค** เวลาที่ปฏิบัติเพื่อความดี จะไม่เอาจิตเข้าไปน้อมว่าอาจจะได้อย่างนั้น อยากจะได้อย่างนี้ อยากจะสำเร็จอย่างนั้น อยากจะสำเร็จอย่างนี้ คำว่ากามนี่แปลว่า ความใคร่ถ้าจิตไปคิดอย่างนั้นก็ตกไปสู่ในฐานะ นีวรณ ที่เรียก **อุทัจจกุกกัจจะ** เพราะว่า นีวรณ 5 ประการ ถ้าหากว่าเราปล่อยจิตของเราให้เขาไปคลุกคลีอย่างใดอย่างหนึ่งมันจะตัดความคิดทั้งหมด หมายความว่าถึงแม้ว่าฉันทโลกียก็ไม่มีโอกาสจะได้

ฉะนั้น การปฏิบัติจึงให้ตั้งอยู่ในเขตพอสบายๆ นั่งแบบนี้มันท่าจะทนไม่ไหวฝืนกายเกินไปก็เปลี่ยนอิริยาบถเสีย จะนั่งพับเพียบก็ได้ จะนั่งขัดสมาธิก็ได้ นั่งห้อยขากับเก้าอี้ก็ได้ เอนกายก็ได้ เป็นอันว่า นั่ง นอน ยืน เดิน ปฏิบัติได้เหมือนกันทุกอิริยาบถ นี้จุดนี้เป็นจุดสำคัญ เพราะเคยพบมาหลายท่าน ไปบอกว่าไอ้ะ นั่งเสียเกือบแย่ ทำให้ถึงเวลาจะเลิก มันปวด ก็ไม่กล้าเลิก ก็เลยไม่ได้อะไรได้แต่ปวด ไข้ไหม ได้แก่ปวดอย่างเดียว ดีไม่ปวดอย่างเดียว บางทีลุก ขาเขอเป้ไปหมด นี่เป็นจุดหนึ่งที่บรรดาท่านพุทธบริษัทขอได้โปรดคำนึงไว้อยู่เสมอ

แล้วก็จุดที่สอง การเจริญพระกรรมฐานมีสองแบบ แบบหนึ่งแบบอารมณ์ทรงตัว นี้หมายความว่าในการบางครั้งจิตของเราไม่มีความปรารถนาจะคิด มันอยากจะทรงอยู่เฉยๆ ต้องอาศัยจิตของตนเองด้วย ถ้าอาการเป็นอย่างนี้ก็ให้พยายามกำหนดรู้ลมหายใจเข้าออก หรือว่าใช้คำภาวนาด้วย สำหรับคำภาวนาที่ไม่จำกัด ถ้าภาวนาอย่างไรหนิจนอยู่แล้ว คล่องอยู่แล้ว ก็จงอย่าเปลี่ยน ถ้าไปเปลี่ยนเข้า มันเป็นการขึ้นต้นใหม่ ความจริงถ้าบทภาวนาเดิมเราทำจนกระทั่งใจเริ่มเป็นสมาธิ ถ้ามีคนอื่นเขาบอกอย่างนี้ไม่ดี ภาวนาอย่างนั้นดีกว่า ถ้าไปทำเข้าอย่างนั้นละก็จิตมันจะเป็นการเริ่มต้นใหม่

แต่ว่าอย่างที่สองคือที่อาตมาพูดมาบอกว่า ถ้าจะพยายามฝึกมโนมยิทธิ ต้องใช้คำภาวนาแบบนั้น แล้วเวลาที่ท่านซ้อมในยามปกติ ยังไม่ถึงเวลาฝึก ก่อนที่จะใช้ฝึกภาวนา แบบนั้น ให้ขึ้นต้นด้วยบทภาวนาเดิมเสียก่อน อย่างสมมติว่าท่านเคยภาวนาว่า พุทโธ หรือว่า สัมมา อรหัง อย่างใดอย่างหนึ่งที่เคยทำมาแล้ว จนกระทั่งอาการจิตทรงตัว เป็นสมาธิดี ถ้าจะเข้าไปฝึกแบบมโนมยิทธิ ใช้คาถาบทนั้นภาวนาแบบนี้ถ้าขึ้นต้นใหม่ๆ เลยทีเดียวอารมณ์จิตมันจะชาน ชัดกับอารมณ์เดิมแต่หากเป็นการชักซ้อมให้ใช้คาถาบทก่อนที่ขึ้นอยู่ ก่อนจนกระทั่งจิตสบายพอจิตสบายถึงที่สุด จึงค่อยจับคาถาบทนั้นมาภาวนา เขาทำเชื่อมกันแบบนี้วันใหม่ๆ สองสามวันจะขลุกขลักนิดหน่อย ไม่ช้าจิตจะเป็นสมาธิผสานกัน ใจใหม่เขาต้องทำแบบนี้ละ แต่พอได้ พอฟังใหม่แล้วก็ถือว่าใหม่เลย อีกจิตหนึ่งก็อยากจะเอาเก่า อีกจิตหนึ่งก็อยากจะว่าใหม่ คือนั้นเลยไม่ได้อะไรเลย ว่าไอ้จิตมันทะเลาะกันนะ ใจใหม่

แล้ววิธีปฏิบัติเขาปฏิบัติแบบนี้ ต้องขึ้นต้นบทภาวนาที่เราทำจนชิน ให้จิตเข้าถึง จับระดับสงบสงัด หมายความว่าจิตเข้าเรียนเป็นสมาธิดี เป็นที่พอใจหมายความว่าให้อิ่มใจจากบทเดิมเสียก่อน บทใหม่นี้ถือว่าเป็นแถม เป็นของแถมไปเมื่อใจสบาย เราจับบทใหม่ต่อ บทใหม่นี้จะได้ถึงขนาดไหนก็ไม่สำคัญ แต่ว่าถ้าจะขลุกขลักจริงๆ ถ้าต่อแบบนี้สักสามวัน อารมณ์เขาเรียบเสมอกัน เข้าใจใหม่ เดี่ยวจะหากินไม่ถูก อ้าว ไม่ถูก นี่มันยุ่งจริงๆ ยุ่งตอนไหน อาตมาเอามาแล้ว ว่ามาแล้วสิ ไอ้ที่พูดนี้มันเกาะเกาะมาแล้วนะ ไม่ใช่ทำดีมาก่อนหรอกนะ

ถ้าบางครั้ง ถ้าจิตของบรรดาพุทธบริษัทอยากจะคิด นี้พระพุทธเจ้าจึงได้มีกรรมฐานสอนให้สองแบบ ความจริงแบบคิดนี้ของท่านมีมาก มีมากกว่าแบบทรงตัวอย่างใน กรรมฐาน 40 แบบ กรรมฐานทรงตัวใน อนุสสติ 10 มีอยู่อันเดียว คือ อานาปานุสสติ แล้วก็ยังมีอีกก็ กลิตถ 10 รวมเป็น 11 อย่าง นี่เป็นกรรมฐานทรงตัวนอกจากนั้นอีกเท่าไร 29 อย่าง เป็นกรรมฐานคิดทั้งหมด อย่าง พุทธธานุสสติ ธรรมานุสสติ สังฆานุสสติ อนุสสติ ทั้งหมดยกเว้น อานาปานุสสติ นี่เป็นอารมณ์คิดทั้งหมด แต่ทว่าพระโบราณอาจารย์ท่านเป็นผู้ฉลาด สอนกับตามลำดับมา ท่านจึงให้ พุทธธานุสสติ ก็ดี อนุสสติ อื่นทั้งหมด ให้ใช้ได้ทั้งอารมณ์คิดและอารมณ์ทรงฌานคือใช้คำภาวนาว่า พุทโธ ใช้คำภาวนา พุทโธ พุทโธ นี่เป็นทั้งอารมณ์คิดและอารมณ์ทรงฌานคือใช้คำภาวนาว่า พุทโธ ใช้คำภาวนา พุทโธ นี่เป็นทั้งอารมณ์ทรงฌานด้วย เป็น พุทธธานุสสติกรรมฐาน ด้วย แต่ว่าก็เป็นการทรงตัวเฉยๆ สำหรับ

พุทธานุสสติ จริงๆ ถ้าหากว่าจะให้ได้ผลก็ต้องใคร่ครวญถึงความดีของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าดีอย่างไรเราจึงจะเคารพนับถือ ก็ยกความดีของท่านขึ้นมาเป็นที่ตั้งว่า

1. **สัพพปาปัสสะ อกรรมัง** ท่านสอนว่า พวกเราทั้งหมด จงงดความชั่วเสียทุกอย่าง เพราะว่าความชั่วเป็นปัจจัยให้เกิดความเร่าร้อน แล้วความชั่วเป็นปัจจัยให้เกิดความทุกข์ เพราะอะไร ถ้าเราค่าเขา เขาก็ค่าเรา เราดีเขา เขาก็ดีเรา เราเกลียดเขา เขาก็เกลียดเรา มันจะสุขตรงไหน สุขไหม ถ้าสุขก็สุขแบบไฟเผา ไข้ไหม แล้วอารมณ์มันก็มีแต่ความเร่าร้อน นี่องค์สมเด็จพระชินวรบอกว่าจะละความชั่วเสียให้หมด

2. **กุสลัสตูปสัมปทา** จงพยายามใคร่ครวญ คิดถึงในด้านของความดี

3. **สติตตปริโยทปนัง** พยายามทำอารมณ์ใจของเราให้ผ่อนคลาย

อารมณ์ผ่อนคลายก็ต้องจัดเป็นหลายระดับด้วยกัน จะพูดเฉพาะเพียงแค่ 3 ระดับ คือระดับที่หนึ่ง สำหรับโลกียวิสัยธรรมดา ก็ให้ใช้ **พรหมวิหาร 4** เป็นเครื่องประจําใจ ถ้าจิตใจของเราตั้งอยู่ใน **พรหมวิหาร 4** ครบถ้วน ก็ชื่อว่าเป็นอารมณ์ใจที่มีความผ่อนคลาย

ในอันดับต้น นั่นก็ได้แก่ มีความรู้สึกไว้เสมอว่า เรารักสุข เกลียดทุกข์ฉันใดคนอื่นเขาก็รักสุขเกลียดทุกข์ฉันนั้น ฉะนั้น ถ้าหากเราไม่ต้องการให้ชาวบ้านเขาเกลียดชาวบ้านเขาไม่ต้องการให้เขาเกลียดเขาเหมือนกัน จึงทรงให้มี **เมตตา** คือความรักมีความเห็นอกเห็นใจ เพื่อน เกิด แก่ เจ็บ ตายจะเป็นคนหรือสัตว์ก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกัน ว่าเราเองต้องการความรัก เราต้องการความรักฉันใดเขาก็ต้องการความรักฉันนั้น หากว่าเราแสดงจิตใจรักในเขา แสดงอาการรักในเขา เขาก็รักเรา

สอง **กรุณา** ความสงสาร พยายามเกื้อกูลซึ่งกันและกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกันเมื่อเพื่อนบ้านหรือเพื่อนร่วมโลกร่วมประเทศ มีความทุกข์ตามกำลังที่เราจะพึงให้ได้ขุขหรือทุกข์ สุขนะ เพราะอะไร เพราะต่างคนต่างเกื้อกูลซึ่งกันและกัน นี่คนในโลกทั้งหมดไม่มีใครเป็นศัตรูกันหรอก จะมานั่งเป็นศัตรูกันอย่างไร ต่างคนต่างให้กัน ศัตรูเขาให้กันหรือ อย่างนี้เมื่อจิตใจของเรามีอารมณ์สงสารเพื่อน คำว่าเพื่อนนี้หมายความว่ามนุษย์ทั้งหมด หรือว่าสัตว์ที่เกิดมาในโลก เราก็ถือว่าเป็นผู้เกิดมา มีความเกิด แก่ เจ็บ ตาย เหมือนกัน นี่เราสงสารเขา เกื้อกูลซึ่งกันและกัน อารมณ์ใจก็ผ่อนคลาย คนที่เขามีความรักกัน สงสารกัน มันก็ไม่มี ความขุ่นมัว ไข้ไหม ถูกไหม ถูกหรือ ฟังหรือเปล่า ไม่รู้ นี่ถามถูกไหม นั่งสะสมสะสม ถูกครับ (หัวเราะ) ถามถูกเพราะอะไร ไม่รู้หรือ

ประการที่ 3 **มุทิตา** ท่านบอกให้มีจิตอ่อนโยน คือไม่แสดงความอิจฉาริษยาซึ่งกันแลกัน เห็นใครเขาทำความดี เขามีผลในด้านความดี เราก็พลอยยินดีด้วยแล้วก็พยายามลอกเอาความดี คือปฏิบัติที่เขาปฏิบัติเอามาประพุดบ้าง เราก็จะติดตามเขา อย่างนี้โลกเป็นสุขหรือเป็นทุกข์ เป็นสุขนะ แล้วก็ใจเราก็สบาย เพราะไม่มีใครเป็นศัตรู

อุเบกขา วางเฉย คือกฎธรรมดาที่จะปรากฏขึ้นกับเรา **อิกกฎธรรมดานี้** ต้องใคร่ครวญไว้เสมอว่าหนึ่งเมื่อเกิดขึ้นแล้ว ก็ต้องมีการแปรปรวนทางร่างกาย เช่นมีการป่วยไข้ไม่สบาย หรือว่ามีอารมณ์ปรารถนาไม่ค่อยจะสมหวัง อย่างนี้เป็นต้นหรือมีความป่วยไข้ไม่สบาย ความแก่จะต้องเข้า

มาถึง ความตายเข้ามาถึงในที่สุดสิ่งทั้งหมดนี้เราไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ ถ้าอาการอย่างนี้ปรากฏขึ้นกับเรา เราก็ไม่หนักใจ ไม่ตกใจ ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา

อิตถอนนี้ทำแย่น้อย ทำเหมือนกันแต่ไม่ค่อยจะธรรมดา แต่ว่าธรรมดาคือทำใจสบายๆ แต่ว่าพยายามหักฝึก โดยเฉพาะทั้งสามข้อเบื้องต้น ในจริยาต้นนะคือหนึ่งทุกคนต่างมีความรักซึ่งกันและกัน ประการที่สองต่างคนต่างสงสาร ห่วงในการสงเคราะห์ซึ่งกันและกัน จิตใจมันก็มีความอ่อนโยน จิตใจก็มีความผ่อนไสสามเราไม่อิจฉาซึ่งกันและกัน จิตก็มีความสุข

นี่เป็นอันว่าอารมณ์ที่ผ่อนไสเบื้องต้น ที่องค์สมเด็จพระทศพล มีความประสงค์ให้บรรดาท่านพุทธบริษัททรงจิตไว้แบบนี้ ถ้าทรงจิตได้อย่างนี้ถือว่ามีอารมณ์ผ่อนไสแล้วโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้า พรหมวิหาร 4 ครอบถ้วน ศีลบริสุทธ์หมด เพราะอะไรเพราะว่าศีลที่จะต้องถูกทำลายไปด้วยอำนาจความคิดประทุษร้าย คือไม่รัก แล้วก็ไม่สงสาร ถ้าเรารักเราสงสาร เราก็ทำร้ายไม่ได้ ศีลนี้จะทำลายได้เพราะขาด ความรักความสงสาร นี่เป็นอารมณ์ผ่อนไสอันดับหนึ่งถือว่าเป็นขั้น **สาธุชน**

ที่นี้ความผ่อนไสของจิตในขั้น **กัลยาณชน** องค์สมเด็จพระทศพล ทรงแนะนำให้ปฏิบัติให้มีสมาธิ ทำสมาธิให้ปรากฏ คือระงับ **นิวรรณ 5** ประการ ไม่ยอมให้ **นิวรรณ 5** ประการเข้ามาอำนาจเหนือกำลังใจ นั่น **นิวรรณ 5** ประการมีอะไรบ้าง ก็ต้องมองดูหน้า **นิวรรณ** เสียก่อน เอ๊ะ หน้า **นิวรรณ** อยู่ตรงไหน ท่านอยู่ตรงนี้นั่งหลับตาปี๋ แะ ความว่างถือเป็น **นิวรรณ** หลับ ง่วงหรือเปล่า เห็นหลับนี้ **นิวรรณ 5** ประการ ที่จะกั้นความดีที่เราต้องทำให้สงบ ขึ้นกลาง ชั้น **กัลยาณชน** ก็ได้แก่

1. **กามฉันทะ** มีความหลงใหลใฝ่ฝันให้รูปสวย เสียงเพราะ กลิ่นหอม รสอร่อยสัมผัสระหว่างเพศเกินพอดี คำว่าเกินพอดีนี้อย่างที่เราลงหนังสือพิมพ์กันบ่อยๆ นี่หม พอพลาครักหน้อยเอาป็นยิงกันเสียบ้าง ผูกคอตายบ้าง ความจริงรักถมเถไปไซ้ไป แะ อย่างคนที่เขารักเสามาทุกเที่ยว นั่งฟังตรงนี้ ถ้าใครเอาเสาดันนี้ไปนำกลัวผูกคอตาย ไม่รู้แต่จะทำให้รู้เท่าทันสภาวะความเป็นจริง ว่าสิ่งที่เรารักจริงๆนี้มันก็ต้องรัก ในเมื่อยังเป็นคนที่มิกิเลส แต่ว่าให้รู้สภาวะว่าสิ่งที่เรารัก มีการทรงตัวตอนใหม่ๆ ก็ยังมีความผ่อนไส จะเป็นคน เป็นสัตว์ เป็นวัตถุก็ตาม ต่อไปก็จะทรุดโทรมมาทีละน้อยๆ ในที่สุดก็จะถึงกับความแก่ ไข้แก่เกิดขึ้นมันช้กจะสวยมกไปแล้วนะ ไซ้ใหม่

ตัวอย่างเช่น **พระเรวัต** น้องชาย **พระสารีบุตร** ที่เคยพูดไว้ในเทียวก่อนน้องชาย **พระสารีบุตร** คนเล็กอายุเพียงแค่ 7 ปี คือท่านแม่ของ **พระสารีบุตร** คือนางพราหมณี ชื่อว่า **สารี** เห็นว่าลูกหญิง 3 ลูกชาย 3 เป็นพระอรหันต์หมดแต่ท่านเป็นคนมีมิจฉาทิภูฏิ ไม่เคารพในพุทธศาสนา ท่านไม่เห็นด้วย ก็มีลูกคนเล็กคนสุดท้องอายุ 7 ปี อยากจะผูกมัดให้ลูกคนนี้ไม่บวช จึงไปหาเจ้าสาวอายุ 7 ปี เหมือนกันให้แต่งงานกัน ไซ้เจ้าบ่าวเจ้าสาวแบบนี้คงสนุก ไปบ้านมีฝักกระจกแบบนี้แตกหมด เพราะวิ่งกันราบ ไซ้ใหม่ โธ่ แก่กว่าตามเรื่องของแก แม่อยากจะผูกพันเพราะเป็นมหาเศรษฐี พอถึงเวลารคนน้ำสังข์ ญาคิฝายเจ้าสาวก็บอกว่าจะขอให้เธอทั้งสองจงมีความรักกัน มีความมั่นคงในกันเหมือนอะไร จึงเป็นผู้มีบุญเหมือนกับ ท่านยายของเจ้าสาว หมายความว่าท่านยายกับท่านตา ท่านรักกันมาก อยู่ด้วยกันตั้งแต่หนุ่มสาวจนกระทั่งแก่ ไม่เคยสร้างความแตกร้าวซึ่งกันและกัน เวลาที่รด

น้ำล้างขี้ท่านมีอายุ 120 ปี ท่านเรวัต ถามว่าคนไหนขายเจ้าสาว ก็ชี้ให้ดู บอกไอ้โห ที่ไหนได้ล่ะ หูก็
ยานหนักก็ห้อยน สีนื้อก็ตกกระ ผมหักหงอก ฟังกก็หลอ หลังกก็โงง ท่านจึงถามว่านี่เจ้าสาวของผม
ต่อไปจะมีสภาพแบบนี้ไหม ญาติเขาก็บอกว่า ถ้าหากเจ้าสาวของเธอมีบุญอย่างนี้ต่อไปมีรูปร่างแบบ
นี้ ไอ้คนเหมือนผีนี่ทำไม่ได้ความ แยกเลยตั้งท่าเลยกูไม่อยู่แล้ว หนีบวชดีกว่า ต่อไปเจ้าสาวของจัน
มันสวยแบบนี้ ไม่ไหวแล้ว นี่ดีมาเจอในบ้านนะนะ ถ้าเดินๆ ไป กลางวัน ถ้าเจ้าสาวโผล่จากป่าแบบ
นี้ คงจะวังยังไม่วายคท่านก็เลยคิดบวช หนีออกบวช

นี่เรียกว่าเราพิจารณาตามนี้ละ ไม่ต้องถึงกับหนีกัน เป็นแต่เพียงว่าถ้าเราจะอยู่ร่วมกัน ก็ต้อง
ทราบว่ทั้งสองฝ่ายก็ต่างคนต่างแก่ จะไปนั่งเกลียดกันเมื่อสมัยแก่ไม่ได้นะ ดีไม่ดีแต่งงานไป
แต่งงานมา พอเจ้าสาวแก่หน่อย ไอ้เจ้าบ่าวก็แก่ แต่ไม่ยักรู้ว่าตัวแก่ ดันไปหาเจ้าสาวใหม่ อย่าง คุณ
ชัยณรงค์ เป็น ต้นนะ นึกแล้ว (หลวงพ่อบุญรอด) วันนี้ป่าไม่อยู่ หาอีกไม่ได้ (นัตถุยา)

นี่สำหรับ นิเวศน์ 5 ท่านให้คิดไว้อย่างนี้ ไม่ใช่ว่าจะตัดได้เลย ให้มีความรู้สึกไว้ว่าสภาวะที่
เราต้องการในรูป เสียง กลิ่น รส และสัมผัส มันร่วงโรยได้ จิตใจจะได้ไม่เศร้าหมอง เมื่อสภาพนั้น
เกิดขึ้น แล้วก็ไม่ว่ากินไป

นิเวศน์ ข้อที่ 2 ความโกรธ ความพยาบาท ไอ้ความโกรธนี่มันสร้างความเร่าร้อน การจอง
ล้างจองผลาญซึ่งกันและกัน ก็เป็นอาการของความเร่าร้อน เราก็จงอย่าคิดว่าเราจะหักล้างพิฆาตเช่น
ฆ่าเขาได้แต่ฝ่ายเดียว ถ้าเราจะพึงทำเขาได้ก็อย่าลืมนึกว่าญาติเขาพวกเขายังมีอยู่ มันไม่หมดตระกูล โช
ใหม่ ไอ้ที่ตามล้างกัน อย่างที่ไหนเล่า สระบุรี เขามีอยู่พวกหนึ่ง ยิงกันไปยิงกันมา ยิงกันมาหลายปี
แล้ว ยังไม่เลิกยิงกันเลยไอ้พวกนี้ไปยิงพวกนั้นตาย พวกนั้นมีพวกก็ตามไปฆ่าไอ้พวกโน้น

ที่ สุโขทัย มีอยู่ หมู่บ้านหนึ่ง ไปกับ ท่านหญิงวิภาวดี ปรากฏว่าที่หมู่บ้านนั้นหมู่บ้านเดียว
แหม หมู่บ้านใหญ่เหลือเกิน คนมาก ปรากฏว่ามีแม่ม่าย 500 คน เศษ นี่จริงๆ นะ ไม่ใช่โดยปริมาณ
นะ ไปขอบัญชีกำนันเขาดู แหม นึกอยากจะตั้งร้านรับเซ่ง แล้วไอ้เด็กเล็กๆ ตาดำๆ เห็นก็สงสาร มัน
ไร้พ่อ ถามทำไมเป็นอย่างนี้เพราะว่าที่นั่นมีแต่การจองล้างกัน ยิงฆ่ากันตาย ก็ไม่มีการแจ้งความ เห็น
เข้าสงสารจริงๆ นี้อย่างนี้มันก็ไม่มีการจบ อย่าคิดว่าเราฆ่าเขาได้แล้วก็จบ นี่มันมีจบหรือ ถ้าหาก
คนที่เขาถูกฆ่าตาย ถูกฆ่าไปแล้ว แต่เพื่อนของเขา พี่ของเขา น้องของเขาญาติของเขา มันยังมีอยู่ ก็
จองกันแบบนี้ ต่างฝ่ายก็ต่างหาความสุขกันไม่ได้ ผู้คนที่มีความรักความสงสารซึ่งกันและกันไม่ได้
เราก็จะระงับตรงนี้เสีย ถือว่าเป็นกฏธรรมดา ถ้าหากว่าเราจะคิดว่า ถ้าเราพิฆาตเช่นฆ่า เรายังไม่ทัน
จะทำลายเขา เรามันทุกข์ก่อน อย่างเราโกรธใครคนใดคนหนึ่ง คิดจะทำร้ายเขา ไอ้คนที่ถูกเราคิดจะ
ทำร้าย เขายังไม่รู้ นอนหลับสลาย ไอ้เราเป็นคนวางแผนนี่นอนไม่หลับ เราจะเอา อีท่าไหนหนอกจะ
ทำเขาได้ โชใหม่ แล้วจะทำอย่างไร ถ้าหากเราทำเขาแล้ว เราจะต้องเป็นคนปลอดภัยไม่ถูกเขาฆ่า
ตอบ ไม่ถูกเจ้าหน้าที่จับกุมไปลงโทษ นี่ถ้าไปทำเขาเข้าจริงๆ ฝ่ายเจ้าหน้าที่ของบ้านเมือง เขาไล่ตาม
จับกุม แล้วอีกอย่างหนึ่งเราก็ต้องหนีฝ่ายเจ้าหน้าที่ แล้วก็ต้องหนีพวกฟ้องของบุคคลที่เรา
ประทุษร้ายด้วย มันก็ไม่ได้เกิดประโยชน์ ถ้าความจริงคนที่เราโกรธ แต่เราไม่ฆ่าเขาก็ตายอยู่แล้ว

ตายไหน **ชัยณรงค์ โธ่** ถ้าไม่ตายเราไม่มีที่นั่งแบบนี้หรอก คนเก่าๆ เขาอยู่กันแน่นหมดนี้ จะหลบไป อยู่ในทะเล ทะเลก็เต็มไป ลอยคอกันฟอง พื้นแผ่นดินไม่พอลอย ไซ้ใหม่ องค์สมเด็จพระบรมครูให้ ระงับตรงนี้เสียด้วยอำนาจความเมตตา เห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน

แล้วข้อที่สาม ขณะที่เราจะปฏิบัติความดี ก็ระวัง ระวังความง่วงเหงาหาวนอนเข้ามาครอบงำจิต นี่มันตัดความดีเหมือนกัน แต่ไอ้ความง่วงหรือเพลียต้องพิจารณากันก่อนนะ ถ้าเราทำงานมาตลอดวัน ไม่ได้พักผ่อน ตอนหัวค่ำมันจะเกิดความง่วง ให้ทราบว่ามันไม่ใช่ง่วงจริง มันตัวเพลีย ร่างกายต้องการพักผ่อน นี่การปฏิบัติสมาธิจิต ถ้าจะจริงจังๆ ตามที่เคยฝึกกันมา รับทราบจากครูบาอาจารย์ด้วย แล้วก็ลองทำเองด้วย จริงๆ นี่มันตอนเช้ามีด เพราะเราได้พักผ่อนที่ นอนตื่นขึ้นมาแล้วหายเหนื่อย ตอนนี้อธิละเอียดแล้วว่าตอนก่อนจะหลับก็อย่าทิ้งเสีย ทำเล็กๆ น้อยๆ ตามสมควร

ประการที่ 4 อารมณ์จิตที่ไม่ทรงตัว เขาเรียกอารมณ์ฟุ้งซ่าน 'ไอ้นี้เป็นเรื่องธรรมดา อารมณ์ฟุ้งซ่านถ้ามันมีอยู่ เราก็ต้องตั้งกำลังใจคิดว่าเราจะทรงสมาธิจิตกำหนดอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งในเวลาสั้นๆ อย่าให้มันยาวนาน อย่าไปตั้งเวลา หนึ่งชั่วโมง สองชั่วโมงนะ มันจะได้แต่นั่งอย่างเดียว แล้วแถมปวดด้วย ตั้งเวลาไว้สั้นๆ สัก 3 นาที 5 นาที 10 นาที ถ้ามันยังคืออยู่ เราไม่เลิก ถ้าเห็นว่าอารมณ์จะฟุ้งซ่านจริงๆ ทนไม่ไหว ก็เลิกเสีย ถ้าชินปล่อยอารมณ์ฟุ้งซ่านมากไป ร่างกายจะทรมาน ภาพอีกประการหนึ่งจะเป็นโรคเส้นประสาท ที่เขาบอกว่าการเจริญกรรมฐานแล้วบ้า นี่ความจริงกรรมฐานไม่ได้ทำให้บ้า กรรมฐานรักษาโรคบ้า เพราะอาศัยการฝึกร่างกายมันบ้าได้นะ พระพุทธเจ้าจึงบอกใช้ **มัชฌิมาปฏิปทา** ทำพอดีๆ อย่าทรมานตนเกินไป

ประการที่ 5 ก็สงสัยในคำสอนคือผลการปฏิบัติ

อาการ 5 ประการนี้ ถ้ามีในจิตของบรรดาพุทธบริษัทอย่างใดอย่างหนึ่งท่านบอกว่าแม้แต่ฉน โลกีย์ก็ไม่ได้ นี่ก็ต้องพยายามควบคุมจิต เวลาที่เราจะทำสมาธิจิตอย่าให้อารมณ์ทั้ง 5 อย่าง คือมีความหลงในรูป เสียง กลิ่น รส และสัมผัส ความโกรธ ความพยาบาท ความง่วงเหงาหาวนอน อารมณ์ฟุ้งซ่าน ความสงสัยในคำสอนพระพุทธเจ้า อย่าให้มีในตอนนั้น ตัดสินใจว่าเวลาวันหนึ่ง 24 ชั่วโมง แต่ขอให้จิตเราทรงความดีไว้เพียง 10 นาที หรือ 15 นาที เท่านั้นพอแล้ว นี่ต้องกำหนดไว้ น้อยๆ นะ

แต่ถ้าหากว่าจิตของบรรดาท่านพุทธบริษัท มันทรงตัวเป็นฉนจริงๆ ไม่ต้องไปตั้ง 10 นาที 15 นาที ล่อเป็นชั่วโมง บางทีวันทั้งวันมันไม่ถอนตัว ทรงผ่องใสจริงๆ ถ้าทรงฉนนะมันผ่องใสทั้งวัน คือ **นิรอรณ** 5 ประการ นี้มาอยู่กับจิตไม่ได้ นี่ต้องค่อยๆ ฝึกมันไป ถ้าหากว่าจิตของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายมีอำนาจเหนือ **นิรอรณ** คำว่า **นิรอรณ** นี้เฉพาะเวลาที่เราจะทรง จิตเป็นสมาธิในฉน โลกีย์ แต่ว่าพอถอนจากสมาธิแล้วก็ยังเป็นแบบเดิม แต่ที่ว่าถ้าทรงอารมณ์ดี อารมณ์ผ่องใสของจิตห้าม **นิรอรณ** 5 ในตอนเช้ามีด เช้ามีดถ้า **นิรอรณ** ทั้ง 5 ไม่กวนใจ อารมณ์จิตก็เป็นฉนตอนนี้อธิทำได้แบบนี้ วันรุ่งขึ้นทั้งวันอารมณ์จะผ่องใส ตลอดวัน แล้วก็มีความสุขทุกทีหนัก ใครเขาทำได้ฉนแล้ว

แก๊งทำไม่ได้ยั้งเลยนะ อารมณ์ฉาบเป็นแบบนี้ถ้าอารมณ์ฉาบทรงจิต ต้องระวังให้ดี ถ้าฉาบ 4 มันทรงตัวแล้วก็ทรงหนัก บางทีผลเองว่าตัวเองเป็นพระอรหันต์ ใสนี้เป็นเรื่องจริงๆ มันทรงจริงๆ มันไม่เอาไหนไอ้รักโลก โกรธ หลง มันไม่ยุ่ง แต่ว่าอารมณ์มันหนักๆ

อารมณ์ฟุ้งใสระดับกลาง ที่เรียกว่า **กัลยาณชน** คำว่า **กัลยาณชน** พระพุทธเจ้าเรียกคนงาม อันดับแรกเป็น **สารถชน** คนดี คีกับงาม มีค่าต่างกัน ใซ้ใหม่คือคนดีเขาเรียกคนมี **พรหมวิหาร 4** ระดับเขา ถ้าคนงามนี้ทรงฉาบสมาบัติ

ฉาบสมาบัติทรงตัวจิตฟุ้งใส แต่คนที่ทรงฉาบสมาบัติ เราจะสังเกตง่ายบุคคลประเภทนี้มี อารมณ์คืออยู่เสมอ นี่ประการหนึ่ง

แล้วประการที่ 2 ผิวพรรณฟุ้งใสอยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้เว้นไว้แต่โรคภัยไข้เจ็บเข้ามา เบียดเบียน คือหน้าตาจะสดชื่อยู่เสมอ ถึงแม้ว่าจะเป็นคนผิวไม่สวย อะไรไม่สวยก็ตาม แต่ดูหน้าเมื่อไร จะเห็นว่าคนประเภทนี้เขาหน้าไม่ค่อยเศร้า ใจสบายเมื่อใจสบายหน้าตามันก็เบิกบาน นี่เป็น เรียกว่ามีจิตฟุ้งใสระดับ 2

ถ้าจิตฟุ้งใสระดับที่ 3 องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าให้วัดจิต คือให้วัดอารมณ์จิตในเขต 10 ประการ แล้วหากว่าเราละอารมณ์ที่เป็นเครื่องดึงจิต 10 ประการนี้ได้ ก็เชื่อว่าฟุ้งใสที่สุดคือเป็น พระอรหันต์ คือ

หนึ่ง **สักกายทิฎฐิ** ให้ใคร่ครวญดูกำลังจิตว่าเราผูกพันในร่างกายเราหรือเปล่าถ้าผูกพันเกิน จะคิดว่าร่างกายของเรา จะทรงอยู่อย่างนี้ มันจะไม่แก่ มันจะไม่ป่วยมันจะไม่ตาย อย่างนี้ ชื่อว่าจิตใจ ว่าร่างกาย มันเป็น **อนิจจัง** มันเป็นของไม่เที่ยง **ทุกขัง** เมื่อมีกาลเวลา การทรงตัวอยู่มันก็มีแต่ความ ทุกข์ ต้องปฏิบัติมัน **อนัตตา** ในที่สุดมันก็สลายตัว ขึ้นชื่อว่าร่างกายนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา เราไม่มี ในร่างกายร่างกายไม่มีในเราจริง เพราะถ้าร่างกายเป็นเรา เป็นของเราจริงๆ ละก็ เวลาตายไปนรก ไปสวรรค์ ร่างกายนี้มันต้องไปด้วย นี่ความจริงเวลาตาย ไปนรก ไปสวรรค์ ร่างกายมันไม่ได้ไปด้วย มันจมอยู่กับพื้นปรฐพี สิ่งไปที่ไปจริงๆ ก็คืออหิสมาณกายได้แก่กายที่เราไม่สามารถเห็นด้วยตาเปล่า ที่เราเรียกกันว่าจิต

ร่างกายนี้ก็มีสภาพ คล้ายๆ กับว่าเปลือกของเสฉนวนนะ รู้จักไหม ตัวเสฉนวนหรือว่าร่างกาย เรามีสภาพเหมือนเปลือกองุ่นนะ ไอ้เปลือกองุ่นของเรานี้มันไม่ใช่ตัวอยู่ไปอยู่ไปมันก็ขาด แล้วเราก็ ต้องหาเปลือกองุ่นมาใส่ใหม่ ซ่อนี่ฉันใด แม้กิเลสของเราไม่สิ้นไปก็ฉันนั้น ในเมื่อกิเลสเรคาไม่สิ้น ร่างกายที่อาศัยนี้ในเมื่อมันหมดอายุขัยมันพัง จิตใจก็ออกไปจากร่างกายนี้ ไปสร้างกายใหม่ ด้วย อำนาจของกิเลสองค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐจึงบอกว่า จงอย่าถือร่างกายว่าเป็นเราเป็นของเราจง ถือว่าร่างกายนี้เป็นเรือนร่างที่อาศัยชั่วคราว ตามที่พระองค์สอนใน **มหาสติปัฏฐานสูตร** ว่า เธอจง อย่าสนใจในร่างกายของเราเองด้วย จงอย่าสนใจในร่างกายของบุคคลอื่นด้วย แล้วจงอย่าใส่ใจใน ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกด้วย ถ้าวางภาระร่างกายได้หมดอย่างนี้ อีก 9 ข้อก็ไม่ต้องพูดกัน เป็นพระ อรหันต์ใซ้ใหม่

นี่เมื่อทำไปจริงๆ จะเป็นพระอรหันต์ที่เดิวนะเป็นไปไม่ได้ ต้องไต่เต้าไปที่ละน้อย เพราะจิตมันเกาะกิเลสมาก อันดับแรกก็พิจารณาที่เราเกิดนี้ ต้องตายแน่เอาแก่นี่ก่อน เบบๆ นะ เห็นว่าเราเกิดมาแล้ว ร่างกายมันจะต้องดับ แล้วถ้ากิเลสไม่หมดเพียงใด เราก็ต้องแสวงหาที่เกิด เราก็ต้องคิดคลุ้มไปเลยว่า ถ้าเราจะต้องเกิดเราเกิดในดินแดนที่ดีกว่านี้แล้ว อย่างเลวที่สุดก็ต้องเป็นมนุษย์กันใหม่ เราทำเราจะทำอย่างไรได้

ที่นี้ **วิจิกิจฉา** ก็เปลื้องความสงสัยในคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า โดยพิจารณาเห็นว่าพระพุทธเจ้าสอนให้ทรงศีล 5 ประการ ศีล 5 นี้ถ้าเราไม่ละเมิด เราก็เป็นคนที่ไม่มีความเดือดร้อนในปัจจุบัน เพราะหนึ่งเราไม่ฆ่าเขา ไม่ทำร้ายเขา เรามีความรักในระหว่างเพื่อน เราก็มีความสุข เราไม่ลักไม่ขโมยของเขา เราก็ไม่มีศัตรู เราไม่แย่งความรักเขา เราก็ไม่มีศัตรู เราพูดตามความจริงทุกประการ ก็จะเป็นที่รักของบุคคลผู้รับฟัง เราทรงสติสัมปชัญญะ เราให้สมบรูณ์ คือไม่ยอมเอาน้ำเมาเข้ามาข่มใจจิตใจก็สมบรูณ์ไปด้วยสติสัมปชัญญะ เราก็มีความสุข สุขหรือไม่สุข สุข คำว่าสุขอย่างนี้แสดงว่าเราไม่สงสัยในคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า

แล้วเราก็พยายามรักษาศีลให้บริสุทธิ์ ไม่ละเมิดศีล ถ้าทำได้ 3 อย่าง อย่างนี้พระพุทธเจ้าทรงเรียก **พระโสดาบัน** กับ **พระสกิทาคามี** ทำได้แค่นี้เราก็ตัดอบายภูมิได้หมด ขึ้นชื่อว่านรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน เราไม่เกิดในแดนนั้นจะเกิดเป็นคนชั่วเวลาสั้นๆ อย่างเลว 7ชาติไปนิพพานอย่างกลาง 3 ชาติไปนิพพาน อย่างดีที่สุด กำลังใจสูงสุดชาติเดียว ไปนิพพาน

เมื่อทำอารมณ์ได้อย่างนี้ ก็ก้าวต่อไป เราค่อยๆ ก้าวไม่หนัก ก้าวต่อไปนี้พยายามทำลาย **กามฉันทะ** ด้วยอำนาจ **กายคตานุสสติ** คือพิจารณาร่างกายของเราว่าเป็นอาการ 32 ภายในร่างกายเต็มไปด้วยความสกปรกโสโครก ให้มันเห็นร่างกายของเรา เห็นร่างกายของเราสกปรก เราก็เห็นว่าร่างกายคนอื่นสกปรกเหมือนกันนี้ความผูกพันต้องการในร่างกายมันก็หมดไป

ประการที่ 2 องค์สมเด็จพระจอมไตรบอกว่าให้มีเมตตา พรหมวิหารให้คงที่ตัดความโกรธ ความพยาบาทเสียหรือว่า คนที่เราคิดจะฆ่าเขา จะทำร้ายเขาความจริงไม่จำเป็นจะต้องทำ เราจะคิดกลั่นแกล้งให้เขามีความทุกข์ เราไม่แกล้งเขาก็ทุกข์อยู่แล้ว ถ้าเราจะฆ่าเขาให้ตาย เราไม่ฆ่าเขาก็ตายอยู่แล้ว จะไปฆ่ามันให้เกิดโทษทำไม ทำใจให้สบาย มีความรัก มีความสงสารเมตตาซึ่งกันและกันจิตใจก็จะขาดจากความโกรธ ความพยาบาท อย่างนี้องค์สมเด็จพระบรมโลกนาถทรงเรียกว่า **พระอนาคามี**

ถ้าเป็น **พระอนาคามี** ตายจากคนแล้วไปเกิดเป็นเทวดาหรือพรหม ไม่ต้องกลับมาเกิดใหม่ไปนิพพานบนนั้น

ถ้าจิตใจถึงระดับนี้แล้วก็ชื่อว่ายังไม่สุขถึงที่สุด ไม่สุขตรงไหนละก็ยังมีอารมณ์อีก 5 อารมณ์มันยังข้องจิตอยู่ คือ **รูปราคะ** หนึ่ง **อรูปราคะ** หนึ่ง **มานะ** หนึ่ง **อุทธัจจะ** หนึ่ง **อวิชชา** หนึ่ง

รูปราคะ เรายังหลงไหลใฝ่ฝันในรูปโฉม ยังยึดมันเกินไป ก็ตัดกำลังใจคิดว่ารูปโฉมได้แก่ ฉาน 1 2 3 4 ที่ถือว่ารูปเป็นสำคัญ คำว่าถือรูปเป็นสำคัญ ก็หมายถึงเราถืออารมณ์เป็นสำคัญว่า

ร่างกายมันจะทรงอยู่ เราถืออำนาจรูปพระพุทธเจ้า หรือเราถืออำนาจรูปกสิณหรือว่าทุกอย่างนะ ใน 36 อย่างนอกจาก **อรุณภาพ** อย่างนี้เรายังถือมั่นว่า **รูปภาพ** เป็นของสำคัญ

แล้วก็ถือมั่นใน **อรุณภาพ** เป็นของสำคัญ ยังไม่ปล่อยอารมณ์ ยังเกาะติดจิตเรายังหนัก ที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแนะนำให้เราคิดว่า **รูปภาพ อรุณภาพ** ก็ดีมีความจำเป็นสำหรับจิตของเรา แต่มันเป็นเพียงความจำเป็น เฉพาะที่เรียกว่ามันเป็นกำลังที่จะให้ทรงวิปัสสนาญาณ ใช้วิปัสสนาญาณมีกำลังตัดกิเลสเท่านั้น ไม่ใช่ความดีสูงสุดอยู่แค่ **รูปภาพ** และ **อรุณภาพ** **รูปเน** เราจะยึดไว้ แต่อย่าคิดว่ามันดีเท่านั้น ก้าวให้มันเลยขึ้นไป ใช้วิปัสสนาญาณคือพิจารณาขั้น 5 แล้วก็ร่างกายว่ามันไม่เที่ยง มันเป็นทุกข์ เป็นอนัตตา มันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา ไม่ซำมันก็สลายตัว เมื่ออยู่มันก็เป็นทุกข์

แล้วต่อไปก็ตัด **มานะ** การถือตัวถือตน ถือว่าคนนี่ดีกว่าเรา คนนั้นเร็วกว่าเราคนนั้นเสมอเรา ถ้าเรามีอารมณ์อย่างนี้ อารมณ์ก็ยังงุ่นง่าน ยังเป็นทุกข์ การคบหาสมาคมซึ่งกันและกัน มันก็ลำบาก เห็นว่าเขาดีกว่าเรา เราก็ไม่กล้าเข้าไปหาเขาใจก็ลำบาก เห็นว่าเร็วกว่าเรา เราก็เกิดอาการรังเกียจ เห็นว่าเขาเสมอ ก็ดีเสมอกันไม่ดีทั้ง 3 อย่าง เป็นอันว่าปล่อยอารมณ์ไว้เสมอว่า ทุกคนมีความเกิด แก่ เจ็บ ตาย เหมือนกัน ไม่มีใครดีกว่ากัน ไม่มีใครเร็วกว่ากัน แล้วคำว่าเสมอกันก็ไม่มีความหมาย ได้อย่างไร มันหิวไม่พร้อมกัน อิ่มไม่พร้อมกันไข้ไหม ป่วยไม่พร้อมกันแก่ไม่พร้อมกันตายไม่พร้อมกัน มันไม่เสมอกัน ไม่เสมอกันตรงนี้นะ ก็เลยไม่ถือเราไม่ถือเขา ปล่อยใจสบาย คนขนาดไหนที่มาหาเรา เราก็คบค้าสมาคมได้ถ้ามีอายุโศสูงกว่าเรา เราก็ยอมรับนับถือว่าเขาเป็นรุ่นพี่ รุ่นป้า รุ่นอา รุ่นพ่อ รุ่นแม่ถ้าหากว่าเรามีอายุสม่ำเสมอกับเรา ก็ถือว่าเขาเป็นเพื่อน ถ้ามีอายุน้อยกว่าเราก็ถือว่าเขาเป็นน้อง ใจก็สบาย นี่อารมณ์ก็เป็นสุข ตัดตัวนี้เสียได้อารมณ์อยู่ก็ไม่อันนี้เป็นกิเลสเบาๆ

อุทัจจะ อารมณ์ฟุ้งซ่านของพระอนาคามีนี้ไม่เนื่องด้วย สิ่งที่เป็นอกุศลเป็นแต่เพียงว่า บางครั้ง คิดว่าเวลานี้เราเป็นพระอนาคามีก็พอแล้ว นอนดีฟัง สบายตายชาตินี้ไปเป็นเทวดาหรือพรหม เราก็ฝึกไปบนนั้นอีกจุดหนึ่ง ไปนิพพานเลยแต่เราก็คิดต่อไปว่า ถ้าหากว่าเราเป็นพระอนาคามีแล้ว เราก็ควรจะเป็นอรหันต์เสียเลย เพราะอะไร เพราะไม่ต้องไปนั่งฝึกตน ฝึกฝนจิตใจ นี่เทวดาหรือพรหมอย่างไรๆ ก็เดินตรงไปพระนิพพาน องค์สมเด็จพระพิชิตมารให้รวบรวมกำลังใจว่าแค่ อนาคามีนี้เรายังไม่พอใจ เพราะยังไม่เสร็จกิจ ก็ยังต้องทำงานต่อไป ฉะนั้นองค์สมเด็จพระจอมไตรจึงบอกว่าจงวางภาระความฟุ้งตรงนี้เสีย ตั้งจิตตรงเฉพาะนิพพาน นี่เป็นข้อที่ 9

ข้อที่ 10 องค์สมเด็จพระพิชิตมาร บอกให้ตัด **อวิชชา** คือความโง่แต่อาตมาบอกว่าไม่ต้องตัดก็ได้ เพราะเขาเข้าถึงตรงนี้แล้ว มันก็หมดโง่แล้ว มันก็หมดโง่แล้ว ถ้าโง่มันจะมาถึง มาถึงนี้ ได้อย่างไร ไข้ไหม คือว่าตัดโง่ก็หมายความว่า ในเมื่อเราไม่ถือตัวไม่ถือตน ไม่มีอารมณ์ฟุ้งซ่าน มีจิตตรงพระนิพพาน ก็หันมาจับ **ลักกายทิฏฐิ** ตัวเดิมว่ามองดูร่างกายของเราก็ดี ร่างกายของบุคคลอื่นก็ดี ร่างกายของสัตว์ก็ดี มันสกปรกหรือมันสะอาด อันดับแรกจะเห็นว่ามันสกปรก แล้วก็มองดูต่อไปว่า

ร่างกายของเราร่างกายของเรา มันสุขหรือมันทุกข์ ถ้ามันสุข ไม่ต้องกินข้าว ไม่ต้องกินน้ำไม่ต้อง อาบน้ำ ไม่ต้องห่มผ้าไม่ต้องพยายามรักษาร่างกาย เพราะมันสุขมันก็ไม่มีความต้องการอย่างนั้น ที่ต้องทำ อย่างนั้น ก็เพราะว่ามันเป็นความทุกข์ ในเมื่อมันเป็นความทุกข์แล้ว ร่างกายมันเป็นเรา เป็นของเรา หรือเปล่า ตอนนี่เห็นชัดว่าร่างกายของเรามันเสื่อม มันแก่ไปทุกวันๆ เพื่อนเราที่เกิดมาพร้อมกันเขาก็แก่เหมือนกันและในที่สุดคนที่เกิดก่อนเราหรือทีหลังเรา ตายให้เรามองดูเห็นอยู่เสมอ เป็นอันว่า ร่างกายนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเราแน่ ในที่สุดเราก็ตาย ถ้าขึ้นเกาะร่างกายอยู่อย่างนี้คิดว่าร่างกายเป็น เรา เป็นของเรา มันก็จำเป็นที่จะต้องเกิดกันอีก เมื่อเกิดอีกก็มีทุกข์

ในตอนนี้อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้พิจารณาชั้น 5 ว่าเป็น อนิจจัง หากความเที่ยง ไม่ได้ ทุกขัง มันเป็นทุกข์ อนัตตา มันจะต้องสลายตน องค์สมเด็จพระทศพลให้วางภาระคือร่างกาย เสีย คือ หนึ่ง อย่าสนใจกับร่างกายของเราต่อไปอย่าสนใจกับร่างกายของบุคคลอื่นต่อไป อย่าสนใจกับทุกสิ่งทุกอย่างในโลกทั้งหมดเมื่อเราไม่สนใจในร่างกายของเราที่ดี ไม่สนใจในร่างกายคนอื่นที่ดี ไม่สนใจในทุกสิ่งทุกอย่างในโลกที่ดี จิตก็หมดจากกิเลส ไม่มีอะไรจะเกาะ เกาะอะไร ไม่เกาะมัน เสียแล้วนี้ ตัวเราเองเราก็ไม่เกาะ ตัวคนอื่นเราก็ไม่เกาะ ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกมันก็ไม่เกาะ แล้วเกาะอะไร หมดก็เกาะ เมื่อหมดที่เกาะ โลกทั้งหมดเขาก็เลิกคบเราคือหนึ่ง ขมโลกหรือโลกนรก เขาก็ไม่ คบ สองมนุษยโลกเขาก็ไม่คบ เราไม่เกาะเขาสาม เทวโลกเขาก็ไม่คบ สี่ พรหมโลกเขาก็ไม่คบ เรา อยู่ไม่ได้นะ ไปไหน ต้องหนีเขาไปอยู่นิพพานนะสิ ไซ้ไหม นี่เป็นอันว่าความมุ่งหมายขององค์ สมเด็จพระพิชิตมารที่ให้บรรดาท่านพุทธบริษัทฝึกใจ ก็ต้องการให้ถึงพระนิพพานในที่สุด

ขอสรุปง่ายๆ ว่า อารมย์ที่จะทำให้เราถึงพระนิพพานได้ก็คือ

หนึ่งตัด สักกายทิฏฐิ อย่างเบา คิดว่าเราเกิดแล้วต้องตาย อย่างสูงนี้เห็นว่าร่างกายนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา เราไม่มีในร่างกาย ร่างกายไม่มีในเรา

ประการที่ 2 ไม่สงสัยในคำสอน ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยใช้ปัญญาเป็น เครื่องพิจารณา

ประการที่ 3 รักษาศีลบริสุทธิโดยเฉพาะฆราวาสมีศีล 5 บริสุทธิ อย่างนี้เป็นพระโสดาบัน กับสกิทาคามี

แล้วต่อไป 4 พยายามตัดกามฉันทะ ความพอใจในระหว่างเพศด้วยสักกายทิฏฐิ เห็นว่า ร่างกายเป็นของไม่สะอาด

แล้วประการที่ 5 ตัดความโกรธ ความพยาบาท ด้วยอำนาจพรหมวิหาร 4 อย่างนี้เป็นพระ อนาคามี

ประการที่ 6 ไม่หลงไหลใฝ่ฝันใน รูปฌาน เกินไป

ประการที่ 7 ไม่หลงไหลใฝ่ฝันใน อรูปฌาน เกินไป

ประการที่ 8 ตัด มานะ ความถือตัวถือคนเสีย

ประการที่ 9 ตัดอารมณ์ ฟุ้งซ่าน คิดว่าแค่พระอนาคามีก็เป็นทีพอใจ ทำใจตรงนิพพาน

ประการที่ 10 ตัดความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ที่เรียกว่า อวิชา คือที่ยังหลงว่าเกิดเป็นเทวดายังมีความสุข เกิดเป็นพรหมยังมีความสุข แต่เราคิดว่าเทวดาหรือพรหมจะต้องมีกิจต่อไป แล้วก็ไม่ได้ทำอย่างนั้นอีก ปล่อยอารมณ์ใจมีพระนิพพานเป็นอารมณ์

เท่านี้เราก็ถึงอรหัตตอย่างย่อ นะ สำหรับเวลาที่เราจะพูดกับบรรดาพุทธบริษัททุกท่าน อ้อ ล้อเสียบานเลขนะ ว่า ว่าประเดี๋ยวเดียว ไอนาฬิกาเนี่ยมันเดินเร็วจังไม่ได้ความนี้เลิกคบ เดินเร็ววะ นี้ แถมเข้าไปอีกครึ่งชั่วโมง เป็นอันพูดวันนี้เกือบหนึ่งชั่วโมง ยังน้อยกว่าเมื่อคืน เมื่อคืนล่อชั่วโมงสี่สิบแปดนาที เอ้า ต่อนี้ไปขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายเตรียมตัวเจริญกรรมฐาน

คำสอนอบรมพระกรรมฐาน 76

ก็จะขออธิบายวิธีปฏิบัติกรรมฐานตั้งแต่เริ่มต้นมาถึงเบื้องปลาย เพื่อบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ก็มีทั้งใหม่และเก่าจะได้ทราบว่าการเจริญพระกรรมฐานที่เราทำกันเพื่อเป็นการตัดกิเลส กิเลสที่เราจะพึงตัดก็คือมี ราคะ ความรักในระหว่างเพศ โลกะ ความโลภ อยากได้ทรัพย์สิน สมบัติของบุคคลอื่นมาเป็นของเรา โดยไม่ชอบธรรม โทสะ ความโกรธหรือความพยาบาท คือการจงล้างจงผลาญ คิดทำลายล้างซึ่งกันและกัน แล้วก็ โมหะ ความหลง หลงคิดว่าร่างกายนี้มันเป็นเรา เป็นของเรา ร่างกายของบุคคลอื่นเป็นเรา เป็นของเรา แล้วก็ทุกๆ สิ่ง ทุกๆ อย่าง ในโลกมันเป็นเราเป็นของเรา ที่พระพุทธเจ้าทรงแนะนำให้เจริญพระกรรมฐานก็เพื่อให้ตัดอารมณ์ของความชั่วที่มีอยู่ในจิต ตามที่กล่าวมาแล้วนี้ คืออารมณ์ทั้งสี่ประการนี้ใจชั่ว นี่ถ้าใจของเรามันชั่ว วาจามันก็ชั่ว กายมันก็ชั่ว

ทำไมจึงกล่าวว่าเหตุทั้งสี่ประการนี้เป็นอาการของความชั่ว ก็เพราะว่าความรักในระหว่างเพศไม่เป็นปัจจัยของความสุข มันเป็นปัจจัยของความทุกข์ แต่ที่เราจะอยู่คนเดียวนี้ที่ทุกข์มากพออยู่แล้ว ต้องประกอบอาชีพกิจการเลี้ยงตัวหลายประการ หนึ่งความหิว ความกระหาย บังคับต้องหาเลี้ยงชีพ สอง ความหนาว ความร้อนความป่วยไข้ไม่สบาย เกิดขึ้นกับเรา นี่เป็นอาการของความทุกข์ สาม ความปรารถนาไม่สมหวังเกิดขึ้นมันก็เป็นอาการของความทุกข์ ความแก่เข้ามาครอบงำร่างกายไม่สมบูรณ์ กำลังวังชาสิ้นไป หูฟ้า ตาฟาง หลังค่อม สติสตั้งไม่สมบูรณ์แบบ คือทรงจำไม่ดี มันก็เป็นอาการของความทุกข์

ถ้าเรายังไปยึดถือร่างกายของบุคคลอื่น และทรัพย์อื่นมาเป็นสมบัติของเราเราก็ดี บุคคลอื่นก็ดี ทรัพย์สินก็ดีในโลกนี้พระพุทธเจ้าบอกว่ามันเป็น อนิจจัง มันมีสภาพไม่เที่ยง คือไม่ทรงตัว อันนี้เราจะเห็นได้ง่ายๆ ที่เห็นได้ง่ายๆ เพราะว่าทุกคนที่เกิดมรามาไม่มีทรงตัวเดิม มันเป็นเด็กต่อมาก็เป็นผู้ใหญ่ ต่อไปก็เป็นคนแก่ต่อไปก็เป็นคนตาย ไม่มีใครจะอยู่ค้ำฟ้าค้ำแผ่นดิน แล้วในเมื่อยึดถือร่างกายว่าเป็นเรา เป็นของเราเกินไปจนลืมความตาย หรือว่าลืมความแก่ ลืมความป่วยไข้ไม่สบาย ถ้าอาการอย่างนั้นมันปรากฏกับเรา เราก็เกิดอาการของความทุกข์ หรือว่าคนที่เรารัก คนที่เราคิดว่าจะเป็นที่พึ่งของเรา เขาต้องตายไป เราไม่คิดว่าเขาจะตายแต่ความจริงกฎธรรมดามันต้องตาย อาการอย่างนี้เกิดขึ้น ใจเราคิดว่าเขาไม่ควรจะตาย ใจเรามันเป็นทุกข์ นี่วัตถุต่างๆ ที่มีอยู่ในโลก เป็นบ้านเรือนไร่นา ทรัพย์สินต่างๆ ก็ตาม ถ้าเราจะคิดว่ามันจะทรงอยู่กับเรา อยู่ตลอดกาลตลอดสมัย นี้สภาวะของมันจะทรงอยู่ไม่ได้ มีความเกิดขึ้นในเบื้องต้น แล้วก็มีการสลายตัวไปในที่สุดถ้าอาการอย่างนี้ปรากฏเราจะยึดถือว่ามันเป็นเรา เป็นของเรา เป็นทรัพย์สินของเราอยู่เราเป็นทุกข์ นี่อาการที่มันสร้างความทุกข์อย่างนี้ ถ้าจิตเรายังไปคบหาสมาคมกับอารมณ์ประเภทนี้ก็คือความรัก มันก็ชื่อว่าคิดชั่ว ชั่วเพราะอะไร ชั่วเพราะคบเหตุของความทุกข์ มันก็มีแต่ความเร่าร้อน

ตัวที่สอง การโลก อยากได้ทรัพย์สินทั้งหลายเหล่านั้นมา เพราะว่าเขามีเจ้าของถ้าเราไปนำทรัพย์สินทั้งหลายเหล่านั้นมา มันก็มีแต่ความเดือนร้อน เราเป็นคนสร้างศัตรู เจ้าของทรัพย์สิน เจ้าของเงิน เขาก็โกรธ เขาก็เกลียด เมื่อเรามีความโกรธ เรามีคนเกลียด เราก็เป็นคนมีความทุกข์ นี่พูดสำหรับบุคคลธรรมดา

ถ้าหากว่าบรรดาพระโยคาวจรทั้งหลาย คือผู้ปฏิบัติพระกรรมฐาน สำหรับคนที่ปฏิบัติพระกรรมฐานนี้ ถ้ายังไม่ถึงพระโสดาปัตติมารค ท่านเรียกว่าเป็นผู้ปฏิบัติเพื่อพระโสดาปัตติมารค มาตอนนี้จิตของเราก็ต้องลดไปจากปุถุชนคนธรรมดาในด้านของความโลภ คือเราจะต้องมองเห็นว่าทรัพย์สิน ไม่ใช่แต่คนอื่น ของคนอื่นอย่างเดียวนะ ถึงแม้ว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นมันเป็นสิทธิ์ของเราก็ตาม ที่เราจะหามาได้เราก็หามาตามหน้าที่ที่มีความจำเป็นเพราะต้องเลี้ยงตัว เลี้ยงครอบครัว เลี้ยงคณะเลี้ยงบุคคล ที่มีความสืบเนื่องกัน แต่ที่ว่าองค์สมเด็จพระทรงแสดงธรรมทรงบอกว่าจะอย่าเอาจิตเข้าไปผูกพันว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ว่าเป็นเรา เป็นของเราอยู่ตลอดเวลาตลอดสมัย ให้สร้างความรู้สึกรู้ได้ว่าสมมติว่าทรัพย์สินทั้งหลายที่เป็นสมบัติของโลกมันไม่สามารถจะช่วยให้เรามีความสุขได้อย่างจริงจัง คนจนในทรัพย์สินก็มีความทุกข์เพราะเกรงภัยอันตราย จะเกิดขึ้นกับทรัพย์สิน ท่านให้พิจารณาว่าทรัพย์สินสมบัติของโลกนี้ไม่ใช่ของจริงยั่งยืน ไม่ใช่เหตุนำมาซึ่งความสุขอย่างจริงจัง แต่ว่ามีชีวิตยังทรงอยู่เราก็ต้องหา แต่ว่าควรที่จะหาด้วยอาการสัมมาอาชีวะ หาเลี้ยงชีวิตโดยชอบ อย่าให้ผิดศีลผิดธรรมหามาได้มากเท่าไรไม่สำคัญ สำคัญแต่ใจเราอย่าเกาะ จงอย่าคิดว่าเรากับมันจะอยู่กันตลอดเวลาตลอดสมัย เพราะว่าอยู่ด้วยกันไม่ได้ คนที่เขาตายเป็นตัวอย่างมีมาก บางทียังไม่ตายคนที่มิตำแหน่งเป็นเศรษฐี มหาเศรษฐี แต่ว่ามาปลายมือก็กลายเป็นคนยากจนเชียวใจ ตัวอย่างมันก็มีเยอะ นี่เราจะเห็นได้ว่าทรัพย์สินไม่ใช่จะทรงอยู่กับเราตลอดไป หรือว่าบางท่านบางคน หลากๆ คนที่มีทรัพย์สินแล้วก็มีทรัพย์สินตลอดไป แต่ว่าเวลาจะตายเขาไม่ได้นำไปด้วย

ฉะนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแนะนำคนอันดับพระโยคาวจรคือผู้ปฏิบัติ ผู้ปฏิบัติเพื่อโสดาปัตติมารคว่าเราจงอย่ามัวเมาในลาภสักการะอย่าหลงไหลใฝ่ฝันว่าไอ้ทรัพย์สินต่างๆ ทั้งหลายนี้มันจะทรงอยู่กับเราตลอดเวลาถือทำงานตามหน้าที่ ว่าถ้าร่างกายจำเป็นจะต้องกิน ก็ต้องหาให้มันกิน ร่างกายมันจะต้องมีของใช้ก็หาให้มันใช้ แต่ความรู้สึกของเราจะนึกไว้เสมอว่าเรากับมันไม่ใช่จากกัน ถ้ามันจะหมดไปด้วยกรณีใดๆ ใจเราก็ไม่หนัก ไม่มีความสะดุ้งใจ ไม่มีความเสื่อมในจิต ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าอารมณ์คิดของเรามีอยู่แล้วเป็นปกติคือว่าเรากับมันจะจากกัน

ข้อต่อไป ข้อที่สาม ความโกรธ ความพยาบาทที่มีอยู่ในจิต หรือว่าอารมณ์อิจฉาริษยาที่มันมีอยู่ในจิต มันเป็นไฟเผาผลาญทำจิตให้มีความเร่าร้อน คนที่มักโกรธ มันพยาบาท ชอบโกรธ ชอบพยาบาท เห็นบุคคลอื่นเป็นศัตรู หรือบุคคลที่มีอารมณ์อิจฉาริษยาบุคคลอื่น เกรงว่าบุคคลอื่นจะดีกว่าตน คนประเภทนี้เป็นคนเลวเพราะจิตมันเลว ได้กล่าวแล้วทุกอย่างมันเลวหมด เพราะอะไร อารมณ์ใจมันก็เร่าร้อนมันก็หาความสุขไม่ได้

ข้อที่สี่ องค์สมเด็จพระจอมไตรบอกว่า ถ้าเรามีอารมณ์หลง เราก็มีทุกข์มันก็เป็นอารมณ์ของความชั่ว หลงว่าตัวเรามากกว่าเขา หลงว่าตัวเราเร็วกว่าเขา หลงว่าตัวของเราเสมอเขา ไอ้การหลายอย่างนี้เป็นกรหลงที่เลวที่สุด เพราะว่าไอ้ตัวเรามันอยู่ตรงไหน ตัวเขามันอยู่ตรงไหน ทรัพย์สินของเขา ของเรามันอยู่ตรงไหน เพราะว่าสิ่งทั้งหลายทั้งหมดที่มีมันปรากฏเป็นร่างกายก็ดี เป็นทรัพย์สินก็ดี มันเป็นสมบัติที่ค้นหา คือความชั่วสร้างขึ้น ในเมื่อความชั่วมันสร้างมาให้เรา แล้วจะดีได้อย่างไร ก็เป็นอันว่ามันก็ไม่ดี ฉะนั้น องค์สมเด็จพระชินศรีบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงได้ทรงแนะนำบรรดาท่านพุทธบริษัท เพราะว่าพระองค์ทรงปฏิบัติถึงแล้ว เข้าถึงความเป็นอรหันต์ คำว่าอรหันต์ แปลว่าเป็นผู้ไกลจากกิเลสคำว่ากิเลสก็คือความเศร้าหมอง คืออารมณ์เลวของจิต กิเลสแปลกันง่ายๆ ก็คืออารมณ์จิตเลว พระพุทธเจ้าตัดความเลวได้หมด คือเลวในความปรารถนาในเพศเลวในความโลภอยากได้ทรัพย์สินมาเกินพอดี คือว่าเอาจิตเข้าไปเกาะทรัพย์สินว่ามันกับเราจะอยู่ร่วมกันตัดได้ ตัดความโกรธตัดความพยาบาท ตัดอารมณ์หลงมีความรู้สึกพระองค์อยู่เสมอว่าเรากับมัน ไม่มีโอกาสที่จะทรงตัวอยู่ได้ตลอดกาลชีวิตเป็นของไม่เที่ยง แต่ความตายเป็นของไม่เที่ยง

ในเมื่อว่ากันถึงความตาย มันจะต้องรู้ว่ามันตายขนาดไหน ตายดีหรือตายชั่วเราตาย ตายมีอยู่หลายแบบ เพราะว่าถ้าตายแล้วเรายังต้องเกิดเป็นคน เป็นสัตว์นรกเป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน เพราะการคบความเลวของจิตเข้าไปมันก็เป็นทุกข์ ถ้าเราสร้างความดีเล็กน้อย ไปเกิดเป็นเทวดาหรือพรหม มันก็มีสภาพไม่พ้นทุกข์ ที่จะมีความสุขจริงๆ ก็คือแดนนิพพาน สำหรับแดนพระนิพพานนี้เราก็มียุขยบัน คือในเทพบันทีกเสียงของ รัชนี ความจริงอาตมาารู้ดีว่าแดนพระนิพพานเป็นอย่างไร แต่ทว่าถ้าไม่มีพยานก็พูดยาก แต่ที่เคยยบันไว้เสมอว่าพระนิพพานไม่มีสภาพสูญ เวลานี้เด็กซึ่งยังมีอายุน้อย แล้วก็มียุขยบันมีภาระมากแต่สามารถฝึกมโนมยิทธิได้ ไอ้ที่พูดนี้ไม่ใช่ไปอวดเด็กคนนั้น ถือว่าเขาเป็นพยานให้อาตมา เป็นพยานให้แก่พระพุทธเจ้า เขาสามารถท่องเที่ยวไปในภพต่างๆ ได้แล้วก็มีความเป็นเครื่องยืนยัน พบอะไรมาบันทีกไว้ ก็เป็นประโยชน์สำหรับเราเหล่าพุทธบริษัทจะได้ทรงชัดว่าคำแดนพระนิพพาน ไม่ใช่ใช้คำว่าสูญอย่างที่เขาบ้านเขาพูดกัน

แดนพระนิพพานนี้เป็นแดนอมตะที่ไม่มีความตาย แดนพระนิพพานเป็นแดนที่จบกิจการกิจใดๆ ในพระนิพพานไม่มี ขึ้นชื่อว่ากิจที่จะต้องทำนี้ไม่มีในพระนิพพาน คือว่าแม้แต่คิดว่าจะต้องไปตักน้ำกิน จะต้องขึ้นมาล้างหน้า อันนี้ไม่มีในพระนิพพาน ไม่มีภาระใดๆ ทั้งหมด เป็นวิญญูณหรือจิตที่มีความอิสระภาพการที่ท่านจะกลับมาสังเคราะห์พวกเราหรือไม่สังเคราะห์ ก็เป็นเรื่องของพวกเราเองถ้าพวกเรามีจิตดี มีความสะอาดของจิต สามารถทำลายอำนาจของความรักในระหว่างเพศ ทำลายความโลภ ทำลายความโกรธ ทำลายความหลงได้ หรือกำลังตั้งใจจะทำลายสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ จนกระทั่งจิตเข้าถึงธรรมปีติ ตอนนี้แหละท่านที่เข้าถึงพระนิพพานแล้วจะลงมาสังเคราะห์เรา แต่ว่าเราเห็นท่านได้หรือไม่ได้ก็เป็นเรื่องของเรา ถ้าจิตของเราเข้าถึงธรรมปีติ จิตก็เป็นอารมณ์เป็นอุچارสมาธิตอนนี้เราก็จะเห็นท่านได้ ท่านจะมาแนะนำ ท่านจะสั่งสอนให้เรามีความเข้าใจในแนวทางปฏิบัติ

แต่ถ้าหากว่าเราสามารถฝึกมโนมยิทธิได้ดี หรือว่าสามารถฝึกทิพจักขุญาณให้เกิดขึ้นได้ดี
อย่างนี้เป็นผลกำไรมาก มีความเร็วสูง ในการประพฤติปฏิบัติเพื่อเข้าถึงมรรคผล เพราะอะไร
เพราะว่าเราสามารถติดต่อกับองค์สมเด็จพระพุทธเจ้าได้ด้วย ติดต่อกับพระอรหันต์ที่
นิพพานไปแล้วได้ทั้งหมดติดต่อกับพรหมหรือเทวดาที่เป็นพระอริยเจ้าได้ด้วย แล้วก็สามารถจะรู้ว่า
สภาวะของเทวดาเป็นอย่างไร สภาวะของพระนิพพานเป็นอย่างไร เป็นเครื่องเตือนใจให้เราเดินเข้า
ไปถึงพระนิพพานเร็วเข้า เพราะว่าเราได้รู้เองเห็นเอง แต่ว่าการฝึกมโนมยิทธิก็ไม่แน่นัก ความจริง
เป็นของธรรมดาที่คนทั้งหลายจะสามารถฝึกได้ทุกคน เว้นไว้แต่ว่าถ้าบุคคลใดเคยได้มาแล้วแต่ใน
ชาติก่อนการฝึกก็ง่าย ถ้าเป็น **อาทิกัมมิกบุคคล** ที่เริ่มจะฝึกในชาตินี้ก็ต้องใช้เวลานิดหน่อยหากว่า
ท่านจะถามว่าการฝึกมโนมยิทธินี้ทุกคนจะมีสิทธิ์ได้ทุกคนหรือไม่ ก็ต้องตอบว่ามีสิทธิ์ได้ทุกคน
เว้นไว้แต่ว่าท่านทั้งหลายจะละความพยายาม เพราะว่ามโนมยิทธินี้เป็นฝ่ายของฉานโลกีย์เท่านั้น
ไม่ใช่ฝ่ายพระอริยเจ้า แต่ก็เป็นเครื่องนำเราเข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้าได้โดยง่าย

ฉะนั้น ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายที่ตั้งใจเจริญพระกรรมฐานอันดับแรก ความจริง
อันดับแรกนี้ก็หมายถึงอันดับสุดท้ายด้วย อารมณ์ที่เราละทิ้งไม่ได้ นั่นก็คือการกำหนดรู้ลมหายใจเข้า
ออก ถ้าท่านทั้งหลายทิ้งลมหายใจเข้าทิ้งลมหายใจออก ไม่มีทางได้ดี เพราะกรรมฐานกองนี้เป็น
กรรมฐานใหญ่มากเราจะทำกรรมฐานอีก 39 กอง ความจริงมีด้วยกัน 40 กอง ถ้าเราทิ้ง **อานาปานุส
สติกรรมฐาน** กรรมฐานกองนั้นๆ จะไม่มีผลเลย นี่เป็นเรื่องที่บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายจะต้อง
จำ จำแล้วก็นำไปคิด นี่เป็นเรื่องที่บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายจะต้องจำ จำแล้วก็นำไปคิด ไป
ประพฤติปฏิบัติ การกำหนดรู้ลมหายใจออก ทว่าเวลาหายใจเข้านี้กว่า **พุท** หายใจออกนี้กว่า **โธ**
อย่างนี้เป็นกรรมฐานสองอย่างควบกัน ถือว่าเป็น **อานาปานุสสติกรรมฐาน** ด้วย แล้วก็ **พุทธา
นุสสติกรรมฐาน** ด้วย ช่วยกันสองประการ จิตเราจะได้เข้าถึง พระนิพพานเป็นสมาธิได้ง่าย ถามว่า
เวลาใดการกำหนดรู้ลมหายใจเข้าออกไม่ถนัด เราจะภาวนาใช้คำว่า **พุทโธ** เฉยๆ อย่างนี้ก็ได้อีก

ในวันหนึ่ง ๆ เราไม่ควรจะปล่อยให้อารมณ์เราพลาดจากอาการทั้ง 2 อย่าง คือ การกำหนดรู้
ลมหายใจเข้าออกหรือคำภาวนา เอากันแค่นั้นดี เวลาใดท่านสามารถควบคุมกำลังใจจะได้ทั้งสอง
อย่าง ทั้งลมหายใจเข้า ลมหายใจออกและคำภาวนาหายใจเข้านี้กว่า **พุท** หายใจออกนี้กว่า **โธ** เวลานั้น
เราก็ทำตามนั้น ถ้าเวลาใดโอกาสที่เราจะกำหนดรู้ลมหายใจออกไม่ได้ เราก็ใช้วิธีที่ว่า **พุทโธ** อย่างนี้
ก็ใช้ได้ หากว่าท่านทั้งหลายตั้งใจทำอย่างนี้จริงๆ วันเวลาที่มันจะทรงฌานสิ้นะ มันสั้นเหลือเกิน
เพราะอะไร เพราะว่าถ้าเราไม่ทิ้งอารมณ์อย่างนี้ ไอ้การที่จะทรงฌานสี่ก็เป็นของไม่ยาก ในเมื่อจิต
เราบอกระวังตนไว้ จะบอกว่าคุมใจไม่ไหว เพราะจิตมันฟุ้งซ่านก็ในเมื่อเราขอมแพ้ออกความชั่ว ก็
ต้องช่วยอยู่แบบนั้น มันฟุ้งซ่านได้ เราก็ต้องบังคับให้มันไม่ฟุ้งซ่านได้เหมือนกัน ถ้าบังคับตลอดวัน
ไม่ได้ เราก็บังคับเฉพาะเวลาแล้วอีกประการหนึ่งการเจริญพระกรรมฐานก็จะอย่าสนใจกับกาย
อาการทางกายเป็นอะไรผิดปกตึขึ้นมานิด แค่อะดุ้งหวาดกลัว อย่างนี้ไม่มีทางสำเร็จมรรคผล แม้แต่
ฉานโลกีย์ เพราะเรื่องของร่างกายก็ปล่อยให้เป็นเรื่องของร่างกายเรามันเป็นเรื่องของใจ เขาถึงบอก

ตรงที่ว่าไอ้ร่างกายมันจะตายเสียตอนนี้ก็เชิญอย่าไปสนใจอะไรกับมัน เพราะร่างกายมันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา ร่างกายไม่ใช่ของดี ร่างกายเป็นเหตุใหญ่ที่นำความทุกข์มาให้เรา จะเป็นร่างกายของเรา เป็นร่างกายของใครก็เหมือนกันหมด เวลาที่จะสร้างความดีมันปวดโน่นปวดนี่มันเป็นอาการ เป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ มันจะมีคนถามอยู่เสมอ ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น จะทำอะไรต่อไป ไอ้เรื่องนี้ พุศกันทั้งปี พุศกันทั้งปี คนจำไม่ได้ ไอ้แบบนี้ไม่มีทางจะไปไหนได้เขาต้องใช้กำลังใจอย่างเดียวว่า ร่างกายมันจะพังอย่างไรก็เชิญให้มันพัง มันพังเสียได้เวลานี้ เราจะมีความสุข ถ้าอารมณ์เรากำลังเจริญ ความดีอยู่ อย่างเร็วที่สุดเราก็ไปเกิดเป็นเทวดา อาการปวดอาการเมื่อย อาการหิวกระหาย การปวด อุจจาระ ปัสสาวะนี่มันไม่มีสำหรับเทวดา ความแก่ ความเฒ่า ความป่วยไข้ไม่สบายมันไม่มี ร่างกาย มันเป็นสุขตลอด อย่างเวลานี้ได้เป็นเทวดา ถ้าจิตเราเป็นฌานเราก็ไปเป็นพรหมแล้วทำไมจะต้องมานั่งสนทนากับร่างกาย เป็นโน่นนี่นั่นเป็นนี่หน้อย อะไรของร่างกายไหนคิดไหนหน้อย อะไรไม่ได้ สงสัยเหลือเกิน สะอื้นหวาดกลัว อย่างนี้มันไม่ใช่วิสัยของพระโยคาวจร

คือว่านิสัยของพระโยคาวจรนี้ เขาต้องไม่ห่วงทางร่างกาย ถ้าหากว่ามันจะปวดมันจะเมื่อย อันนี้เป็นธรรมดา ปวดเมื่อยเราพับเพียบซ้าย เมื่อย เราก็ขยับได้ ไปขวาพับเพียบขวาเมื่อย ขยับไป ซ้ายได้ นั่งพับเพียบไม่สบาย นั่งขัดสมาธิก็ได้ คือว่ามันได้ด้วยกันทุกอิริยาบถ นั่งธรรมดาไม่สบาย เรานั่งเก้าอี้ก็ได้ นั่งห้อยขาก็ได้ นั่งเอนกายก็ได้ นอนก็ได้ ยืนก็ได้ เดินก็ได้ อิริยาบถสี่อย่างเราก็ พุศกันมาทั้งปี ก็ทำมันเสียให้ครบ ถ้านั่งมันเมื่อยนอนไม่ไหวก็ลุกขึ้นยืน นั่งเอาขาขัดสมาธิทนนไม่ไหวก็นั่ง ห้อยขา จะเดินก็ได้ จะนอนก็ได้ ทำไมถึงต้องสงสัยอยู่ตลอดเวลา ถ้ายังสงสัยกันแบบนี้ไม่มีทางได้ดี

เพราะว่าสมัยพระพุทธเจ้านี้เขาพุศกันครั้งเดียว ฟังครั้งเดียว จำได้แล้วเอาไปประพฤติเป็น อรหันต์เลย สมัยถอยหลังไปจากประมาณ 40 ปี หรือ 40 ปีเศษ เขาก็มีปฏิบัติกันแบบนั้นเหมือนกัน เขารับฟังกันครั้งเดียว แล้วก็จำไปทำไปให้มันจบตามที่อาจารย์สอน ถ้ามันจบแล้วยังไม่ถึงอรหันต์ ก็มาขอต่อใหม่ ไม่ใช่มาถามซ้ำเก่าคือเขาทำกันอย่างนี้มันมีความเด็ดเดี่ยวกันแบบนี้

นี่การที่เราจะทำลายความชั่วในอารมณ์ทั้งหมด นั่นก็คือตัวหนึ่งเราต้องเป็นผู้มีศีล ในเมื่อมี ศีลแล้ว เราก็ต้องมีจิตใจไม่ทะเยอทะยาน ในทรัพย์สินที่พึงหาได้เข้ามาเพราะเป็นฆราวาสต้องหา หาแต่เพียงพอกำลังที่เราจะพึงหาได้ โดยไม่ลำบากนักไอ้คำว่าพอกำลังนี้ไม่ได้บอกว่าคนทำนาสิบ ไร่ ไม่ใช่อย่างนั้น คนหนึ่งเขาอาจจะทำนาร้อนไร่ พันไร่ ก็ได้ แต่ว่าถ้าไม่กินกำลัง ไม่เกินวิสัย ไม่ ต้องเป็นหนี้เป็นสินเขามากมายเกินไป หนี้สินอาจจะมิได้ไปตามความจำเป็น พอที่จิตใจเราจะไม่ เตือนร้อนก็ถือว่าเป็นสัมมาอาชีพะ เป็นสภาวะที่ติดอยู่ในอำนาจของความดี

นี่เป็นอันว่าประการต่อไป เราก็ตัดอำนาจของความหลงเสีย อย่าไปหลงเมาตัวว่ามันจะมี ชีวิตอยู่ตลอดไป อย่าหลงเมาตัวว่าร่างกายเราจะไม่แก่ จงอย่าเมาตัวว่าร่างกายมันจะไม่ตาย อย่าไป หลงทรัพย์สินทั้งหลายว่ามันเป็นเรา เป็นของเราอารมณ์จิตจึงมีความทะเยอทะยาน มีความเมามันอยู่ใน ร่างกายของตัวเองก็อยู่ในร่างกายของบุคคลอื่นก็ดี ในทรัพย์สินทุกสิ่งทุกอย่างในโลกก็ดี

ถึงแม้ว่าท่านจะมีศีลบริสุทธิ์ จะมีสมาธิทรงตัว จะมีวิปัสสนาญาณระดับไหนก็ตาม ก็ชื่อว่าจิตของท่านทั้งหลายยังชั่วอยู่ ถ้ายังชั่วอยู่เราก็ไปนิพพานไม่ได้ ที่ไปนิพพานได้จริงๆเขาทำกันอย่างไร

หนึ่ง **ทานบารมี** ในบารมีสิบประการ ทำให้ครบ อย่างย่อคือหนึ่ง พยายามตัดความรักในเพศด้วย **กายคตานุสสติ** และ **อสุภกรรมฐาน** เราก็ใช้ **อาหาราปฏิกุศลสัญญา** ช่วยเป็นปกติ อารมณ์อย่างนี้ต้องมีในจิตของเราเป็นปกติไม่ใช่เป็นชั่วคราว ใหม่ๆ มันก็ลืมหืมบ้าง ไม่ลืมหืมบ้าง เป็นของธรรมดา

ประการที่สองจิตมีความเมตตาปราณี มีความสงสาร ต้องการสงเคราะห์ในการให้ทาน ไม่ใช่ต้องการสะสมทรัพย์สิน

ประการต่อไปมีศีลบริสุทธิ์ เป็นการระงับความโกรธ ความพยาบาท

ประการที่สี่เป็นคนมีปัญญา รู้ว่าโลกก็ธรรมดา คือธรรมดาของโลกมีสภาพอย่างไร เมื่อสภาพของโลกมันเป็นอย่างนั้น เราก็ทำอย่างนั้น แล้วก็มีความรู้สึกลักษณะนั้น ไม่ฝืนอาการของโลก โลกมีสภาพเกิดขึ้นมา มันไม่เที่ยง ไม่ว่าเราว่าเราก็รู้ว่าโลกมันไม่เที่ยง สมบัติของโลกไม่เที่ยง คนในโลกไม่เที่ยง สัตว์ในโลกไม่เที่ยงถ้าทุกสิ่งทุกอย่างมันไม่เที่ยง เรายอมรับว่ามันไม่เที่ยง รู้ว่าไม่เที่ยงเราก็ไม่มีทุกข์ตัวที่เรามีทุกข์ที่เราคิดว่ามันเที่ยง ฝืนกฎธรรมดา เราเห็นว่าโลกทั้งหลาย สิ่งทั้งหลายในโลก มันเป็น อนัตตา ไม่มีการทรงตัวมันมีการสลายตัวไปในที่สุด รวมความแล้วไม่มีอะไร เราไม่ยึดถือร่างกายเสียอย่างเดียวมันก็หมด

ทีนี้สำหรับวันเสาร์ วันอาทิตย์ เราบอกกัน บอกว่าเราจะฝึกมโนนิยทิกันคำว่ามโนนิยทิกันนี้เขาแปลว่ามีฤทธิ์ทางใจ สามารถถอดจิตคือ **อภิสถมานกาย** ไปสู่อุภพต่างๆ ตอนนี้อยู่บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ควรจะฝึกฝนให้มาก เพราะอะไร ถ้าเราตั้งใจจะฝึกมโนนิยทิกัน เราก็ต้องเป็นคนตัดความรักในระหว่างเพศ ในอารมณ์ของจิตเราเป็นคนตัดความโลภ อยากได้ทรัพย์สิน เขามาเป็นสมบัติของตัวเองโดยไม่ชอบธรรมในฐานะ เราก็พยายามตัดความโกรธ ด้วยการทรงศีลบริสุทธิ์ เป็นการระงับความโกรธ เราก็ต้องพยายามตัดความหลง คือไม่มัวเมาอยู่ในโลกธรรม ทั้ง 8 ประการคือหนึ่งอยากได้ลาภ มันได้ลาภมารมีสุข ลาภหมดไปไม่มีทุกข์ อยากได้ยศได้ยศสมาธิสุขยศไปหมดทุกข์มันสุขทางโลกๆ อยากจะรับคำสรรเสริญ เราก็ควรจะตัด หาทางตัดสิ่งทั้งหลายเหล่านี้แบบง่ายๆ คือ

หนึ่งตัดความโลภด้วยการให้ทาน ในทางใดที่มันเป็นปัจจัยของความโลภเป็นการหามาได้โดยไม่ชอบธรรม ทิ้งมันเสียให้เด็ดขาด

ประการที่สองการบรรเทาความโกรธ ทรงศีลบริสุทธิ์ มีพรหมวิหาร 4 ประจําใจ

ประการที่สามตัดกำลังใจให้พ้นจากความหลง พ้นจะมากจะน้อยก็ช่าง มันพ้นก็แล้วกัน พ้นไปทุกๆ วันมันก็มาก โดยใช้ปัญญายอมรับถือกฎของธรรมในโลก

ถ้าอารมณ์เราฝืนกฎธรรมดาในโลกได้ มโนนิยทิกันมันเป็นของไม่ยาก ทำไปสะสมกำลังใจไป ไม่ช้ามันก็ได้ มันจะได้ช้าได้เร็วไม่สำคัญ มันต้องได้ ถ้าเราดีถ้าเราปฏิบัติกัน ทำจนนานแสนนาน ไม่ได้เลยจริงๆ แสดงว่าเรายังคบความเลวไว้มากไม่ได้คบความดีไว้ ถ้าเราทำได้จริงๆ ก็เป็น

การป้องกันอุปาทาน ก็จงใช้เทพบันทึกลงเสียงของ รัชนี เอาไปฟัง นี่ไม่ได้โฆษณาขายของนะ คือฟังดูแล้ว เมื่อคืนฟังถึงตีสอง ฟังตอนตีก็จนจบ รู้สึกว่าเขาไปได้ถูกต้องทุกจุด แล้วก็ทำทุกสิ่งทุกอย่างถูกต้องทุกจุด ถ้าอย่างนี้ความเป็นอรหันต์มันเป็นของไม่ยาก มันเป็นเรื่องง่าย ๆ

ฉะนั้น บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย อย่าท้อแท้กำลังใจในการที่จะฝึกมโนมยิทธิจะได้เป็นการควบคุมอารมณ์ใจของเราให้ห่างจากอำนาจของความรักในกามารมณ์ให้จิตของเรามันห่างจากอำนาจของความโลภ อยากรู้ได้ทรัพย์สิน จิตของเราจะได้ห่างจากความหลง มีปัญญาเป็นเครื่องพิจารณาความเป็นจริง

นี่คนที่ฝึกมโนมยิทธิได้จริงๆ ก็มีหนึ่งตัดอารมณ์ที่มีความประสงค์ในเพศเสีย ไม่ได้มากก็น้อย มันไม่ติด ประการที่สองตัดอารมณ์ของความโลภ ประการที่สามตัดอารมณ์ของความโกรธ มีศีลบริสุทธิ์ ตัดโลกด้วยการให้ทาน ประการที่สี่ตัดอารมณ์ความหลงทรงจิตให้มันตรง อย่างนี้มโนมยิทธิได้ง่าย เพราะเป็นของเด็กเล่นไม่ใช่ของผู้ใหญ่ ของเด็กๆ เพราะอะไร เพราะยังต่ำกว่าพระโศดบัน

ในขณะที่เราปฏิบัติมโนมยิทธิอย่างนี้นั้น เราก็ต้องทำองค์คุณธรรมเพื่อโศดบัน สกิทาคามี อนาคตามี ไว้ด้วย เพื่อเป็นกำลังจิต บังเอิญมโนมยิทธิมันได้อาจจะได้เข้าไป เราก็ได้พระโศดบันก่อน หรือได้สกิทาคามีก่อน หรือได้อนาคตามีก่อนหรือได้อรหันต์ก่อน มันเป็นเรื่องไม่ยาก ถ้ากำลังใจเราเข้มแข็ง

เพื่อความเป็นพระโศดบัน ก็ตั้งใจไว้เสมอว่าเราต้องตายแน่ คุณกำลังเราจะทรงศีลให้บริสุทธิ์เพื่อเป็นการป้องกันอบายภูมิ เราจะมีคุณเคารพในพระรัตนตรัยมีพระพุทธเจ้าเป็นต้น เป็นที่ยึดเหนี่ยว ฟังเรา ฟังไว้ไม่ให้ลงอบายภูมิ เราจะทำลายความโกรธความพยาบาท เพื่อเป็นการผ่อนคลายความเร่าร้อนของจิต เราจะทรงจิตของเราให้ตั้งมั่นอยู่ในความปรารถนาในพระนิพพานฝ่ายเดียว เพื่อตั้งใจของเราให้สูงขึ้นสูงและมีอารมณ์ละเอียด เราก็ทรงสมาธิให้มันทรงตัวคือ ฌาน เป็นอันว่าถ้าเราคิดอย่างนี้อยู่เสมอๆ อารมณ์จิตมันก็ชิน ดีไม่ดี มโนมยิทธิยังไม่ทันจะได้ เราก็ได้พระโศดบัน สกิทาคามี เสียก่อน

เอาละ บรรดาท่านพุทธบริษัทพูดมาวันนี้ยาวมาก แต่ว่าถึงว่าจะยาวก็พยายามพูด ทั้งนี้เพราะอะไร ก็เพราะว่ามีความตั้งใจจะให้บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายมีความเข้าใจในการปฏิบัติ ถ้าเราใช้คำปฏิบัติว่าฝึกมโนมยิทธินี้เรามีเป้าหมายสองประการร่วมกัน มโนมยิทธิมีอุปมาคล้ายๆ กันนกกกระจับตัวเล็ก ที่ยืนอยู่ไกลแต่ทางที่เราจะเดินเข้าไปหามโนมยิทธินี้ก็คือ ความเป็นพระอริยเจ้าเบื้องต้นได้แก่พระโศดบันและสกิทาคามี คือพระโศดบัน สกิทาคามี ยังมีคุณธรรมอย่างนี้คือหนึ่งไม่ล้มความตายในชีวิต สองมีความเคารพในพระพุทธเจ้า มีความเคารพในพระธรรม มีความเคารพในพระสงฆ์ สามมีศีล 5 บริสุทธิ์ สี่มีอารมณ์รักพระนิพพานเป็นอารมณ์ แล้วก็ไม่เป็นบุคคลต้นข่าว ถ้าเขาเห็นว่าเขาดีที่ไหนเอที่นั่น เขาถือดีที่ไหนเฮไปที่นั่น เฮไปเฮมา อย่างนี้ไม่ใช่พระอริยเจ้า เป็นคนที่หนาแน่นไปด้วยกิเลสสองคัสสมเด็จพระบรมโลกเชษฐเจ้าถือว่าเป็นอนิยตบุคคล เป็นบุคคล

ที่ไม่มีอะไรแน่เที่ยงแท้แน่นอน เอาละบรรดาท่านพุทธบริษัท ต่อแต่นี้ไปขอท่านทั้งหลายตั้งใจ
เตรียมตัวสมาทานพระกรรมฐาน

คำสอนอบรมพระกรรมฐาน 77

ต่อไปนี้เขาไม่ดับไฟกันนะ เพราะว่าประเดี๋ยวเดียวดับๆ ดิดๆ ก็แค่ 15 นาทีที่ไม่มีประโยชน์ ขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทตั้งจิตกำหนดเป็นสมาธิ สำหรับอันดับแรก ขอให้ตั้งใจกำหนดรู้ลมหายใจเข้าลมหายใจออก เวลาหายใจเข้ารู้ที่อยู่ว่าหายใจเข้า เวลาหายใจออกรู้ที่อยู่ว่าหายใจออก หายใจเข้ายาวหรือสั้น หายใจออกยาวหรือสั้นรู้ที่อยู่ อย่างนี้ท่านเรียกว่า **อานาปานุสสติกรรมฐาน** ใน **มหาสติปัฏฐานสูตร** เป็นการระงับอารมณ์ฟุ้งซ่านของจิต คือว่าถ้าจิตเรามีอารมณ์ฟุ้งซ่านล่ะก็ พระพุทธเจ้าให้ใช้กรรมฐานนี้เป็นเครื่องปฏิบัติ โดยไม่ต้องภาวนาอะไร ถ้าอารมณ์ฟุ้งซ่านจริงๆ ถ้าเราภาวนาด้วยกันก็จะเพิ่มความฟุ้งซ่านใหญ่ หากว่าจิตของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายฟุ้งซ่านล่ะก็โปรดใช้วิธีแบบนี้ แล้วก็ใช้แต่เพียงแค่ว่ามันเลิกฟุ้งซ่าน

หรืออีกนัยหนึ่ง ถ้าตามแนวใน **กรรมฐาน 40** พระโบราณจารย์ท่านสอนบอกว่าเวลาหายใจเข้านี้กว่า **พุท** เวลาหายใจออกนี้กว่า **โธ** สำหรับหายใจเข้า หายใจออกเป็น **อานาปานุสสติกรรมฐาน** คำภาวนาว่าพุทโธ เป็น **พุทธานุสสติกรรมฐาน** นี้ควบกันไปเพียงแค่สองอย่างเท่านั้น กำลังจิตของบรรดาท่านพุทธบริษัทที่จะฟังได้ถ้าเป็นกำลังจิตขั้นแค่ขณิกสมาธิ ทำไปทำไปจิตก็ส่ายไปถึง ดิ่งเข้ามารักษาอารมณ์ทรงตัวบ้าง อย่างนี้เขาเรียกว่าขณิกสมาธิ อานิสงส์ที่ฟังได้ก็เกิดบนสวรรค์ชั้นกามาวจรได้ แต่ถ้าหากว่ากำลังจิตของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายมีอาการสงบอย่างต่ำที่สุด กำลังภาวนาอยู่ กำหนดรู้ลมหายใจเข้าออกอยู่ ได้ยินเสียงภายนอกไม่รำคาญในเสียง อย่างนี้ท่านเรียกว่าเป็นฌาน ตายแล้วเป็นพรหม แต่ว่าถ้าบรรดาท่านพุทธบริษัทรักษาอารมณ์ได้อย่างนี้ตามสมควร แต่ว่าเวลาอาจจะทรงไม่มากนัก สักประเดี๋ยวหนึ่งก็ยังดี

หลังจากนั้นแล้วบรรดาท่านพุทธบริษัททำจิตให้มีกำลังสูงขึ้นไปกว่านี้ จะเป็นผลกำไรในด้านวิปัสสนาญาณ โดยพิจารณาใคร่ครวญถึงขั้น 5 คือร่างกายของตนเอง อรรถภาพร่างกายของเราที่ดี ของบุคคลอื่นก็ดี ของสัตว์ก็ดี หรือวัตถุทั้งหลายในโลกก็ดี ล้วนแล้วแต่เป็นของไม่เที่ยง มันไม่เที่ยง เพราะมันมีความเกิดขึ้นในเบื้องต้น มีความเสื่อมในท่ามกลาง มีการสลายตัวไปในที่สุด ถ้าหากกิเลสของเราไม่สิ้นไปเพียงใด อาการอย่างนี้มันก็จะปรากฏแก่เราอยู่เสมอ ชื่อว่าเราก็เป็นทุกข์ ฉะนั้น เพื่อตัดอารมณ์อาการที่เป็นทุกข์อย่างนี้ ไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะก็พิจารณาว่าร่างกายที่เราเรียกว่าขั้น 5 นี้มันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา เราไม่มีร่างกายร่างกายไม่มีในเรา ถ้าร่างกายเป็นเราจริง ของเราจริง มันก็ต้องเที่ยงมันต้องไม่มีทุกข์ไม่มีการเสื่อม ไม่มีการสลายตัว แต่ที่มันบังคับไม่ได้ก็เพราะมันไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา ในเมื่อมันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา เราก็ไม่พึงปรารถนาในมัน แล้วก็คำว่าไม่พึงปรารถนาในมันก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะทำลายร่างกายเสีย เป็นแต่เพียงว่าเราไม่มี ความประสงค์จะต้องมีการมีร่างกายในชาติต่อไป

การที่เราไม่ต้องการจะมีร่างกายในชาติต่อไป นี้ก็หมายถึงว่าหนึ่งเราตัด **โลภะ** ความโลภ ไม่ปรากฏในจิต วิธีการตัด **โลภะ** ความโลภเราจะตัดด้วยการให้ทาน

ประการที่สองเราจะตัด โทสะ ความหลง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็แนะนำให้ปลงสังขารตามที่กล่าวมาแล้วว่าในเมื่อร่างกายมันไม่เที่ยง ทุกสิ่งทุกอย่างมันไม่เที่ยงวัตถุมันไม่เที่ยง เราจะยึดถือเพื่อประโยชน์อะไร ถ้าเราจะตาย เกิดมาเป็นคนอีกเราก็ลำบากอย่างนี้ ถ้าเป็นเทวดาหรือพรหมเราก็ละทุกข์ชั่วคราวเฉยๆไม่ทุกข์ตลอดและก็ไม่สุขตลอดกาลตลอดสมัย แต่ว่าเราไปนิพพานนั้นเป็นของดีการที่จะไปนิพพานก็คือไม่ติดอยู่ในชั้น 5 โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็พยายามค่อยๆตั้งใจไว้ตามลำดับเพราะอารมณ์บุคคลที่จะถึงนิพพาน เป็นอรหันต์คราวเดียวย่อมทำยาก แต่ก็ไม่ยากนักบางทีก็ทำได้เลย เราก็มุ่งหน้าเอาพระโศคาบัน สกิทาคามีก่อน

พระโศคาบันมีกำหนดว่าหนึ่ง มีความเคารพในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ สองมีศีล 5 บริสุทธี อาการอย่างนี้เป็นอาการของพระโศคาบัน กับสกิทาคามีถ้าเป็นพระโศคาบันกับสกิทาคามีละก็จำกัดกาล คือไม่ลงอบายภูมิ เป็นมนุษย์ 7 ชาติ หรือ 1 ชาติ เราก็ถึงนิพพาน สำหรับกำลังใจบรรดาท่านพุทธบริษัทจำนวนมากทรงรวบรวมกำลังใจอย่างนี้ได้มากแล้ว เทียบนี้ขอต่ออีกนิดว่าทำกิจของท่านให้ทรงอยู่ในอารมณ์ทั้ง 2 ประการ คือพิจารณาร่างกายของคนและสัตว์ ว่าร่างกายของคนและสัตว์ทั้งหมดเต็มไปด้วยความสกปรก ไม่มีความสะอาด มันสกปรก ในเมื่อมันสกปรกอย่างนี้ แล้วก็ไม่ความไม่เที่ยงเป็นทุกข์ ในเมื่อร่างกายสกปรก ถ้าเราไม่พอใจในร่างกายของเราที่ดี พอใจร่างกายผู้อื่นก็ดี เป็นปัจจัยให้เราเกิด ไม่เป็นความสุขที่แท้จริง เราไม่ต้องการ โดยใช้ อสุภกรรมฐาน กับ กายคตานุสสติกรรมฐาน กับ วิปัสสนาญาณ เห็นว่าร่างกายสกปรก นี้เป็น กายคตานุสสติ กับ อสุภกรรมฐาน ใช้วิปัสสนาญาณ ดูว่าสิ่งทั้งหลายร่างกายนี้มันเป็นทุกข์ ทุกข์เพราะอะไร ทุกข์เพราะความอยากคือตัณหา เราจะตัดความอยากได้ ก็เพราะหนึ่ง ศีลบริสุทธี สองสมาธิ ตั้งมั่น สามปัญญา เข้าใจตามความเป็นจริง

ถ้าต่อไปนี่ก็ตัดความโกรธความพยาบาทให้ขาดไปด้วยอำนาจ พรหมวิหาร 4 กับวิปัสสนาญาณ คือเราจะมิจิดรักคนอื่นและสัตว์อื่นเสมอในตัวเรา ไม่ปรารถนาจะทำร้ายร่างกายหรือทำลายชีวิตเขา เราจะไม่มีความสงสารเกื้อกูลให้เขามีความสุข เราจะไม่มีอารมณ์อิจฉาริษยาในเขา เราจะมีอุเบกขาวางเฉยในชั้น 5 เป็น สังขารรูปกขาญาณ ว่าชั้น 5 มันจะแก่ก็ดี ชั้น 5 มันจะป่วยก็ดี ชั้น 5 มันจะพังก็ดีเป็นภาระของมัน มันจะเป็นอย่างไรก็ช่าง ชาตินี้ชาติเดียวเป็นชาติสุดท้ายที่เราจะพึงมีต่อไป ต่อไปขึ้นชื่อว่าชั้น 5 อย่างนี้ที่เต็มไปด้วยความทุกข์ จะไม่มีสำหรับเรา

นี่ถ้าบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายพยายามที่ทำได้เท่านี้ พุศกันแต่ต้นยันปลาย ก็เพื่อว่ากำลังใจของบรรดาพุทธบริษัททั้งหลายจะทรงได้อันดับไหน ก็ทำได้ตามนั้น มันก็ดีทุกอย่าง อย่างต้นยังไม่ได้อะไรเลย กำหนดรู้ลมหายใจเข้าออกใช้คำภาวนาว่า พุทโธ อย่างนี้จึงอย่าลืมนว่าเป็นเทวดาได้ เป็นพรหมได้ ถ้ารักษากำลังใจคือให้ทรง เราเคารพในพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มีศีล บริสุทธีจิดรักพระนิพพานเป็นอารมณ์ ก็เป็นพระโศคาบันกับสกิทาคามี ถ้าคลายความกำหนัดยินดีในระหว่างเพศได้ ทำกำลังใจให้ตกไป ไม่มีความกำหนัดยินดีด้วย อสุภกรรมฐาน กับ กายคตานุสสติ กับใช้ชั้น 5 ใช้การพิจารณาวิปัสสนาญาณ อย่างนี้เป็นพระอนาคามีสำหรับเรื่องราวของ

พระอนาคามีนี้อาตมาจะขอพูดโดยละเอียดในวันหน้า ต่อแต่นี้ไปของบรรดาท่านพุทธบริษัท
ทั้งหลายตั้งกายให้ตรงดำรงจิตให้มั่น กำหนดรู้ลมหายใจเข้าออก ใช้คำภาวนาและพิจารณาตาม
อริยาศัย จนกว่าจะได้ยินเสียงสัญญาณบอกหมดเวลา

คำสอนอบรมพระกรรมฐาน 78

การเจริญพระกรรมฐานนี้ ความมุ่งหมายจริงๆ คือต้องการอรหัตผล แล้วคำว่าอรหัตผลก็หมายถึงว่าผลที่จะพึงได้ จากการไกลจากกิเลส แต่ทว่าก่อนที่จะไกลจากกิเลส ต้องวิ่งเข้าไปใกล้กิเลสก่อนนะ นี่เป็นเรื่องจริงๆ นะ ที่ว่าต้องเข้าไปใกล้กับกิเลส นี่เป็นหลักการของพระพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าทรงสอนให้คนปลดจากความทุกข์ แต่ก็ต้องวิ่งเข้าไปดูตัวทุกข์เสียก่อนว่าทุกข์มันอยู่ที่ไหน เมื่อรู้จุดของความทุกข์มันอยู่ที่ไหน เราก็หาเหตุของความทุกข์ เมื่อพบเหตุของความทุกข์ก็ฆ่าเหตุของความทุกข์ เมื่อเหตุมันดับ ทุกข์มันก็ดับ ไข้ใหม่ นี่เป็นหลักการในพระพุทธศาสนา ไม่ใช่ว่าพอเห็นทุกข์แล้วเราก็วิ่งหนีทุกข์ ไอ้ทุกข์มันก็ตามอยู่นั่นแล้วก็วิ่งอยู่นั่น ดีไม่ดีก็หกล้ม ทุกข์ก็ดลอลูกไม่ขึ้น ไข้ใหม่ล่ะ

นี่การปฏิบัติในธรรมปฏิบัติที่พระพุทธศาสนาทรงสอน พระพุทธเจ้าทรงสอนก็มีความประสงค์อย่างนั้น สำหรับการปฏิบัติก็ต้องถือเป็นขั้น อันดับแรกที่ท่านเรียกว่า **ปุถุชน** คำว่า **ปุถุชน** นี้แปลว่าคนที่หนาแน่นไปด้วยกิเลส ที่นี้มีมีไหมมีไหม คนที่มีกิเลสหนา มีไหม ถ้าคนมีกิเลสหนาจริงๆ ไม่ตั้งใจมาเพื่อการรับฟังคำแนะนำ หรือว่าถ้ายังเจริญกรรมฐานไม่ต้องพูดกันเลย เป็นแต่เพียงชวนแกลไปวัดแกลไม่อยากจะไป จ้างยังไม่ไป นี่กิเลสหนานะ ไอ้นี้เป็นเครื่องวัดระดับจิต ที่พูดอย่างนี้ก็ขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทพึงอย่าคิดว่าเป็นการพูดเอาใจกัน เรื่องพูดธรรมะนี้เอาใจกันไม่ได้ ถ้าคุยกันธรรมได้ แต่พูดธรรมะก็ขอพูดตรงไปตรงมาถ้าขึ้นเอาใจกัน ก็เป็นหลอกกัน

สำหรับ **ปุถุชน** ที่เรียกว่า **ปุถุชน** คนหนาแน่นไปด้วยกิเลส เราจะเห็นว่าขึ้นชื่อว่าความดีบุคคลประเภทนี้ไม่พึงปรารถนาเขาไม่เอาด้วยกับความดีทุกอย่าง ท่านบอกให้ท่านดี เขาก็เลยบอกว่าการให้ท่านจะมีประโยชน์อะไร เราหากิน ไอ้ทรัพย์สินที่เราจะหามาได้มันเต็มไปด้วยความเหน้อยยาก ทำไมจะต้องไปให้คนอื่น อยากจะกิน อยากจะใช้ก็เชิญหาเอาเอง ถ้าหากว่าอารมณ์อย่างนี้มันเกิดขึ้นก็หมายถึงว่าแสดงว่าคนนั้นหนาแน่นไปด้วยกิเลสจริงๆ อย่างตัวอย่างที่เคยกล่าวมาแล้วอย่าง **ท่านอานันทเศรษฐี อานันทเศรษฐี** ที่คนหนาแน่นไปด้วยกิเลสจริง แต่ทว่าไม่สร้างกิเลสใหม่ การที่ไม่ให้ทาน ไม่รักษาศีล ไม่เจริญภาวนา แต่จะไปละเมียดศีล 5 ประการมีปาณาติบาต เป็นต้น อย่างนี้ขึ้นชื่อว่าเป็นผู้หนาแน่นไปด้วยกิเลสด้วย แล้วก็สร้างกิเลสใหม่ให้มันหนาแน่นเข้าไปอีกด้วย ถ้าทำอย่างนี้ก็จะแสดงว่าก่อนจะมา ก็มาจากอบายภูมิ เวลากลับลงอบายภูมิตามเดิม แต่ว่าประเภทนี้จะมีที่ไหนบ้างนี่ เราก็ไม่จำเป็นจะต้องไปพิสูจน์

ในด้านการพิสูจน์ จะเห็นว่าความชั่วไม่มี ความดีไม่ปรากฏอย่างท่าน **อานันทเศรษฐี** สมัยนั้นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงพระชนม์อยู่ แต่ว่าทั้งๆ ที่องค์สมเด็จพระบรมครูเคยเสด็จผ่านหน้าบ้านแกลเสมอๆ เวลาเช้า เวลาบิณฑบาตท่าน **อานันทเศรษฐี** ก็ไม่เคยให้ แม้แต่ยกมือไหว้ด้วยความเคารพ แม้แต่ข้าวเม็ดเดียว ไอ้ไหว้ไม่ไหว้จะเอาข้าวเม็ดเดียว มันจะได้ที่ไหน ไข้ใหม่ เป็นอันว่าท่านไม่ต้องการให้ แต่วันหลังตายจากความเป็นคน ท่านอย่าลืมนะว่าความชั่วไม่มี ความดี

ไม่ปรากฏนะ ความชั่วเรื่องศีลนี้ท่านไม่ละเมิด แต่ความดีไม่ปรากฏ ก็หมายความว่าท่านไม่ทำความดีต่อ แต่คิดว่าศีล 5 ไม่ละเมิดก็เป็นคนมีศีล ไม่ใช่อย่างนั้น ศีล 5 ไม่ละเมิด แต่ก็ไม่ใช่เป็นคนรักษาศีลอย่างลืมหูลืมตาพุทธบัญญัติมีว่า ใน พระโอวาทปาฏิโมกข์ว่า สัพพปาปัสสะ อกรรมัง นี่เป็นแนวการสอน พระพุทธเจ้าบอกว่าพวกเธอทั้งหลายเวลาไปในทิศต่างๆ เวลาที่ประกาศพระศาสนา จงถือหลักใหญ่ 3 ประการ เป็นการแนะนำบรรดาพุทธศาสนิกชน คือ

หนึ่ง สัพพปาปัสสะ อกรรมัง เธอจงแนะนำให้ชาวบ้านทั้งหมด จงอย่าทำความชั่วทุกอย่าง

สอง กุสลัสสูปสัมปทา จงแนะนำให้ทำความดี

สาม สจิตตปริโยปนัง จงแนะนำให้รักษาอารมณ์ให้แจ่มใส

เอตัง พุทธศาสนัง พระพุทธเจ้าทุกองค์สอนอย่างนี้เหมือนกันหมดนี่เป็นหลักการในพุทธศาสนาหรือจะเรียกว่ากันว่าเป็นธรรมเนียมของพระศาสนาก็ได้ นี่ส่วนการสอนปลีกย่อยต่างๆ ก็ต้องมีหลัก 3 ประการนี้เป็นเครื่องยึด

สำหรับท่าน อานันทเศรษฐี ความชั่วไม่มี ท่านไม่เคยให้ แต่ว่ามันก็เป็นทรัพย์ของท่าน ท่านก็ไม่โกงใคร ศีลไม่เคยรักษา แต่ว่าไม่เคยละเมิด แต่ไม่เคยพรในศีล สำหรับภวานานันท์ท่านภวานาเหมือนกัน แต่ว่าภวานาแบบชาวบ้านที่หนาแน่นไปด้วยกิเลส คำว่าภวานาคือใคร่ครวญในจิต คิดว่าทรัพย์สินที่ได้มาทั้งหมดนี้ พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยายของเราจะมา ชาวบ้านไม่ได้ช่วยหา ฉะนั้นเมื่อเขาไม่มีกิน เราก็ไม่ให้ไม่ใช่หน้าที่ของเรา ผลที่ท่านได้ก็คือตายจากคน เกิดเป็นคน สมัยท่านเป็นเศรษฐีหน้าตาท่านคงจะดีกว่าอาดมาสักหน่อย อย่างหัวก็ไม่ล้านเหมือนอาดมา ใช่ไหม

นี่เมื่อตอนที่ท่านเป็นเศรษฐี การที่ท่านจะมาถึงความเป็นเศรษฐีได้ ต้องวัดเขตว่ามาจากไหน ทำไมจึงเป็นมหาเศรษฐี คุณธรรมที่ท่านทำให้เป็นมหาเศรษฐีก็คือ

หนึ่งการให้ ท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการถวายสังฆทาน เป็นปัจจัยให้เป็นมหาเศรษฐี

ประการที่สอง การจะเกิดมาเป็นคนได้ก็อาศัย ศีล 5 หรือว่า กรรมบถ 10

ประการที่สาม จะมีปัญญาได้ก็อาศัยเพราะการอบรมธรรม มากหรือน้อยที่สุดแล้วแต่บุคคลนั้น ถ้าอบรมในธรรมในด้านความดีมากปัญญาก็ดีมาก อบรมธรรมคติน้อยปัญญาก็คติน้อย

เป็นอันว่า ท่านอานันทเศรษฐี ก่อนจะมาเกิดเป็นคน ผลความดีของท่านก็คือเคยถวายทานในพระพุทธศาสนา ที่จะมาเป็นคนได้ ที่มีทรัพย์สินเป็นมหาเศรษฐีเพราะ ท่าน เกิดเป็นคนได้เพราะ ศีล หรือ กรรมบถ 10 มีปัญญาอยู่บ้าง ก็เพราะอาศัยการอบรมธรรม แต่ในเมื่อท่านเกิดมาเป็นคน ท่านทิ้งหลักความดีทั้งหลายเหล่านี้หมด ทั้งทานงด ศีลถึงด การอบรมธรรมถึงด ก็กลายเป็นคนกินบุญเก่าหมายความว่าบุญเก่าให้ผลว่าเป็นมหาเศรษฐี ท่านทิ้งหลักการนั้น

เมื่อตายไปแล้วจากความเป็นคน ก็ไปเกิดเป็นคน เพราะไม่สร้างกรรมชั่วที่นี้รูปร่างมันเปลี่ยนใหม่สวยกว่าเก่า ท่านบอกว่ามีรูปร่างเหมือนปีศาจคลุกฝุ่น สบายไปเลย ปีศาจจะมันก็เขี้ยวอยู่แล้วนะ คลุกฝุ่นเสียวอีกด้วย นี่ตามบาลีท่านกล่าวอย่างนี้จริงๆ รูปร่างเหมือนปีศาจคลุกฝุ่น เวลาเข้าไปสู่ครรภ์ของมารดา ที่แรกยังอยู่ในท้องไปเกิดเป็นลูกคนของท่าน ถ้าวันไหนแม่ไปหาท่านไป

ขอทานกับพวก บรรดาพวกทั้งหมดพากันบอหด เพราะผลที่ท่านไม่ให้ทาน ต่อมาหัวหน้าขอทาน สมัยนั้นคงจะเป็นสมาคมขอทาน หรือว่าพรรคขอทาน ไม่พักนะเที่ยวเดินหา นี่ไม่พักนะ นี่เป็นคณะ ขอทาน หัวหน้าขอทานก็แบ่งคนเป็นสองส่วน ส่วนไหนที่แม่ของเด็กคนนั้นที่ติดอยู่ในท้องไปด้วย พวกนั้นไม่ได้กิน ผลที่สุดก็แบ่งการปลีกย่อยไปที่ละน้อยๆ จนเป็นบุคคล เป็นอันว่าแม่เด็กคนนั้นไป ขอที่ไหน ก็ไม่ได้กินเลย เขาก็ขอให้พัก คนอื่นหามาให้เลี้ยง หัวหน้าขอทานเขาบอกว่าเวลานี้คน กาลกิณีเพิ่งเกิดขึ้นในคณะของเราเสียแล้ว คือเจ้าเด็กคนนั้น พอเด็กคนนี้ได้ขึ้นมา วันไหนแม่ไป ขอทานถ้าเอาลูกไปด้วย วันนั้นไม่ได้กิน

แล้วจนกระทั่งพอโตขึ้นมา แม่ก็ส่งกลับ กลับไปไหน ก็เอากระเบื้องแตกๆ ใส่มือ บอก แม่เลี้ยงเจ้าไม่ได้ เจ้าจึงไปตามทางของเจ้า ก็เป็นอันว่าแก่ก็ถือกระเบื้อง กระเซอะกระเซิงไป สำหรับการที่ตายจากคนแล้วก็เกิดเป็นคน ก็เหมือนกับนอนหลับตื่นขึ้น ย่อมจำเรื่องราวก่อนหลับได้นะ นี่ ท่านก็มีความรู้สึกที่เราเคยเป็นมหาเศรษฐี มีนามว่า **อานันทเศรษฐี** บ้านของเราอยู่ที่นั่น เรามี ทรัพย์สิน ก็เดินตรงไปบ้าน

พอตรงไปบ้านในตอนเช้า เป็นเวลาเดียวกับที่พระพุทธเจ้ากับ **พระอานนท์** เดินไป บิณฑบาตถึงหน้าบ้านพอดี พอท่านจะเข้าบ้าน ไอ้เด็กคนเฝ้าประตูเขาก็ไม่ยอมให้เข้า แหม รูปร่าง มันสวยจัดเหมือนปีศาจคลุกฝุ่นนะ ใครรู้จักปีศาจบ้างนะเขาไม่ให้เข้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ เจ้าทรงเห็นเข้าก็ทรงเยี่ยมพระโอรสตามธรรมดาพระพุทธเจ้านี้ไม้อึด ถ้าอ้อมมีเหตุ **พระอานนท์** ก็ทูล ถามองค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐ์ ถามว่าพระองค์ทรงเยี่ยมโอรสเรื่องอะไร พระพุทธเจ้าถาม **อานนท์** เห็น **อานันทเศรษฐี** ไหม แต่ความจริง **พระอานนท์** ท่านรู้จัก **อานันทเศรษฐี** นี้ ท่านมองไป มองมาบอกไม่เห็น เพราะทราบข่าวว่า **อานันทเศรษฐี** ตายไป 3-4 ปีแล้ว พระพุทธเจ้าก็ชี้ให้ดูว่าเด็ก คนนั้นนั่นแหละ **อานันทเศรษฐี**

แล้วพระพุทธเจ้าก็บอกให้ **พระอานนท์** บอกให้นายประตุนี่เขาเรียกมหาเศรษฐีใหม่ คือลูก เป็นเศรษฐีแทนลงมา ท่านก็บอกว่าท่านมหาเศรษฐี เด็กคนนี้เป็นพ่อของท่าน แล้วใครเขาจะเชื่อ ปัท โธ่ พ่อตายไปสามสี่ปี ไอ้เด็กกระยำคนนี้เป็นพ่อมันก็ยุ่งนะ มันก็เลย เมื่อลูกเขาไม่เชื่อพระพุทธเจ้าก็ ทรงยืนยันว่าเด็กคนนี่คือ **อานันทเศรษฐี** พ่อของเธอเอง ท่านก็ตรัสว่า **อานันทเศรษฐี** ท่านจำได้ไหม ว่าไอ้ทรัพย์สินต่างๆ ที่เคยฝังไว้เป็นเงินเป็นทองก็ดี แต่ว่าลูกชายท่านยังไม่รู้มีไหม แก่ก็บอกว่ามี บอกว่าถ้ามีจงไปชี้ที่ให้เขาขุด เขาไปชี้ที่ว่างตรงนี้ เงินมี พ่อฝังเงินไว้ขุดไปก็พบเงิน ตรงนี้พ่อฝังทอง ไว้ ขุดไปก็พบทอง เป็นอันว่าพ่อชี้จุดไหนได้จุดนั้นลูกชายก็เชื่อ เชื่อก็เอาไปเลี้ยง นั่นดีพระพุทธเจ้า นะ

นี่เป็นอันว่าผลของคนที่เป็น **ปुरुชน** นะ มันเป็นแบบนี้ แต่นั่นก็ยังคงคืออยู่ที่ความชั่วไม่มีแต่ ความดีไม่ปรากฏถ้าบังเอิญความดีไม่ปรากฏ แล้วก็ทำความชั่วมากขึ้น ผลที่จะพึงได้รับก็ไป อบายภูมิ นี่เป็นชั้นหนึ่งที่เรียกกันว่า **ปुरुชน** คนที่หนาแน่นไปด้วยกิเลสจริงๆ

ตอนนี้มีคนอีกพวกหนึ่ง คนกึ่งดีกึ่งชั่ว ความชั่วก็มี ความดีก็ปรากฏ อย่างพวกเราๆ คนธรรมดาคือคนธรรมดาเรานี้เกิดมามันจะดีเสียทุกอย่าง มันไม่มีละไมว่าใครทั้งหมด แต่ว่าที่นี้อาจจะมีก็ได้ สำหรับเอาตัวเองยอมรับว่าตอนต้นก็ไม่ดีถ้าดีหัวก็ไม่ล้านนะ ไอ้ที่หัวล้านนี้ความจริงเมื่อหนุ่มๆ ผมดก มันคิดมาก เกเรมาก **พระยายม** ก็เลยส่งผีมาถอนผมนะ แล้วทุกคนก็เหมือนกัน แล้วทุกคนก็จะ ไอ้นี้เรียกว่าเป็นเรื่องของคนทุกคน ถ้ามีความชั่วก็มี ความดีก็ปรากฏ ถือว่าเป็น **ปุถุชน** เหมือนกัน คือ **ปุถุชน** ประเภทนี้ก็ต้องวัดกัน ว่าคนประเภทมีคมาหรือว่าสว่างมากบาง พวกสว่างมาแล้วก็มีมืดไป บางพวกมีคมาแล้วก็มีมืดไป บางพวกมีคมาสว่างไปบาง พวกสว่างมาแล้วก็สว่างไป

เพราะอะไรจึงเป็นอย่างนั้น ก็เพราะว่าคนที่เกิดมาในโลกนี้ รับผลสองประการ คือผลของกรรมดี แล้วก็ผลของกรรมชั่ว ขณะใดที่ผลกรรมชั่วให้ผลขณะนั้นจิตเราก็เป็นมิจฉาทิฐิไปชั่วคราว มีความเห็นผิดคิดว่าความชั่วมันเป็นความดี แต่ขณะใดที่ผลกุศลเดิมของเราปรากฏกับจิต มันก็รู้สึก ไอ้ความชั่วเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ เราควรทำแต่ความดี คนประเภทนี้พระพุทธเจ้าเรียกว่า **อนิยตบุคคล** เวลาตายเอาคติที่แน่นอนไม่ได้ แล้วจะบอกเขาว่าคนประเภทนี้ตายแล้วลงนรกมันก็ไม่แน่ จะเห็นว่าเขาทำบุญอยู่บ้าง ตายแล้วไปสวรรค์มันก็ไม่แน่ ไม่แน่ตรงไหน ไม่แน่ตรงที่ใจเวลาใกล้จะตายพระพุทธเจ้าตรัสว่า **จิตเต สังกิณฺฐุ ทุคฺติ ปาณฺฑิถฺกฺขา** เวลาเราใกล้จะตายถ้าจิตเศร้าหมอง จิตนี้ก็น้อมในสิ่งที่ป็นอกุศล อย่างใดอย่างหนึ่งถึงแม้ว่าความดีจะมีอยู่บ้าง มันก็พาลงนรกก่อน ถ้า **จิตเต ปาริสุทธเต สุกฺติ ปาณฺฑิถฺกฺขา** ถึงแม้ความชั่วเราจะมีมาก แต่ว่าเวลาที่ใกล้จะตายจิตเราจับเอากรรมที่เป็นกุศลอย่างใดอย่างหนึ่งเข้ามาเป็นเครื่องประทับใจ คือเวลาก่อนจะตายนะ อย่างนี้ก็ไปสู่สุคติก่อน มีสวรรค์เป็นต้น

นี่ตัวอย่างก็เช่น **สุปติภูจฺจิตเทพบุตร** ท่านทำความชั่วมาตั้งแต่เด็กยันแก่ สิบ 5 ไม่เคยรักษา แม้แต่สิกขาบท เทศน์ไม่เคยฟัง ทานไม่เคยให้ บาตรไม่เคยใส่ การสงเคราะห์ไม่เคยมี แต่ทว่าเวลาป่วยหนักจิตใจของท่านน้อมถึงองค์สมเด็จพระชินศรีคือพระพุทธเจ้า ไอ้ทุกขเวทนามันครอบงำหนัก ก็คิดว่าบุตร ภรรยา ข้าทาสหญิงชายทรัพย์สมบัติทั้งหมด ไม่สามารถจะบรรเทาเวทนาเราได้ เขาลือกันว่าพระพุทธเจ้าใจดี นี่คนจะตายนะ พระมีคุณตรงนี้ แต่ไม่ใช่แต่ไม่ใช่พวกเรา คือพวกเราจิตใจไม่อย่างนั้น เทียบให้ฟัง เขาลือกันว่าพระพุทธเจ้าใจดี สงเคราะห์คนไม่เลือก ตอนนั้นก็คิดว่าขอบารมีขององค์สมเด็จพระชินศรีช่วยบรรเทาทุกขเวทนา ไอ้ฉันไม่ใช่แก่ทวนาเพื่อจะตายนะ แก่นึกถึงพระพุทธเจ้าให้ช่วย แต่ไม่ให้แก่ตาย ไม่ให้แก่เจ็บอีกร่างกายมันทนไม่ไหว อาศัยที่จิตกำลังนึกถึงพระพุทธเจ้าอยู่ แก่ก็ตาย ตายแล้วไปเกิดเป็นเทวดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก อาศัยที่เป็นมนุษย์เป็นคนมีความประมาท เป็นเทวดาก็เป็นเทวดาประมาท เวลาเป็นเทวดาก็ไม่สั่งสมความดีต่อ

ต่อมาเมื่อใกล้จะหมดบุญ ขอเล่าถัดๆ พระพุทธเจ้าไปเทศน์โปรดพระพุทธรามดา ท่านจะต้องตายภายใน 7 วัน เครื่องทิพย์เศร้าหมอง วิมานก็เศร้าหมองเหงื่อไหลจากรักแค้น **อากาศจารีเทพบุตร** ก็เดือนว่านี่แก่จะตายภายใน 7 วันทำไมไม่ต่อความดี สร้างความดีต่อ เพราะเวลานี้พระพุทธเจ้ามาเทศน์โปรด แก่ลืมตัวพอมองดูตัวตกใจว่าเอ๊ะ นี่เราจะตายแน่ นี่เทวดามีใจเป็นทิพย์

ถ้าตายแล้ว ไปไหนก็รู้ก็รู้ว่าไอ้กรรมจากนี้เราตายไปแล้วจะไปไหน ก็รู้ว่าเพราะ โทษปาณาติบาตที่เป็นอาฉิมกรรม จะบันดาลให้เราลงอเวจีมหานรก สิ้นเวลาหนึ่งกัป ออกจาก อเวจีมหานรก ผ่านนรกบริวารอีกสี่ขุม ออกจากนรกบริวารสี่ขุม มาลง ยมโลกียนรก อีกสี่ขุม ออกจาก ยมโลกียนรก อีกสี่ขุม มาเป็นเปรตสี่ขุมสองระดับ จากเปรตมาเป็นอสุรกาย จากอสุรกายมาเป็นสัตว์เล็ก เคยเป็นชาวประมง ก็มาเป็นปลาให้เขาฆ่าอยู่นาน จนกว่าจะมาเป็นสัตว์ใหญ่ แล้วต่อมาก็เป็นแร้งห้ำร่อยชาติ เป็นกาห้ำร่อยชาติ เป็นสุนัขห้ำร่อยชาติ พ้นจากนั้นมาเป็นคนบ้าห้ำร่อยชาติ เป็นคนหูหนวกห้ำร่อยชาติ เป็นคนตาบอดห้ำร่อยชาติ แล้วก็จะต้องเป็นคนง่อยอีกห้ำร่อยชาติเพราะเศษกรรม ของปาณาติบาตทำไรตินะ ทำชาติเดียว ล้อเสียนาน

พอท่านรู้กรรมของท่าน เหงื่อแตกพลั๊ก ทำท่าจะตายเอาสิ บอกว่าท่าน **อากาศจारी** บอกเพื่อนช่วยด้วยหะจะฉันทายคราวนี้พึ่งแน่ เพราะอารมณ์เป็นทิพย์ท่านก็เลยบอก ท่าน **อากาศจानी** บอกว่าเราเป็นเทวดาเหมือนกัน ช่วยไม่ได้ คนที่ช่วยได้ เห็นจะเป็น **พระอินทร์** ก็พากันไปหา **พระอินทร์ พระอินทร์** ก็บอก ไอ้ฉันเป็นนายแก แต่แค่เทวดาเหมือนกัน ท่านที่จะช่วยได้ก็เห็นจะเป็นพระพุทเจ้า นี่อาศัยเวลาก่อนท่านจะตายนิดหนึ่ง ท่านเจริญพุทธานุสสติกรรมฐาน อีตอนนั้นท่านไม่รู้กรรมฐานกรรมถ่านอะไร กรรมฐานก็ไม่รู้ กรรมถ่านก็ไม่รู้ นึกแต่เพียงว่าพระพุทเจ้าใจดี สงเคราะห์คนไม่เอก นึกถึงพระพุทเจ้า เขาเรียก **พุทธานุสสติกรรมฐาน** ฉะนั้นเวลาที่ท่านมีกรรมหนัก ท่านี้ต้องพบพระพุทเจ้าเป็นวาระที่สองเพราะพวกนี้ไม่พลาดพระพุทเจ้า

อย่างที่พวกเราภาวนา พุทโธ ธัมโม สังโฆ ให้อำนาจอยู่เสมอนี้ ไปทุกชาติไม่พลาดพระพุทศาสนา นี่ไปพบพระพุทเจ้าแล้ว พระพุทเจ้าทรงทราบว่ถ้าเราเทศน์อภิธรรม เวลานี้จะท่านเทศน์อภิธรรม ผลจะไม่มีแก่เทวดาองค์นี้ ถ้าหากว่าเราเทศน์ **อุณหิสสวิชัยสูตร** จะเป็นที่ถูกใจเมื่อเทศน์จบเธอจะได้เป็นพระโสดาบันบาปกรรมทั้งหมดที่ทำมาแล้วจะไม่มีโอกาสให้ผล แล้วเป็นเทวดาต่อไป ท่านจึงเทศน์ **อุณหิสสวิชัยสูตร** จบท่าน **สุปติภูสิตเทพบุตร** ก็เป็นพระโสดาบันเป็นอันว่าเป็นเทวดาต่อไป บาปทั้งหลายที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดไม่มีโอกาสให้ผล

นี่อย่างนี้เรียก **นิตยบุคคล**

นี่เราก็มานั่งมองคนอีกชั้นหนึ่งที่เขาเรียกกันว่า **กัลยาณชน** หรือว่า **สาธุชน** **สาธุชน** แปลว่าคนดี คือว่าคนประเภทนี้พอใจในการให้ทาน พอใจในการรักษาศีลแต่ไอ้เรื่องสมถภาวนา อย่าเพิ่งไปชวนกันนะ ราคายุกะไอ้หลับตาเข้าไปเห็นอะไรลึ้มต่ายังเห็นไม่ทั่วเลย ไปนั่งบ้าง บอๆ หลับตาเข้าไปไม่เห็นด้วย ไม่เอา แต่ว่าชอบในทานและศีล อย่างนี้เขาเรียก **สาธุชน** คนดี คนประเภทนี้ถ้าทรงฌานอยู่ที่ทรงศีลอยู่ผลที่ฟังจะได้ **สีเลน** **สุคติขันธ์** ตายแล้วไปเกิดบนสวรรค์ **สีเลน** **โภคสัมปทา** ลงมากเกิดเป็นมนุษย์บริบูรณ์ไปด้วยสมบัติ **สีเลน** **นิพพุตติ** **ขันธ์** ศีลเป็นปัจจัย ให้ก้าวเข้าไปใกล้พระนิพพาน นี่เป็นสาธุชน ไซ้ใหม่ อย่างนี้เขาเรียกคนดีแล้ว

ทีนี้ก็มา กัลยาณชน พวก กัลยาณชน นี้พอใจทั้งการให้ทาน พอใจทั้งการรักษาศีล พอใจถึง การเจริญภาวนา แต่ทว่ายังไม่ได้พระโศดาบัน ที่ท่านเรียกว่าผู้ปฏิบัติเพื่อโศดาปัตติมรรค มีกำลัง ฌานเป็นสมาธิเล็กบ้าง สมาธิกลางบ้าง สมาธิใหญ่บ้าง เอ๊ะ มันเป็นอย่างไร สมาธิเล็กก็หมายความว่า ทำไปภาวนาไป เดี่ยวมันก็ภาวนาว่า พุทโธ ธัมโม สังโฆ เดี่ยวเข้าบ้านโน้น เดี่ยวก็เข้าบ้านนี้ ดีไม่ดีก็ ไปร้านก๋วยเตี๋ยวบ้าง ไปไนต์คลับบ้าง ก็นึกสงเวช ดีไม่ดีอย่าง คุณชัยณรงค์ ก็มันเมื่อยๆ ไปอาบ อบ นวด ดึกว่าวะ อะไรพวกนี้วะ เข้าใจ ใจก็นึกพล่านไป คือเปลอนะ แต่ประเดี๋ยวหนึ่งอ้าว แล้วกัน นี่เข้า ภาวนาดันเสือกไปไหนหว่าอ้าว กลับมาภาวนาพุทโธ ใหม่ พุทโธ ธัมโม สังโฆ คำภาวนาไม่จำกัด อะไรก็ได้วะ ก็กำหนดรู้ลมหายใจเข้าออกเฉยๆ สัมมา อรหัง อะไรก็ได้ไม่ผิด ไม่ผิดทั้งหมด ถ้าคำ ภาวนานี้ไปเอง ไปพบใครเขาภาวนาไม่เหมือนเรา ก็อย่าไปว่าเขาผิดนะ แต่เป็นคำภาวนาและ พิจารณา ด้านกุศลให้เหมือนกันหมด แต่ว่าทำอย่างนี้ อารมณ์จิตได้แก่ฌานสมาบัติ เป็นฌานโลกีย์ ถือว่าได้สมาธิเล็กน้อย เหมือนอย่างว่าเมื่อก็ เข้าบ้านโน้น ออกบ้านนี้ ภาวนาบ้าง อะไรบ้าง ให้อ้อเข้า บ้านนะไม่เท่าไรหรอก อดทนไปไนท์คลับ เข้าอาบ อบ นวด นะชินะ แต่ก็ยังดีดีไม่ดี ดันฝ่าไปบ้าน เจ้าหนี่ ถอยหลัง ขยายนี่อยู่ที่นี้เองวะ แหม ดีไม่ดี จะทวงสตงค์เขาเข้า จำได้นะ ยืมสตงค์ไว้สามหมื่น ยังไม่ใช้้อะ ผลัดเขาไว้สามวัน นี่มีนเลยมา 10 วันแล้ว เอ๊ะ แกจะมาทวงเมื่อไรหว่า ดีไม่ดี ครั้งนี้หลบ หน้าไปก่อนเฮอะ

ให้อ้อใจมัน เป็นอย่างนี้เขาเรียกว่าสมาธิเล็ก เป็นขณิกสมาธิ ขณิกสมาธินี้เกิดเป็นเทวดาชั้น ดาวดึงส์ได้สบาย ทีนี้สมาธิกลางก็ได้แก่อุปจารสมาธิ มีธรรมปีติมีความพอใจ มีความอิมในธรรม ก็ อย่างนี้ตัวอย่างง่ายๆ เห็นที่มานั่งอยู่ที่นี่ ที่มานั่งที่นี้มากัน มีใครจับมาหรือเปล่า ได้ค่าจ้างอะไรบ้างสิ ป้าไม่มี ค่าจ้างเป็นวัตถุจ้างให้มานั่งฟังธรรม จ้างมานั่งเจริญกรรมฐานไม่มี แต่มีมาด้วยจิตที่อ้อมไป ด้วยธรรมจริง ให้อ้อนี้ไม่ใช่ขยงกันนะ แต่เป็นความจริง ทีนี้กลับมาตอนเย็น สวนกับญาติโยมหลาย คน ประเภทจ้องที พอจ้องแล้วก็ออกไปรับประทานอาหาร อย่างนี้ปลื้มใจ เออ พุดกับคนในรถ ด้วยกัน อย่างนี้เราหายากจริงๆ อย่างนี้เขาเรียก **อจลศรัทธา** ถ้าประเภทศรัทธาเป็น **อจลศรัทธา** คือมีความไม่หวั่นไหวในด้านการบำเพ็ญกุศล อารมณ์อย่างนี้เขาเรียกว่าเป็นอารมณ์ฌาน

ฌานนะมันเป็นการจิตที่คิดว่าเราจะทำบุญอย่างไรอย่างหนึ่ง คือจิตมันทรงตัว เขาเรียก ฌานนะ ไม่ใช่ไปนั่งหลับตาปี จำศีลกินวาตา พอชาวบ้านผล่อว่าฆ่าสัตว์กินเนื้อ อ้อชาวบ้านมาทำ เป็นคนไม่กินข้าว บ้า ให้อ้อแบบนี้ลงนรก ให้อ้อคำว่าฌานไม่ใช่มานั่งหลับตา นี่เรามาฝึกกันที่จริงๆ ให้อ้ออารมณ์มันทรงตัว หนึ่งเราอยากจะสงเคราะห์ชาวบ้านให้เป็นสุข เราอยากจะรักษาศีลให้มันบริสุทธิ์ เราอยากจะทรงสมาธิให้มันมีการทรงตัว มันจะทรงได้แค่ไหนก็ตาม แต่จิตมันอยากรู้แบบนี้อยากจะสงเคราะห์ชาวบ้านเป็นสุข เป็น **จาคานุสสติกรรมฐาน** เป็นฌานตัวนั้นอยากจะรักษาศีลให้บริสุทธิ์ มันเป็น **ศีลानุสสติกรรมฐาน** จิตมันนี่ก็อยู่มันเป็นฌานนะ หรือแหม เราอยากจะทรงสมาธิให้มันสูงขึ้น ดีไม่ดีเห็นเทวดา เห็นผี เห็นพระพุทธรเจ้า เห็นนรก เห็นสวรรค์ นี่ก็เป็นกำลังฌานคือจิต

สนใจในด้านความดี แล้วดีไม่ดี แหม อยากจะเป็นพระอรหันต์ ถ้าเป็นพระอรหันต์ได้เมื่อไร กุจะ
เหาะให้เห็ด

นี่แบบอาตมาเมื่อบวชใหม่ๆ คิดว่าพระอรหันต์เหาะได้ทุกองค์ มันไม่รู้เรื่องนี้ว่ากุเป็นพระ
อรหันต์เมื่อไร จะดำเนินให้โพล่พลุบที่โน้นนะ แหม โพล่ดีไม่ดีดันไปโพล่ในส้วม (หัวเราะ) นี่เรา
โพล่มาให้เห็นก็บนส้วมนะ เลยเจ้งไปเลย นี่ความรู้สึกมันเป็นอย่างนี้ แต่ว่าไอ้ความรู้สึกอันนี้มันเป็น
ความรู้สึกดี ไม่ใช่คนเลว เราอยากจะทรงฌานสมบัติเราอยากจะเป็นพระอรหันต์ นี่เป็นอารมณ์ด้าน
ความดี เขาไม่เรียกค้นหา เราเรียกว่า **ธรรมฉันทะ** อารมณ์ที่ทรงความดีอย่างนี้ เขาเรียกผู้ทรงฌานแต่
ว่ากำลังฌานของเราจะสูงแค่ไหนไม่สำคัญ ให้มันเป็นฌานก็แล้วกัน

คำว่าฌาน ก็แปลว่าเพ่ง เพ่งคือว่านึกไว้นั่นเอง ตัวนึกไว้ในความดีส่วนใดส่วนหนึ่ง นึกถึง
พระพุทธเจ้าเป็น **พุทธานุสสติกรรมฐาน** นึกถึงศีล นึกถึงธรรมข้อใดข้อหนึ่งเป็น **สีธานุสสติ
กรรมฐาน** นะ เขาเรียกเป็น **สัมมานุสสติกรรมฐาน** นึกถึงธรรมข้อใดข้อหนึ่งที่พระพุทธเจ้าทรงสอน
พอนึกถึงศีลเป็นการภาวนาด้วย **สีธานุสสติกรรมฐาน** พอนึกถึงพระสงฆ์องค์ใดองค์หนึ่ง หรือหลาย
องค์ที่เราเคารพเป็น **สังฆานุสสติกรรมฐาน** เอ๊ะ มันไม่ยากเลย ก็เป็นฌาน จิตมันนึกอยู่ มันทรงตัวอยู่
แบบนี้ ท่านเรียก **กัลยาณชน** หรือเป็นผู้ปฏิบัติเพื่อพระโศคาปัตติมรรคคนประเภทนี้ถ้าตายแล้วก็
ต้องมาเกิดเป็นพรหมสามชั้น ถ้าได้ปฐมฌานอย่างหยาบเป็นพรหมชั้นที่ 1 ได้ปฐมฌานอย่างกลาง
เป็นพรหมชั้นที่ 2 ได้ปฐมฌานอย่างละเอียดเป็นพรหมชั้นที่ 3

นี่ถ้าหากว่าบังเอิญจิตของเราตอนใดตอนหนึ่งที่เราเจริญภาวนาอยู่ มันเป็นฌานที่ 2 แล้ว เมื่อ
ไปเป็นเทวดาแล้ว นี่พูดกันถึงว่าเวลาตายไม่ได้เข้าฌานตายนะเมื่อเป็นเทวดาหมดสภาวะจะเป็น
เทวดา ก็ไปเกิดเป็นพรหม ถ้าฌานสองอย่างหยาบเป็นพรหมชั้นที่ 4 ฌานสองอย่างกลางเป็นพรหม
ชั้นที่ 5 ฌานสองอย่างละเอียดเป็นพรหมชั้นที่ 6

ในขณะที่ปฏิบัตินี้ก็บังเอิญจิตเราบางครั้งเข้าถึงฌานที่ 3 ไม่ใช่ทุกวัน เมื่อตายไปเป็นเทวดา
แล้วพ้นจากเทวดาก็ไปเป็นพรหม ถ้าฌานที่ 3 ไม่ใช่ทุกวัน เมื่อตายไปเป็นเทวดาแล้วพ้นจากเทวดาก็
ไปเป็นพรหม ถ้าฌานที่ 3 อย่างหยาบก็เป็นพรหมชั้นที่ 7 ฌานที่ 3 อย่างกลางก็เป็นพรหมชั้นที่ 8
ฌานอย่างละเอียดก็เป็นพรหมชั้นที่ 9

ในขณะที่ปฏิบัตินี้ก็บังเอิญจิตเราบางครั้งเข้าถึงฌานที่ 3 ไม่ใช่ทุกวัน เมื่อตายไปเป็นเทวดา
แล้วพ้นจากเทวดาก็ไปเป็นพรหม ถ้าฌานที่ 3 ไม่ใช่ทุกวัน เมื่อตายไปเป็นเทวดาแล้วพ้นจากเทวดาก็
ไปเป็นพรหม ถ้าฌานที่ 3 อย่างหยาบก็เป็นพรหมชั้นที่ 7 ฌานที่ 3 อย่างกลางก็เป็นพรหมชั้นที่ 8
ฌานอย่างละเอียดก็เป็นพรหมชั้นที่ 9

ที่นี้บางขณะที่เราปฏิบัติอยู่นี้บังเอิญจิตเข้าถึงฌาน 4 ลักษณะฌาน 4 ก็สังเกตได้ง่ายๆ จิตใจ
มันสบายมีความโพล่ง มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ แต่ทว่าไม่มีลมหายใจมันไม่รู้สึกว่าหายใจ
เหมือนกับคนไม่มีลมหายใจ ถ้าอย่างหยาบจะได้ยินเสียงข้างบอกแ่วๆ เสียงดังๆ นะ เสียงแ่ววนิด
เดียว แต่หากว่าอย่างละเอียด จิตจะดับ จากการสัมผัสภายนอกทั้งหมด แม้แต่เสียงยุงกินรินก็ไม่ได้รู้

แต่ข้างในมีความรู้สึกเตรียมตัวเต็มที่ คนอื่นเขาเห็นว่าเราหลับ แต่เรารู้สึกว่าเรตื่น รู้สึกตัวอยู่ แต่ว่า เรื่องของประสาทจะกระทบอะไรเราไม่รู้ นี่เป็นฉาน 4 อย่างละเอียด

เป็นอันว่าถ้าได้ฉาน 4 อย่างหายก็ไปเกิดเป็น พรหมชั้นที่ 10 ถ้าได้ฉาน 4 อย่างละเอียด ก็เป็นพรหม ชั้นที่ 11 ไซ้ใหม่ เป็นอันว่าเป็นเทวดาก่อนนะ ถ้าจิตเวลาจะตายไม่ได้เกาะฉาน ใดๆ ก็ยังเป็นเทวดาก่อน นี่ต่อจากเทวดาเป็นพรหม

นี่ถ้าบังเอิญว่าเวลาที่เราจะตาย สมมติว่าเคยปฏิบัติได้ถึงฉาน 4 ละเอียดแต่เวลาตายจริงๆ จิต มันจับอยู่แค่ปฐมฉาน ปฐมฉานเป็นอย่างไร จะถามว่าไอ้โห้ก็จะตายโหงอยู่แล้ว ลูกไม่ขึ้นมา นั่ง เข้าฉานอย่างไร พุคให้เข้าใจสินะ ที่ถูกแล้วอารมณ์ฉานนี้ไม่ใช่ต้องมานั่งภาวนาให้มันเป็นฉาน เรานอนป่วยอยู่อย่างนั้น รู้สึกว่าอาการป่วยคราวนี้มันจะตายหรือไม่ตายก็ยังไม่แน่ ใดๆ เราถือยึดเอาขุนไว้ก่อน นึกถึงคุณพระพุทธเจ้า นึกถึงคุณธรรม นึกถึงคุณ พระสงฆ์ นึกถึงศีลนึกถึงทานการ บริจาค อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือว่าเราเคยภาวนาจนชิน ก็ภาวนาบทนั้นอะไรก็ได้ที่เป็นเรื่องของ กรรมฐาน แล้วเคยใครครวญอย่างใดอย่างหนึ่ง จะเป็นอะไรก็ได้ ใน กรรมฐาน 40 กอง อย่างใดอย่าง หนึ่ง ได้หมด อะไรก็ได้

หรือว่าใน มหาสติปัฏฐานสูตร สัมมัตถก กายานุปัสสนา เวทนานุปัสสนา จิตตานุปัสสนา รัชม านานุปัสสนา แต่ละบรรพมีหลายข้อ ข้อใดข้อหนึ่งก็ได้ ไซ้ใหม่

หรือว่านึกถึง ไอ้โห นี้มาป่วยเสียแล้ว ถ้าไม่ป่วยนี้แหม ไอ้สตาจค์มันมีอยู่เคยไปแจกคนจน เคยไปเลี้ยงคนขอทาน ไปเลี้ยงคนหูหนวกตาบอด เคยสงเคราะห์เอ ไอ้วัดนั้นเขาเคยทำอะไรกัน เราก็ เคยไปช่วย บ้านโน้นเขาทำเราก็เคยไปช่วยอารมณ์อย่างนั้นมันเป็นเมตตาธรรม ก็เป็นพรหมวิหาร อารมณ์ที่คิดอยู่อย่างนี้ได้ยินเสียงคนเขาพูดบ๊ีบ เขาร้องเพลงกันบ้าง เขาคำกันบ้าง เขาทะเลาะกันบ้าง เขาทวงหนี้กันบ้าง เจ้าหนี้ทวงหนี้ลูกหนี้ ลูกหนี้พยายามหลบหน้าเจ้าหนี้ เราก็อ่าไปรู้เรื่องหมดแต่ ทว่าเราไม่รำคาญในเสียง จิตใจของเรานี้ก็อยู่ถึงคำภาวนาและพิจารณาตามอหยาตัยแบบสบายๆ แบบนี้เป็นอาการของปฐมฉาน หรือว่าเวลาเราจะนอน ใจมันก็สบาย นึกถึง พุทโธ รัชม โธ สังโฆ อย่างใดอย่างหนึ่ง ใครจะพูดจะจาก็ไม่รำคาญอย่างนี้เป็นปฐมฉาน

แต่ว่าบางครั้งการที่เราเจริญพระกรรมฐานนี้ จิตเราเคยถึงฉานสี่บ้างในบางจุด ไม่ใช่ทุกวัน แต่ทว่าเวลาจะตายจริงๆ จิตเราไม่ได้เข้าถึงฉาน 4 มันเข้าถึงฉานต่ำที่สุดคือปฐมฉาน ถ้าตายไปจริงๆ ไม่แหวะเทวดา ตรงไปพรหมเลย คือเป็นพรหมชั้นที่ 1 หรือที่ 2 หรือที่ 3 ตามกำลังของฉานที่มันจะไป คือ ปฐมฉาน เมื่อหมดภาวะแห่งปฐมฉานแล้ว เราก็ไปปรับผลของฉานที่ 4 อีกครั้งหนึ่ง คือไปเกิด เป็นพรหมชั้นที่ 11 ถ้าพ้นจากนั้นแล้วลงมาเป็นพรหมเซ็ดเท้า เพราะอะไร เพราะถ้าผลอนะ ถ้า บังเอิญผลต่อต่อไปเป็นเทวดาก็ดี เป็นพรหมก็ดีไม่สั่งสมความดี ลงมาจากพรหมหรือเทวดาก็ลงไป โนน นรก เพราะความชั่วเราเคยมี แต่ความดีเราเคยปรากฏ ไซ้ใหม่

ถ้าหากว่าบรรดาท่านทั้งหลายจะไปเป็นเทวดาก็ดี เป็นพรหมก็ดี ญาติโยมทั้งหลายที่นั่งที่นี้ ทั้งหมดนี้เรามากันด้วยศรัทธา ท่านจะทราบได้อย่างไรนี่เป็นของไม่ยาก พุคมาทุกวันก็เห็นอยู่

เวลาดับไฟปั๊บ ตรวจใจบรรดาท่านพุทธบริษัท เอ เห็นไหม ตรวจใจที่ไรขึ้นใจทุกที ขึ้นใจอะไร เพราะใจของท่านมันสว่างความจริงอาตมาไม่ได้สนใจหน้าของคน ไม่ได้สนใจเครื่องแต่งตัวของ คน ไม่ได้สนใจผิวพรรณของคน สนใจกำลังใจของคน ถามว่ารู้ได้อย่างไร อันนี้อาตมาจะตอบก็ได้ อยากจะรู้ก็มาขอเป็นพระ บวชให้ถึงหัวล้านแบบอาตมานี้ เหลืองนี่ ฮี เราคนหัวล้านเราก็ต้องแบ่ง ไซ้ใหม่ ไอ้เรามันไม่มีพวก ต้องแบ่งให้เหนือชาวบ้านเขา แต่เรารู้กันได้ดูกันได้เพราะอะไรเพราะ เจ โทปรียญาณ นี่ประเภท เคยนำตอนทำว่าขออำนาจมาเป็นอำนาจกำลังสมถกาวนาคือ หนึ่ง ทิพ จักขุญาณ สอง จุตูปปาตญาณ สาม เจโตปรียญาณ สี่ ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ อะไรนี่นะ ก็ว่ากัน โยมก็ว่าตามไปมิงญาณกุก็ญาณด้วย มิงหย่อนกุก็หย่อนด้วย ไม่รู้มันยานตรงไหน มันหย่อน ตรงไหน

เอ้า วันนี้เวลาขึ้นธรรมาสน์ไม่ต้องอธิบาย อธิบายข้างล่างพอ ว่าให้มันจบไปเลย วันสุดท้าย ทิพจักขุญาณ ก็คือว่าเราสามารถรูกำลังใจ จนมีอารมณ์เป็นทิพย์ สามารถจะเห็นผีก็ได้ เห็นเทวดา ก็ได้ เห็นพรหมก็ได้ เห็นสัตว์นรกก็ได้ เปรตก็ได้ อสุรกายก็ได้ เห็นใจคนก็ได้ ทิพจักขุญาณ สอง จุตูปปาตญาณ ทิพจักขุญาณ สามารถจะรู้ตั้งแต่อุچارสมาธิ ถ้าได้ตั้งแต่อุچارสมาธินี้มันหยาบ มองมันมัว แต่นี้ถ้ากำลังจิตเข้าถึงฉาน 4 เจ้า ทิพจักขุญาณ นี้ก็เรียกกันใหม่ว่า จุตูปปาตญาณ คือ สามารถรู้ว่าคนที่มานั่งทั้งหมดนี้ ก่อนที่จะมาเกิดเป็นคน มาจากไหน ถ้าจะตายไปเวลานี้ไปอยู่ที่ ไหน หรือเขาตายไปแล้วไปไหน รู้ได้ เขาเรียก จุตูปปาตญาณ

หรือว่า เจโตปรียญาณ สามารถจะรู้กำลังจิตของคน ว่ามีกิเลส อะไรนำหน้าหนาหรือบาง กำลังใจของคนนี้ได้ฉานสมาบัติแล้วหรือยัง ได้ระดับ ไหน ไซ้ใหม่ นี้ เจโตปรียญาณ พุดถึงกำลัง ญาณนะ อาตมาได้ถึงไหนไม่รู้ละ

แล้วก็มา ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ถ้าเราอยากจะรู้ว่าแต่ละชาติละชาติก่อนจะเกิดมาที่นี่มัน เกิดมาแล้วก็แสนชาติ ก็แสนกัป เป็นอะไรมาบ้าง เราก็สามารถจะรู้ของเราได้ มันเป็นของไม่ยาก

แล้ว อตีตังสญาณ เราอยากจะรู้ว่าคนและสัตว์ทั้งหมด ในอดีตชาติเกิดมาแล้วก็ชาติเป็น อะไรมาบ้าง ไซ้ใหม่ แล้พื้นที่สถานที่ในที่นี่ทั้งหมด แต่ละชาติแต่ละวาระ อย่างนี้ที่ตั่งบ้านตรงนี้ ใน อดีตถอยหลังเป็นกัป ๆ มันเคยมีใครอยู่ เป็น อย่างไร เรารู้ได้ด้วย อตีตังสญาณ

อนาคตังสญาณ ต่อไปอีตรงบ้านนี้มันจะรูปร่างแบบนี้ หรือมันจะสลายตัวไปหมด เมื่อ สลายตัวไปแล้วมันจะมีอะไรเกิดขึ้น หรือว่าคนทั้งหมดที่มานั่งอยู่ที่นี่เวลาจะตายไปจริงๆ เขาจะไป ไหนกัน จะไปนรก หรือจะไปเป็นเปรต เป็นอสุรกายเป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นคนจนหรือคนรวย เกิด เป็นเทวดาชั้นไหน เป็นพรหมชั้นไหนจะไปนิพพาน อนาคตังสญาณ รู้ได้

ปัจจุปปันนังสญาณ หมายถึงว่าปัจจุบัน เวลานี้คนนั่งอยู่ที่นี่ทั้งหมดก็อารมณ์จิตเป็นอย่างไร มีกำลังจิตวัดได้ระดับไหน ชั้นอบายภูมิหรือกามาจรสวรรค์หรือมนุษย์ หรือว่าพรหม หรือมีระดับ เข้าถึงจุดพระนิพพานนะ หรือว่าคนที่ตายไปแล้ว เวลานี้อยู่ที่ไหนหรือไอ้คนตามบ้านๆ มันอยู่กัน

มันอยู่ทำอะไรกันอยู่ เรามาเสียทางนี้ ใครมันหนีไปคูหนึ่งข้างหรือเปล่า อันนี้ **ปัจจุปันนั่งสมาธิ** รู้
ได้

นี่ต่อมาญาณสุดท้าย **ยถากัมมุตตาญาณ** คนเราที่ตายไปแล้วก็ดี หรือที่ยังอยู่ก็ดี ที่มีความสุข
หรือความสุขต่างๆ เกิดขึ้นกับใจของตัวเองหรือคนอื่น มันเกิดขึ้นมาได้ เพราะอาศัยกรรมในอดีต
อะไรให้ผล ถ้ารู้ตัวนี้มันสบายใจ ก็เกียจทุกข์ ถ้ารู้ตัวนี้ถ้าเดินๆ หมากัดหมับเข้าให้ แล้วเราหันไปคว้า
ตะพุด ก้อนอิฐจะขว้างหัวหมา **ยถากัมมุตตาญาณ** มาถ่วงเรา บอกนี้ชาติก่อนเคยกัดมันก่อนนะ ฮือ อ้าว
หายๆ กันไปวะ เลิกๆ ใช้นี้กันไป ใช้นี้ใหม่ **ยถากัมมุตตาญาณ** มันจะบอกทันที เราทำดีแสนจะดี
ชาวบ้านนั่งค่า เราฟังแต่คำอย่างเดียว เราอาจจะไม่พอใจ นี่เราทำดีนะ เสือกมาค่ากัน ได้ แต่ทว่าถ้าเรา
มี **ยถากัมมุตตาญาณ** เราจะไม่ตกใจ ไม่ตกใจเพราะอะไรเพราะว่าไอ้ที่เราถูกค่า เพราะอะไรมันจึงค่า
ทำไมเขาจึงค่า ชาติก่อนเราเคยค่าเขาบ้างหรือเปล่า ถ้าชาติก่อนเราเคยค่าเขา อ้าว ใช้นี้กันไป เลิก
เจ้ากันไปเสียที คือเลิกค่ากัน ถ้าบังเอิญว่าชาติก่อนเราไม่เคยค่าเขา แต่เขามาค่าเรา นั่นมันเรื่อง
อกุศลกรรมของเขานี่นำเขาไปลงนรก ถ้าเราดันไปค่าเขาบ้าง เราตามไปนรก ไม่ค่าดีกว่า ใช้นี้ใหม่

นี่เขวากันถึงฉานโลกีย์อาจารู้ได้ ฉานโลกีย์นี้จะรู้ความเป็นพระอริยเจ้าไม่ได้นะ รู้ได้ก็
แค่ฉาน กำลังของฉาน ถ้าจะรู้ใจคนว่าจะได้ฉานชั้นไหน ถ้าเราได้ฉานสี่ เรารู้เขาได้แค่ฉานสี่ ถ้าเรา
ได้ฉานแปด เราทราบดีตั้งแต่หนึ่งถึงแปด แต่เราได้ฉานที่หนึ่งเราจะไปรู้เรื่องของฉานที่สอง
ไม่ได้ นี่ต้องระวังนะ ท่านที่ปฏิบัติพระกรรมฐาน บังเอิญจะได้เข้าบ้างระวังให้ดี ถ้าหากว่าท่านที่เขา
ได้สูงกว่าเรามองไปไม่รู้มันมืด จะคิดว่าเขาเลวกว่าเรา เราจะรู้ได้เพียงระดับของเราเท่านั้นอย่างนี้
เรียกว่า **กัลยาณชน กัลยาณชน** พวกนี้มันตกรนรกยาก แต่ว่าพระพุทธเจ้ายังถือว่าเป็น **อนิยตบุคคล** ถ้า
ผลอนิดเดียวอย่าง **พระเทวทัต** เกิดความทะนงตนว่าเราเป็นผู้วิเศษเสียแล้ว ตายลงนรกใช้นี้ใหม่ อวด
ดี อวดเด่น ถือตัวเกินไป ว่าเราเป็นผู้วิเศษ เลยไม่มีกรรมหวังในจริยา ลงนรกได้อย่าง **พระ
เทวทัต**

ตอนนี้องค์สมเด็จพระทรงสวัสดิจึงมีความมุ่งหมายนั่นก็คือ **อริยชน อริยชน** ก็มีใครบ้าง
โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์ พระโสดาบันต้องทำอะไรต้องทำฉาน 4 หรือเปล่า พระ
โสดาบันกับสกิทาคามีไม่ต้องฉานสี่ ท่านบอกว่าพระโสดาบันกับสกิทาคามีนี้มีสมาธิเล็กน้อย มี
ปัญญาเล็กน้อย มีศีล 5 บริสุทธิเคารพพระรัตนตรัยคงทำนี่เอง คำว่าสมาธิเล็กน้อยของพระโสดาบัน
ก็มีกำลังไม่ต้องเกินปฐมฉาน ปฐมฉานเราก็ทราบแล้ว พวกเราก็ได้กัน ได้เยอะเขาได้กันเกินไป
นั่งสลอนนี่เกินปฐมฉาน ที่นั่งกันสลอนๆ นี้ แต่บางครั้งเราจะเห็นว่ามันเบาแคหู่ ได้ยินเสียงแล้วไม่
รำคาญ ตบบางครั้งก็ผลอ มันไม่ภาวนาเฉยรู้สึกสบาย แต่บางครั้งก็ทำไปเหมือนกับไม่ได้ยินเสียง
อะไรเลย บางทีก็รู้สึกสงัดใจสบายใจ รู้สึกแต่ว่าโพล่งดี ถ้าใครพูดไม่ได้ยิน นี่กำลังฉานมันสูง

นี่สำหรับพระโสดาบัน พระพุทธเจ้าตรัสว่า ทรง **อริศีล** ก็มีพระโสดาบัน สกิทาคามี ในเมื่อ
จิตของบรรดาท่านพุทธบริษัทมีศรัทธาขนาดนี้ ที่เรียกกันว่า **อจลศรัทธา** ก็คุ้ม **อจลศรัทธา** ไว้ อย่า

ยอมเป็นทาสของความชั่วคือ **นิรर्थ 5** ตั้งเข็มไว้เลย ว่าเรานี้มีกำลังพอจะปราบเจ้าได้แล้ว แต่ว่าพระ
โศดบันกับพระสภิกคามีก็อยู่ในเกณฑ์ชาวบ้านชั้นดีเท่านั้นเอง ไม่ได้มีอะไรสูงสุด

ชาวบ้านชั้นดีเป็นอย่างไร มีความรู้สึกตัวอยู่เสมอว่าเราเกิดมาชาตินี้มันต้องตาย พ่อ แม่ ปู่ ย่า
ตา ยาย ย่าทวด ตาทวด ตายไปหมดแล้ว ในเมื่อท่านเป็นต้นตระกูล ท่านตายได้ เราก็ตายได้ ท่านจะ
มาดึกว่าเราขนาดไหน ไอ้คนเกิดเหมือนกันนี่ใช่ไหม ป้า ฮือ ตาย จะมาอวดตายแต่ฝ่ายเดียวไม่ได้ เรา
ตายเป็น ใช่ไหม เราต้องตายแต่การตายของเรา เราจะยอมให้ตกในอบายภูมิไม่ได้ เพราะอะไร เวลา
เราได้กำไรที่มาพบพระพุทธศาสนา ในเมื่อผลกำไรมันคืออย่างนี้ ทำอย่างไร ตั้งหน้าตั้งตาใช้ปัญญา
เขาไม่ต้องใช้แล้ว พวกที่มานั่งนี้มีด้วยกันทุกคน แล้วแถมมีศรัทธาเป็น **อจลศรัทธา** มันเป็นเรื่องเล็กๆ
แต่อาจกำลังใจไว้ว่าเราจะไม่ยอมละเมิดศีล 5 ใครจะถามว่าเรื่องการเคารพพระรัตนตรัย ถ้าไม่
เคารพมานั่งกันทำไม ปัทโธ มันเมื่อจะตาย อย่างนี้ก็รู้ที่อยู่แล้ว ใช่ไหม ที่มานี้มาด้วย **อจลศรัทธา** เป็น
ศรัทธาตัวสูงสุดและก็เพราะอาศัยมีจิตเคารพในพระรัตนตรัย

สิ่งที่ต้องระวังอีกนิดเดียวนั้นก็คือ **ศีล 5** สำหรับพระสาตบันกับสภิกคามีสำหรับศีล 5 นี้ก็
ไม่หนัก จำไว้ให้ดีว่าอาศัยเตนาคือตัวสำคัญ พอเราเดินไปเหยียบมด เหยียบปลวก มันตายโดยไม่ได้
ตั้งใจ บางทีเห็นยกเท้าจะวาง เห็นมดแต่ยังไม่ทัน มันทรงตัวไม่ได้ น้ำหนักมันถ่วง ถูกมดตาย ถูก
ปลวกตาย อันนี้ศีลไม่ขาด

สำหรับข้อมูลสาวทามีคนปรารภกันมากกว่าระวังยาก แต่ความจริงระวังไม่ยากมุสาวาทเรา
ต้องกล่าวด้วยเจตนาทำลายประโยชน์ของบุคคลอื่น แต่เพื่อเป็นการรักษาประโยชน์ ไม่เป็นมุสาวาท
เป็นเมตตาใน **พรหมวิหาร** แล้วก็อย่างพ่อค้าแม่ค้านี้บอก แหม รักษายาก ก็ไปนั่งโกหกเขาเสีย ไอ้วิธี
ไม่โกหกมันมี ของเราซื้อมาบาทแต่ขายร้อยบาท ท้องตลาดเขาขายร้อยบาท แต่ต้นทุนมันบาทเดียว
เขาบอกไอ้นี้ขายฉันสัก 90 บาทได้ไหม เราบอกไม่ได้ละ เขาขายกันอย่างนั้น ต้นทุนมันแพงเราจะ
ไปบอกเฮ้ย แพง 99 บาทนะ บอกมันแพง แพงขนาดไหนเป็นเรื่องของเราแต่อย่าไปบอกเขาไม่ได้ว่า
ขาดทุน นี่แนตตสันใจให้เอไปนี่ฉันยอมขาดทุนนะไปเจอเอาเจ๊กเอาบ้อๆ นะ แหม นี่ท่านนะขอรับ
คนอื่นไม่ได้ ผมยอมขาดทุน แหมเขาบอกฮ้าว ถ้าขาดทุนก็อย่าเลย ลูกเต้าจะตายเสียหมด ขอคืน
ถ้าขายไม่มีกำไรไม่ซื้อไม่เป็นไร ไม่เป็นไร ได้กำไรน้อยหน่อย ว่า เอาเข้าแล้วสิ อันนี้ใช้ไม่ได้ก็เป็น
มุสาวาท แต่เราบอกว่าในเมื่อท้องตลาดเขาขายอย่างนี้ เราก็ขายตามเขาถ้าจะลดบ้างก็เพียงแค่นิด
หน่อยลดมากกว่านี้ไม่ได้ ใช่ไหม เท่านั้นมันก็หมดเรื่องต้องตั้งหน้าตั้งตาโกหกเขาทำไม คือของซื้อมา
10 บาทมได้นี้ซื้อมา 99 บาทก็ลงนรกกันนะสิ ใช่ไหม นี่เป็นอันว่าพระโศดบันนี่พวกเราเป็นไม่ยาก

ที่นั่นนี่ขอพูดว่าเฉพาะพวกที่มาด้วย **อจลศรัทธา** นะ ถ้าหากว่ามาดูกันเฉยๆ นี่ไม่รับรองนะ
แล้วก็มานั่งนึกมาเอง อีตาดองค์นี้ พระองค์นี้มันหลอกลวงชาวบ้านอันนี้ไม่รับรอง ไม่เกี่ยวกับพวก
นี้นะ ไม่เกี่ยวกับ เกี่ยวเฉพาะท่านที่ทรง **อจลศรัทธา** จริงๆ ที่ตั้งมาด้วยความจริงใจ หรือความพระ
โศดบันของท่าน ถ้าท่านรู้จักพระโศดบัน มันไม่ยากที่เราทำกันไม่ได้พระโศดบัน สภิกคามี
เพราะอะไร เพราะเราไม่รู้พระโศดบันรูปร่างเป็นอย่างไร ดีไม่ดี ไอ้บ้านเรามันมีแต่สุนัข แต่เขา

บอกว่านี่เธอเลี้ยงควายสิ ดันไล่สุนัขออก ให้กินหญ้าณะสิ ไซ้ใหม่ เพราะไม่เคยเห็นควายคือปฏิบัติกันไป ไกลเกินไป ไม่แวะ แล้วก็เข้าถึงอริยะ แต่ทว่าไม่รู้ความเป็นพระอริยะไปนึกเอาโน้น อารมณ์พระอรหันต์โน้น เสร็จ อึ้งข้างอาบน้ำ ก็ฟังเท่านั้นแหละ ไซ้ใหม่ไ้รู้้อย่างเดียวว่าคนที่จะได้พระโศดาบัน นี้ไอ้โห จะต้องไม่ยินดี ไม่ยินร้าย ไม่โลกไม่โกรธ ไม่หง ไม่อะไรทั้งหมด ไอ้โน้นมันเรื่องพระอรหันต์เขา

พระโศดาบันก็ยังรักกันได้ ยังแต่งงานกันได้ ยังมีลูกกันเป็นปี่บได้ แต่เป็นในเมียเป็นคนเป็นปี่บๆ นี่หว่า อย่าง นางวิสาขา ได้พระโศดาบันตั้งแต่อายุ 7 ปี พออายุ 16 ปี แต่งงานได้ลูกสาวมา 20 บุญหนัก แล้วแถมลูกสาวไปได้ลูกมาอีกคนละ 20 ถ้าสมัยนี้เดินขบวนไม่ต้องไปชวนใคร เอาค่ายแม่ ลูก แม่กับหลายพอแล้วไซ้ใหม่ สี่ร้อยกว่า เดินขบวนพริบๆ ว่าจะอะไรว่าตามกันนะ นี่เห็นใครพระโศดาบันเขาแต่งงานได้ แล้วพระโศดาบันก็ยังหากันอยู่ แต่หากินด้วยสัมมาอาชีพะ ไม่โกหกมดเท็จ ไม่คดโกงเขา ไซ้ใหม่ พระโศดาบันยังมีความโกรธ ความพยายามแต่ว่าความโกรธความพยายามของพระโศดาบัน อยู่ในขอบเขตของศีล ไม่ฆ่าเขาไม่ทำร้ายเขา โกรธยังโกรธ แต่ไม่ฆ่า ยังอยากรวแต่ไม่โกง หากินด้วยสัมมาอาชีพะเรามีทุน 10 บาท อาจจะลงทุนทำไปให้มันรวยสักล้านสองล้าน ทำได้ ไม่ใช่เรียกว่าโลก เพราะหากินด้วยการไม่โกง พระพุทธเจ้าไม่เรียกว่าโลก เป็นสัมมาอาชีพะ คือหาเลี้ยงชีวิตเป็นการชอบธรรม แต่เพราะอาศัยความฉลาด เขาจึงรวยได้

ที่นี้พระโศดาบันยังมีความหลง หลงตรงไหน ข้อหนึ่งยังรักเพื่อนระหว่างเพศยังอยากแต่งงาน ยังอยากมีลูก ยังอยากรวย ยังอยากโกรธ แต่มันก็หลงน้อยเสียแล้วในขอบเขต มีขอบเขตของศีล

สำหรับพระสัททาคามีละสังโยชนได้ทำพระโศดาบัน เท่ากันกับพระโศดาบันทุกอย่าง แต่มีอารมณ์ลดความรักในระหว่างเพศ รู้สึกว่าจะเหือดแห้งไป ฉะนั้นเห็นว่ามันเป็นโทษระหว่างความรักระหว่างเพศ แต่ก็ยังมีความรักอยู่ แต่ว่าเฉื่อยชาลง ไม่ได้รุกรนมากนัก ความอยากรวเฉื่อยๆ ลง นึกไอ้เท่านี้มันก็พอกิน ตะเกียกตะกายมากไปกว่านี้ ตายไปก็เอาไปไม่ได้ แต่ก็ต้องทำมาหากินเพื่อตัวเองและเพื่อลูกเพื่อหลานนะ เพื่อให้ทรงตัวอยู่ได้บ้าง ไม่ใช่จะปล่อยไปเสียเลย

สำหรับความโกรธ ความพยายาม สำหรับพระสัททาคามี ยังมีความโกรธแต่ไม่นาน ยังโกรธเท่าเดิม พอค่ามา แหมm อยากจะค่าให้มากกว่านั้น นึกถ้าค่ามากเมื่อยปาก นี่หว่านะ อยากจะค่าให้มันสมใจ แต่ประเดี่ยเดียวก็นี่นี่เราจะค่าไปทำไม จะโกรธไปทำไม ไอ้โกรธเขาก็แค่นั้นแหละ ไอ้คนเลวมันแล้ว แล้วเราจะไปเอาตอบกับมัน เราก็แล้วด้วย ช่วยมันแล้วด้วยการให้มันแล้วไปคนเดียวให้อภัยค่ามานินทามา เราก็ไม่เดือดร้อนแค่นั้น เขาว่าเราเป็นหมา เราก็ไปส่งกระจกคุปากมัน ไม่ใช่ หูไม่ยาว หางไม่มี ไอ้คนว่ามันตาไม่ดี คนแท้ๆ หว่าหมาๆ หรือมันบ้า ก็ไม่รู้ ไซ้ใหม่ เขาว่าเราเป็นควาย ก็เอามือคลำหัว ไม่มีเขา ปัทโธเอ๊ย ไอ้ระยาตาไม่ดีเลย ปัทโธ ไอ้คนแท้ๆ เห็นเป็นควายไปได้ แหมm มันเลวอย่างนี้จะโกรธอะไรมันเป็นอกัยทาน อารมณ์อย่างนี้เป็นอารมณ์ของพระสัททาคามี

ที่นี้มาด้านของตัวเอง ใต้ตัวหลงไม่ต้องพูดกัน ฆาน 4 แล้วจะทำย่อหย่อนไม่ได้ แต่ว่าถ้าเรา
ชี้เกียดพิง แก่พระโศดาบัน สกิทาคามีก็ได้ ถ้าเป็นพระโศดาบันอย่างหยาบ เราก็เกิดในช่วงระหว่าง
เทวดากับมนุษย์ อย่างละ 7 ชาติ เราก็ถึงอรหันต์ถ้าเป็นพระโศดาบันอย่างกลาง แล้วเกิดเป็นเทวดา 3
หน เป็นมนุษย์ 3 หน แล้วก็ไม่มีพพาน ถ้าเป็นพระโศดาบันอย่างละเอียด เราเกิดเป็นเทวดาครั้งหนึ่ง
ลงมาเกิดเป็นมนุษย์ครั้งเดียวเป็นอรหันต์เลย หรือว่าเป็นพระสกิทาคามี เราเกิดเป็นเทวดาแล้ว
กลับมาเป็นมนุษย์ แล้วก็ไปเป็นอรหันต์เลย ไม่เห็นมันจะเดือดร้อนตรงไหนนี่

แต่สมมติว่าท่านจะเป็นพระโศดาบัน สกิทาคามี หรือไม่ก็ตาม ทว่าท่านทั้งหลายยังไม่ถึง
ศรัทธาเดิมของท่าน ที่กำลังนั่งอยู่เวลานี้ ที่มากันทุกวัน ฝนตกฟ้าร้อง ไม่ได้ทันรู้ นั่งเข้ามาในห้องได้
หรือไม่ได้ ไม่ได้สนใจ นั่งอยู่ข้างนอกยุงกินรินกัดโอ๊ะ ลำบากด้วยประการทั้งปวง แต่ว่าท่านไม่ได้
ทอดลยกำลังความไม่ทอดลย ในเรื่องบุญของท่านนี้รักษากำลังใจ แล้วนึกไว้ว่าเวลานี้ในชาตินี้ที่เรา
มาศึกษากันทุกวันเราพอใจบ่ไหนอะไร แต่ละคนอาจจะมีความพอใจไม่เสมอกัน แค่คนละอย่าง
สองอย่าง พระธรรมของพระพุทธเจ้ามาก นั่นก็เป็นของไม่แปลก ธรรมของพระพุทธเจ้าจะมาก
ขนาดไหนก็ตาม มีความพอใจอะไรก็ตาม มีผลเสมอกันรักษากำลังใจของท่านไว้ให้ทรงถึงขั้นฌาน
เป็นเทวดาให้ได้ เวลามันจะป่วยจะตาย

เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ก่อนนอนหลับ ภวานาสักหน่อย ถ้าชี้เกียดจนะ พอตื่นขึ้นมาภวานาอีก
หน่อย ทำอย่างนี้ทุกวันๆ ตายก็เป็นเทวดา พอตายเป็นเทวดาแล้วอีก 2-3 วัน พระศรีอารีย์ ก็ตรัส สี ป่า
เพราะอะไร 2-3 วันนี่ 2-3 วันของพรหมเขานะของเธอ ถ้า เทวดาชั้นดาวดึงส์ ก็ประมาณสามร้อยปี
เพราะว่า เทวดาชั้นดาวดึงส์ เขามีอายุพันปีพิพจน์ะ ตอนนี้อ้างทำบุญแบบนี้ เรื่อง ดาวดึงส์ เป็นของ
กล้วยๆ พวกรถวายสังฆทานนี่ ดาวดึงส์ พุทธานุสสติ ธรรมานุสสติ สังฆานุสสติ อย่างเขานี้ ดาวดึงส์
การเจริญกรรมฐานอย่างเบาๆ ได้สมาธิเล็กน้อย ที่อยู่นี้ภวานาบ้างไม่ภวานาบ้าง หรือจะนั่งเข้า
ไนต์คลับบ้าง เข้าอาบอบนวดบ้าง อย่าง ษัยณรงค์ อย่างนี้ ดาวดึงส์ ไม่ใช่ตัวนั้น คนละตัว เป็นอันว่า
อย่างนี้เราคุมอารมณ์อยู่ ก็เป็นเทวดา หรือว่าเกิดเป็นมนุษย์ อาศัยที่ท่านทั้งหลายมีความเคารพใน
พระพุทธเจ้าโดยธรรม จะเรียกว่าอารมณ์จิตเจริญทรงใน พุทธานุสสติกรรมฐาน ใครจะภวานาว่าพุท
โธ หรือไม่พุทโธ ก็ช่าง นี่ท่านมีความเคารพในธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัส อย่างนี้เรียกว่าเคารพเป็นผู้มี
พุทธานุสสติ ในเมื่อมี พุทธานุสสติ แล้วตายก็ไปเกิดเป็นเทวดาหรือว่าเป็นมนุษย์ เป็นอย่างเร็วที่สุด
ก็เป็นมนุษย์ มนุษย์ก็เป็นมนุษย์ชั้นดิฉินอธิบายไปคืนนี้ไม่จบหรอก

ต่อไปเป็นเทวดาหรือมนุษย์ก็ตาม ท่านก็ต้องพบ พระศรีอารีย์ แน่ อาตมากล้ายยืนยัน พอพบ
พระศรีอารีย์ แล้ว พระศรีอารีย์ ท่านจะแคะแผลเก่านะขโมยนี้เจาะที่ฝ่า ชกค้อยๆ ที่ฝ่านี้ท่านเจาะข้าง
ซ้าย แคะข้างซ้าย เดียวก็พอ ไข่ไหมพระพุทธเจ้าหรือพระอรหันต์เหมือนกัน ที่ท่านได้ เจโตปริย
ญาณ เป็นพระอรหันต์พระพุทธเจ้านะมีทิพจักขุญาณพิเศษ เขาจะรู้ว่าคนนี้นะเดิมทีมาจากไหน
พอใจธรรมอะไรมากที่สุดใต้อารมณ์ของจิต ถ้าเวลาพบหน้าเข้า เขาจะแคะแผลเก่าทันที แคะอย่างย่อ

นิตติเยวเป็นพระโสดาบัน และซ้ำอีกที แผลนั้นนะคะมันทำให้ถึงเลือดเป็นอรหันต์ไปเลย นี่ตัวอย่าง
มีเอะเยะเยะนะ ถ้าจะเล่ากัน ไปอีกสามปี ไอ้คนพูดก็ตาย คนฟังก็ตาย เป็นผีกันไปหมด

อ้าว เอมันหมดมานานแล้ว ขึ้นบนธรรมาสน์ เวลวันนี้สมาทานแล้วก็ทำกันเลยนะ
เพราะพูดข้างล่างมากแล้ว

คำสอนอบรมพระกรรมฐาน 79

วันอาทิตย์ที่ 6 ตุลาคม 2528

ตัดได้อย่างกลางก็เป็นอนาคามี จะเห็นว่าร่างกายเต็มไปด้วยความสกปรกโสโครก ตัดได้อย่างสูงสุดเป็นอารมณ์พระอรหันต์ จะเห็นว่าร่างกายมันไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา เราไม่มีในร่างกาย ร่างกายไม่มีในเรา อันนี้ยาก เห็นว่าร่างกายมันเลวที่สุด เราไม่ต้องการมันอีก อันนี้ง่ายดี ถ้าจิตคิดอย่างนี้สักวันหนึ่ง วาระหนึ่งสักสองสามนาทีให้มันแน่นอนคิดอย่างนี้ทุกวันก่อนหลับเวลาตื่นขึ้นมาก็หวนกลับไปคิดใหม่ว่าไอ้ร่างกายเลวๆ ให้เห็นว่าเลวจริงๆ ว่าเราไม่ต้องการมันอีก ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย อารมณ์นึกเดียวเท่านั้นเวลาจะตาย ความเป็นอรหันต์จะมา

เวลายังเหลืออีกมันเลย 30 นาที ตะบันพุดให้ถึง 45 นาทีให้ได้ ไซ้ใหม่มันอยากแแก้ (น้ำมันยังไม่มีเลย) เลิกไม่ได้ พระบนหัวท่านห้ามเลิก เหนื่อย ท่านบอกเลิกไม่ได้ ตัวอย่างง่ายๆ ก็คือพระ **ท่าน จุลปันต** **ท่าน จุลปันต** นี้ เวลาที่มาเกิดชาติหลังนี้จอมโง่ (มาเก่าเรอะ มาแล้วเสียบ ๆ เอะ มาอะไรอยู่) จอมโง่อยู่กับพี่ชาย พี่ชาย **พระมหาปันต** นี้เป็นพระอรหันต์ปฏิบัติสมาธิญาณ แต่ว่าแนะนำให้ **ท่าน จุลปันต** ท่องอิติปิ โส บทตัน สรรเสริญคุณพระพุทธเจ้า 4 เดือนไม่ได้ แฉ้ว ต้องถือว่าเป็นผู้เลิกในความโง่ (แนะนำ อย่าเถียงนะ อยู่ข้างหลังขี้มๆ ห้ามเอามือเขกหัว เขกไม่ได้พระพุทธเจ้าอยู่หัว (หัวเราะ) เรากล้า ท่านเป็นลูกพี่ใหญ่ก็จริง ไม่สามารถทำเราได้ (หัวเราะ) ข้างซ้ายพระพุทธเจ้า ข้างขวาพระพุทธเจ้าข้างหน้าพระพุทธเจ้า บนหัวพระพุทธเจ้า ทำไม่ได้)

แต่รวมความว่าท่านโง่ แต่พอพบพระพุทธเจ้า เดี่ยวเดียวเป็นพระอรหันต์เก่งมาก ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าพระพุทธเจ้าตรัสว่าที่ **จุลปันต** โง่นี้ สมัยหนึ่งท่านบวชเป็นพระ ก็ชาติถอยหลังไป ท่านไม่ได้บอก ก็เป็นพระองค์หนึ่งท่านท่องหนังสือ จำไม่ค่อยได้ โง่ **ท่าน จุลปันต** ไปเห็นข้า ไปหัวเราะเยาะ เท่านั้นแหละโง่ไปไม่รู้ตั้งกี่สิบชาติ และที่ที่ว่าฉลาด พระพุทธเจ้าทรงแนะนำประเดี๋ยวเดียวเป็นอรหันต์เลย พระพุทธเจ้าก็ทรงยืนยันอีกว่า สมัยหนึ่ง **ท่าน จุลปันต** เป็นพระราชาวาวันหนึ่งทรงเลียบพระนคร ไอ้เสียบพระนครนี้เขาทำอย่างไร คลานไปข้างกำแพงหรืออย่างไรนะ (หัวเราะ) เขานั่งขบวนแห่ไปนะ นั่งคานหาม บางทีก็ทรงขี่ช้าง ขี่ม้าก็ตาม เมื่อขณะที่เสียบพระนครไป พระเสโทที่ต้องวงเล็บว่าเหงื่อ ต้องลงเล็บไหม เหงื่อมันก็ไหลออกมา ท่านก็มีผ้าเช็ดหน้าสีขาวอยู่ผืนหนึ่งติดตัวไป คัดผ้าเช็ดหน้าสีขาวมาเช็ดเหงื่อ เช็ดไปเช็ดมา เช็ดมาเช็ดไป ก็มองไอ้ผ้าสีขาวซักเริ่มไม่ขาวไซ้ไหม ความสกปรกเกิดขึ้น ท่านก็มีอารมณ์คิดว่า ร่างกายของเรา สกปรกอย่างนี้เชียวหรือ ร่างกายนี้ความจริงไม่มีอะไรดีเลย สิ่งสกปรกที่ติดผ้าขาวเวลานี้ก็ออกหลังไหลมาจากร่างกาย

รวมความว่า ร่างกายในก็ตาม ภายนอกก็ตาม เต็มไปด้วยความสกปรกโสโครก ไม่ใช่ของดี อารมณ์อย่างนี้ **ท่าน จุลปันต** ที่เป็นพระราชาไม่ได้คิดทุกวันคิดเท่านั้นเอง คิดชั่วขณะเดียว แต่ว่า

อารมณ์นั้นมันตรึงอยู่ในใจ ใจมีสภาพจำจะนั้นเวลาที่บรรลุประอรหันต์ พระพุทธเจ้าทรงทราบ กฎของกรรมเดิม ความดีเดิมที่ **พระจุลป็นถ** เห็นว่าร่างกายไม่ดี สมัยโน้น ไม่รู้สมัยไหน

เพราะฉะนั้นเมื่อไปหาพระพุทธเจ้า **ท่านมหาป็นถ** เห็นว่าโง่ เห็นว่าน้องชายโง่ ถ้าคนจะ บวชให้เป็นพระอรหันต์นี่คิดอะไรอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้ เวลานั้นพ่อตาย แม่ตายหมด มีแต่พี่ชาย ถือพี่ชายเป็นพ่อ **พระมหาป็นถ** เป็นพระอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณย่อมทราบ ถ้าน้องชายยังคิดเราอยู่ จะไม่ได้ดี ก็เลยจับน้องชายออกจากสำนัก พอจับไป ท่านก็หมดหวัง พ่อก็ไม่มี แม่ก็ไม่มี เมื่อพี่ชาย จับก็เป็นคนสิ้นหวัง ก็ไปลาพระพุทธเจ้าไป พระพุทธเจ้าทรงถามว่าเธอบวชในสำนักของใคร **ท่าน จุลป็นถ** ก็บวชในสำนักของพระองค์ ท่านก็เลยบอกถ้อยคำอย่างนั้นพี่ชายเธอจับ ก็อยู่กับตถาคตก็แล้ว กัน ความจริงที่ **ท่านมหาป็นถ** จับไม่ใช่โกธหวังดีต่อน้องชาย แต่อย่างพวกเราก็อำเหลัก อรหันต์ หมาย ๆ นี้ จับน้องชายไซ้ใหม่เราเลยเป็นหมาเสีย 500ชาติ พระพุทธเจ้าทรงนำเอาผ้าขาวผืนหนึ่งส่ง ใ้หว่าเธอจงภาวนาไป ก็ไอ้ผ้าผืนนี้มาลูบๆ เขามือคลึงไปคลึงมา ท่านคลึงไปคลึงมากคลึงมากคลึงไป พิจารณาไปด้วย สักประเดี๋ยวหนึ่งลืมหัดขึ้นมามีผ้าขาวสกปรก ก็คิดในใจว่า ร่างกายสกปรกอย่างนี้ เสียหรือ แค่นี้เป็นอรหันต์พร้อมปฏิสัมภิทาญาณ

ฉะนั้น ขอบรรดาอุกหลานทุกคน และบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทที่ไม่ใช่ลูกไม่ใช่หลาน ที่มาที่นี่ จงตั้งใจหวังนิพพานไว้เป็นปกติ ซึ่งเราจะมีกำไรกว่า **ท่านจุลป็นถ** **ท่านจุลป็นถ** เห็นว่า ร่างกายไม่ดีเป็นอารมณ์หวังนิพพาน ความจริงไม่ตั้งใจหวังนิพพาน ตั้งใจหวังนิพพานหรือไม่หวัง นิพพานก็ตาม จะเห็นว่าร่างกายไม่ดี นี่ทางของนิพพานเขา ทางอรหันต์

ก็รวมความว่า บังเอิญชี้ตรงร่องก็ได้ไซ้ใหม่ ไม่เห็นร่องก็ชี้ป้อน ตรงพอดีไอ้ไอ้ ซี้แม่น เหลือเกิน (หัวเราะ) จะอย่างไรก็ตาม ถ้าอารมณ์นั้นเกิดขึ้น ต้องเป็นอรหันต์แน่ ในเมื่อบุญเต็มที เต็ม ขึ้นมา ฉะนั้นพวกเราได้กำไรกว่า ใ้หวังพระนิพพานไว้ทุกวัน อย่าลืมหว่าอย่างน้อย ก่อนหลับหัวถึง หมอน ไม่ต้องไปนั่งหัวค่ำอารมณ์จริงๆ ไม่ต้องใช้เวลามาก ใช้เวลาน้อยๆ แต่ให้มันมีคุณภาพจริงๆ อย่าหวังปริมาณของเวลา ต้องใช้คุณภาพจิต ไม่ต้องไปนั่งให้มันเมื่อยหรือก ตั้งแต่เข้ามาอันคำ เรา เหนื่อย หัวถึงหมอน กราบๆ พระ หัวถึงหมอนก็คิดถึงความเป็นจริงดูร่างกายตั้งแต่เบื้องต่ำ จากฝ่า เท้าขึ้นมาถึงเบื้องสูง คือ ปลายผม เบื้องสูงจากปลายผมลงไปถึงฝ่าเท้าหรือเบื้องต่ำ ว่าส่วนไหนมันดี บ้าง มันเต็มไปด้วยความสกปรกโสโครก เต็มไปด้วยทุกข์เวทนา ความหิว ความกระหาย ความร้อน ความหนาว ความป่วยไข้ไม่สบาย ความเหนื่อยยาก มันเต็มไปด้วยความทุกข์ ร่างกายไม่มีอะไรดีเลย เราไม่ต้องการมัน

หลังจากนั้นรวบรวมกำลังใจ ฟุ้งตรงนิพพานมันที เมื่อขณะที่จิตไปตั้งอยู่ที่นิพพาน เวลานั้น กำลังจิตสะอาดเท่าพระอรหันต์ ใ้ตัดสินใจเป็นอธิษฐานบารมีว่าถ้าร่างกายพังเมื่อไร ขอมานี่นี้แห่ง เดียว อยู่ใ้เป็นสุข แล้วก็ลงมา พอเข้ามิด ต้นขึ้นมาไม่ต้องคำนึงถึงหน้า ว่าล้างหรือเปล่า ถ้าว่าปวด ท้องจี้ ปวดท้องเสีย ไปส้วมเสียก่อน อย่างนอน อย่าถ่วงมัน เดียวจะออกมา ถ้าหากว่าไม่ปวดท้องจี้ ท้องเสียให้รวบรวมกำลังใจว่า ร่างกายที่เลวแสนเลวอย่างนี้ มองดูให้มันเลวจริงๆ แล้วก็ฟุ้งจิตไป

นิพพานทันที ให้จิตไปตั้งอยู่ที่นิพพาน อารมณ์จะสะอาด แล้วก็ตัดสินใจว่า ถ้าตายเมื่อไรขอมาที่นี่
แห่งเดียว ถ้าทำอย่างนี้ลงมาแล้ว วันทั้งวันวันนั้นจะมีอารมณ์จะมีความสุข ถ้าป่วยไข้ไม่สบาย
ทุกขเวทนาจะน้อย และถ้าจะตายเมื่อไรจะเป็นอรหันต์เมื่อนั้น สำหรับวันนี้ขอพูดเพียงเท่านั้น
ต่อไปนี้ขอทุกท่านตั้งใจสมาทานศีล 8

คำแนะนำก่อนฝึกมโนมยิทธิ 43

หมวดนี้ฝึกตอนต้นต้องได้ **ทิพจักขุญาณ** อยู่ก่อน แล้วต่อไปกระลึกชาติได้หลังจากนั้นทำจิตมหคิเลสเป็นพระอรหันต์ ถือเป็นหมวดที่ 2 หมวดที่ 3 ที่ฝึกนี้เรียกว่า **ลพภิญโญ** เป็นหมวดของอภิญญา สามารถไปทุกภพทุกชาติได้ ไปที่ไหนก็ได้ทั้งหมด แล้วหมวดที่ 4 เรียกว่า **ปฏิสัมภิทาญาณ** ใอนั้นต้องได้ **สมบัติ 8** ก็ขอขยับยั้ง อันถึงว่า วันนี้เราฝึก **อภิญญา** แต่เป็น **อภิญญาเล็ก** วิธีฝึกหรือการปฏิบัติจะทรงตัวการปฏิบัติกรรมฐานเขาบอกว่าจะเจริญเฉพาะสมณะหรือวิปัสสนามันเป็นไปได้ ถ้าใช้สมณะอย่างเดียวก็ไม่สามารถจะทรงตัวได้ ใช้วิปัสสนาอย่างเดียวก็ไม่สามารถทรงตัวได้ ต้องมี 3 อย่างครบถ้วน คือ มีศีล แล้วก็สมณะ คือ **สมาธิ** แล้วก็ **ปัญญา** ถ้า **ศีล** บริสุทธิ์จิตใจก็มีความเยือกเย็น เมื่อจิตใจเยือกเย็น **สมาธิ** ก็เกิด เมื่อ **สมาธิ** เกิดแล้ว **ปัญญา** ก็ตัดกิเลสหมดเลย ทั้ง 3 อย่างต้องควบคู่กันไป

ฉะนั้นการปฏิบัติกรรมฐานของบรรดาท่านพุทธบริษัท ต้องระมัดระวังในศีลถ้าเป็นผู้ทรงฌาน วันไหนศีลสลายตัว วันนั้นฌานก็เสื่อม ถ้าวันไหนศีลทรงตัวดีฌานก็ดีขึ้น ฉะนั้นฌาน โลภียังมีสภาพไม่แน่นอน อีกทั้งชอบทำตัวคลานเป็นหัวเต่า ที่ผลุบออก วันไหนศีลบริสุทธิ์ วันนั้นฌานก็ทรงตัว วันไหนศีลไม่บริสุทธิ์ ฌานก็สลายตัว เกิดขึ้นได้ก็ลดได้ แต่ก็ยังดีกว่าคนที่ไม่เคยได้ฌาน

ก็เป็นอันว่าวันนี้ขอแนะนำการปฏิบัติเบื้องต้น ขอให้ทุกคนตั้งใจสมาทานศีลด้วยความเคารพ ท่านมาที่บ้าน ศีลอาจจะบกพร่องมาบ้าง บางสิกขาบทอันนี้เป็นของธรรมดา ยังไม่สมาทานศีล ก็แนะนำกันก่อน แล้วก็สมาทานศีลให้ตั้งใจสมาทานศีลด้วยความเคารพ ฉะนั้นเวลาจะเจริญสมาธิให้ใช้คำภาวนาว่า **นะมะ พระ** ควบคู่ไปกับลมหายใจเข้าออก จงอย่าบังคับลมหายใจ ปล่อยลมหายใจไปตามสภาวะของร่างกาย จิตก็รับได้ ถ้าขณะใดจิตรู้ลมหายใจเข้ารู้ลมหายใจออก ก็ถือว่า มีสมาธิใน **อานาปานุสสติกรรมฐาน** ถ้ารู้คำภาวนาด้วย ก็ถือว่า มีสมาธิในขณะที่ทุกท่านภาวนาอยู่ที่ดี หรือว่ารู้ลมหายใจเข้าก็ดี รู้ลมหายใจออกก็ดีตอนนั้นอย่าอยากรู้ อยากเห็นอะไรทั้งสิ้น ถ้าอยากรู้ อยากเห็น ในเวลานั้น จิตจะไม่เป็นสมาธิ ญาณก็ไม่เกิด เมื่อความเป็นทิพย์ยังไม่เกิด ในขณะที่ภาวนาสมาธิของจิตยังมี ต่อเมื่อครูเข้าไปแนะนำการตัดกิเลส

ต่อไปก็ถึงเวลาที่เจริญกรรมฐานจริง เขาจะให้ทุกคนนั่งเป็นวงๆ ละ 7 คน แล้วก็ระหว่างนั้นขณะที่นั่งอยู่ หายใจเข้าให้นึกว่า **นะมะ** หายใจออกให้นึกว่า **พระ** ถ้ามีคนหนึ่งเข้าไปนั่งกลางวงให้ทราบว่าคุณนั้น เขาจะเข้าไปแนะนำ ในช่วงนั้นขอให้ทุกคนเลิกภาวนาทันที ไม่ต้องภาวนา ลมหายใจเข้าออกก็ไม่ต้องสนใจปล่อยใจไปตามปกติ ฟังคำแนะนำของผู้แนะนำ เขาจะแนะนำในการตัดกิเลส ในเวลานั้นให้น้อมจิตไปตามนั้น

ในเมื่อจิตสะอาดพอ ความเป็นทิพย์ก็เกิด เขาจะถามว่า เวลานี้มีความรู้สึกว่ามีผู้ใดอยู่ข้างหน้าบ้าง ที่เขาถามนั้นหมายความว่า เทวดา หรือพรหม หรือพระอรหันต์ เวลานี้ที่เราทำนี้ เทวดานี้ พรหมก็ดี พระอรหันต์ก็ดี ถ้ามีความรู้สึกว่ามี ให้ตอบทันทีอย่าขี้ขลาด ถ้าเขาถามว่า ท่านนั้นเป็น

หญิงหรือชาย คำตอบนั้นไม่ต้องเขียนแบบ ใครมีความรู้สึกแบบไหน ตอบตามความรู้สึกของตัวเอง ไม่ต้องกลัว ผิดให้มีความมั่นใจว่า ความรู้สึกแรกแน่นอน ก็ตอบตามที่คิด ถ้าเขาถามท่านผู้หนึ่งแต่งตัวสีอะไร ก็ตอบความรู้สึก

ทีนี้มาว่ากันถึงคำว่าควรเป็นทิพย์ คำว่า **ทิพจักขุญาณ** นี้ ไม่ใช่ตาทิพย์ถ้าตาทิพย์ ภาษาวา มี **ทิพเนตร** ท่านที่มี **ทิพเนตร** ได้ ต้องเป็นเทวดา พรหมหรือพระอริยเจ้า ต้องอยู่บนสวรรค์ หรือพรหม หรือนิพพาน เพราะร่างกายท่านเป็นทิพย์ ตาเป็นทิพย์ ท่านก็ไม่กระทบตา มนุษย์เรามี **ทิพเนตร** ไม่ได้ มีได้แต่ **ทิพจักขุญาณ** ถ้าคำว่า **ทิพจักขุญาณ** ญาณนี้แปลว่า รู้ ถ้าแปลเต็มศัพท์ก็แปลว่ามีความรู้สึกทางใจคล้ายตาทิพย์ คือ ใจรู้ ใจรู้ของบรรดาท่านพุทธบริษัทที่สมาทานพระกรรมฐานไม่เสมอกัน บางคนก็มีจิตแจ่มใสดี สามารถกำจัดกิเลสได้ดีในขณะนั้น ถ้าหากจิตของท่านสะอาดจากกิเลสมาก ความรู้สึกที่เกิดขึ้น จิตจะเห็นภาพชัดเจนแจ่มใสมาก ชัดดีราวกับเห็นเหมือนนั่งอยู่ในขณะนี้ ถ้าจิตสะอาดปานกลางจิตจะรู้สึก แต่ว่าจิตเห็นภาพไม่ชัด ถ้าจิตมีความสะอาดน้อย มีความเป็นทิพย์น้อยจิตจะรู้สึกเฉยๆ ไม่มีภาพ

ฉะนั้นขอให้ทุกคนถือความรู้สึกเป็นสำคัญ ถ้ามีความรู้สึกเกิดขึ้นแบบไหนให้ตอบกับครูทันที ตามที่เขาถาม ตอนนี้ก็ขอย้อนขึ้นสักนิดหนึ่งว่า การเจริญกรรมฐานแบบนี้ ใช้คำภาวนาว่า **นะ มะ พะ ระ** เวลาหายใจเข้านึกว่า **นะมะ** เวลาหายใจออกนึกว่า **พะระ** ถ้าเวลาไหนปรากฏมีคนเขามา นั่งกลางวง เวลานี้ทุกคนให้เลิกภาวนาทันที และก็ไม่ต้องสนใจลมหายใจเข้าออก ฟังคำแนะนำ เขาแนะนำในการตัดกิเลสที่นุ่มจิตไปตามนั้น ถ้าเขาถามให้ตอบทันทีทันใด นี่สำหรับคนใหม่

ถ้าท่านที่เคยได้มาแล้ว ขณะที่ไปนั่งอยู่ในวง ก่อนที่จะเริ่มภาวนาให้หันก็ถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน ให้ตัดสติใจรู้สึกตามความเป็นจริงว่าการเกิดนั้นมนุษย์ก็ทุกข์ เราไม่ต้องการเกิดเป็นมนุษย์ต่อไปอีก ถ้าร่างกายครั้งนี้ตายขอไปนิพพานจุดเดียว เทวดาหรือพรหมก็ไม่ต้องการ หลังจากนั้นก็จับพระรูปพระโลมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ชัดเจนแจ่มใสมากตามกำลัง แล้วท่านที่เคยไปถึงนิพพานได้ ก็ให้เอาใจไปตั้งไว้ที่นิพพาน คอยครูผู้แนะนำ อย่างนี้ถ้าครูแนะนำ จะมีความคล่องตัวมาก จะมีความชัดเจนแจ่มใสมาก ตอนนี้ไปขอให้บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน ตั้งใจสมาทานศีล 5

คำสอนอบรมพระวัดท่าซุง

คำว่าทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็นนี่นะ ถ้าไม่มีงานจำเป็นจริงๆ ต้องทำ เว้นไว้แต่พระผู้พยาบาลผม อย่าง พระครูปลัด นีมีงานทำ หรือบางทีก็ พระครูโอ หมู่อโพระน้อย พระประทีป อย่างนี้ตอนเย็น เขาต้องพยาบาลผม ผมนะป่วยขนาดหนักนะคุณผมยังต้องทำงาน แต่ว่าคุณอย่างนี้กว่าผมไม่มาทำวัตรนะ ถ้าผมว่างผมไม่ว่างนะ นิพพานนะผมไปวันละหลายเที่ยว การไม่ทำวัตรสวดมนต์ ถ้าจี๊เกียก็นิมนต์สึกไปเลยนะ อย่างมาอยู่ให้มันเสียที่ ผมต้องเสียค่าใช้จ่ายเดือนละแสนเศษเฉพาะวัดไช้ใหม่ มันเปลืองเงินเปลืองทองไม่มีประโยชน์ ใครจี๊เกียจะจำไว้วันะถ้าจี๊เกียจะมาบวชทำไม ออกไปอยู่บ้านเสีย

และประการที่สอง การเจริญพระกรรมฐาน อันนี้มีความจำเป็นต้องทำปลัดกันมากกลางคืน ถ้าอยู่กับสถานที่ที่ต้องทำ แล้วก่อนจะบวชก็ได้มนมยทธิแล้วรู้สถานที่ดีที่ชั่วก็รู้หมดแล้ว ก่อนจะบวชเขาฝึกให้แล้ว ถ้าบวชแล้วล้มก็แสดงว่าเลวว่าสุนัข ถ้าชาวบ้านเขาเรียกว่า หมา รีง หมาดีกว่า เพราะหมายังมีระเบียบไม่มีค่าจ้างค่าอนมาอยู่ยามให้

อีกประการหนึ่งก็คือการลงศาลา เมื่อปี 2528-2529 เขามารายงานว่าพระตั้ง 40 องค์ บางทีลงศาลา 5-6 องค์มีไหม ไอนั้นนะเวลาที่สุด หลวงพ่อปาน ท่านบอก หมาดีกว่าเขอะ ท่านเคยลงศาลาประกาศ บอกไอ้พระที่ไม่ลงศาลานะ โยมอย่าให้ข้าวมันแตก เอาข้าวให้หมากิน หมามันยังมีระเบียบ ต้องลงไปเพื่อเจริญศรัทธา ไม่ใช่หาโอกาสเลี้ยง มีงานโน้น มีงานนี้ ไอ้ที่เขามีงานจริงๆ อย่างที่เฝ้าสถานที่ที่มีความจำเป็นไม่อย่างนั้นมันจะบวชมาทำไมเขาเรียกบวชเสียผ้าเหลืองสึกก็เปลืองผ้าลายหือ เดี่ยวนี้มีผ้าลายไหม มีไหมผู้ชาย ผ้าลายมีไหม เมื่อก่อนนี้เขาสึกไปนุ่งผ้าลายกันนะ นี่ก็ถือว่าเป็นความจำเป็นนะ

การทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น มันเหน้อยมากนักรหรือ ไอ้ผมที่ลงไม่ได้ก็คิดว่าหลวงพ่อกทำทำไมไม่ลง ถ้าคุณป่วยอย่างผมพวกคุณจะบอกว่า จะทำอะไรไม่ไหวกันเลย วานขึ้นก็นั่งอาเจียนอ้อๆ พอเย็นมากก็ป่วยแล้วไม่สบายแล้ว แล้วต้องไปนั่งทรมาณรับแขก ทำบุญชื่บ้าง เกี่ยวกับการเงินบ้างผมไม่ได้หยุด กิจการงานต่างๆ ถ้าเราทำอยู่ให้ละประเดี้ยวหนึ่ง ใช้เวลาไม่นาน ขอพระพุทธรองค์จำไว้ นะว่า เราเป็นพระ นี่เริ่มจะไม่ใช่พระหลายองค์แล้ว ชักจะเริ่มแล้ว หางชักออก หูจะยาว ปากจะยาว หรืออย่างไร หางออกก็หางหมา หูยาวก็หูหมา ปากยาวก็ปากหมานะ

แล้วประการที่สอง การปฏิบัติ อย่าเคร่งครัดเกินไป ถ้าใครอยากปฏิบัติจริงๆก็ให้มันเป็นธรรมดาจริงๆ ธรรมดาไม่ต้องออกป่า ได้ไหม ทำได้ไหม ถ้าปฏิบัติจริงๆอย่าง เอกภานะ เอกภานะ หมายถึง ภานะอันเดียว เอาทั้งข้าวทุกอย่างมารวมในงานเดียวกัน แล้วกินเข้าไป แต่อย่าดกให้มาก กินไปนัคนะ คนอื่นเขาจะไม่มีกิน อย่าเสือกตักเสียมมากไม่ได้นะ กินแบบพระนะ อย่างนี้เราทำได้ เตะจิวระ ถือผ้า 3 ตัว อันนี้เราทำได้ เน้นชก ถือการนั่งเป็นวัตร แต่ว่าต้องนั่งแต่พอสมควรอย่างนี้มาก

เกินไป การนั่งต้องนั่งตรง ถ้ามือเท้าก็ถือว่าลดไปครึ่งหนึ่ง ถ้าหลังถึงพื้นขาด แล้วต้องตั้งใจนั่ง นั่งเฉพาะเวลาเจริญพระกรรมฐาน สมาทานเป็น เนสาชชิก ไปในตัวเสร็จ นี่ก็เป็นจุดคงค์

ฉะนั้นการฝึกจุดคงค์ก็ฝึกในวัดได้เลย หรือว่าจะถือ เอกา เอกา นี่สมัยเมื่อผมถือผมไม่ได้ฉันนอกเวลาคนอื่นเขาจะ ผมฉันพร้อมเขา แต่ว่าผมกินเวลาเดียว แต่ไอ้เนี่ยมันแตกฉิบหายเลย เวลาเดียว (หัวเราะ) หือ เคยกินเวลาเดียวไหม เคยรับยัง ยังไม่รู้จักแตก เวลาเดียวนะ ไม่ได้กินหอรอก แตกเลย คุณเอ๊ย ไอ้โฮ ข้าวบาตรก็กินหมดบาตร พอกิน 2 เวลา ชัก 2 จานมันไม่ไหวแล้ว อย่างจุดคงค์ถือ เอกา ก็ได้แต่ว่าการถืออะไรก็ตาม จงอย่านึกว่าเราดีกว่าเขาถ้านึกว่าเราดีกว่าเขานี้เป็น มานะ มานะ นี่เป็นกิเลสที่หยาบและที่เลวที่สุด ฟังให้ดีนะ

การถือตัวถือตน ฉันดีกว่าแก แก่เลวกว่าฉัน แก่สู้ฉันไม่ได้นะ ไอ้อย่างนี้เลวที่สุด การปฏิบัติอย่างนี้ ให้ตรงไปตรงมา วิธีปฏิบัติอันดับแรก ก็คือ

1. พรหมวิหารสี่ ให้มีการทรงตัว พรหมวิหารสี่ นี้ไม่ใช่ท่องได้ ต้องทำได้ถ้าทำ พรหมวิหารสี่ ได้อย่างเดียว สัตว์ก็บริสุทธิ์ สมาธิก็ทรงตัว ปัญญาที่แจ่มใสแล้ว

ประการที่สอง อิทธิบาทสี่ นี้ต้องมีการทรงตัวทุกองค์ อิทธิบาทสี่ นี้ไม่ใช่ใช้เฉพาะกรรมฐานนะ ต้องใช้ตลอดเวลา หนึ่ง ฉันทะ ความพอใจ สอง วิริยะ ความเพียร สาม จิตตะ จิตใจจดจ่อ สี่ วิมังสา ใคร่ครวญใช้ปัญญา และก็โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

บารมี 10 ประการนี้ต้องครบ ผมเคยเขียนเคยพูดบันทึกเสียงก็มีมั้ง ใส่เทปนะนะ ให้เขียนบารมี 10 ไว้ข้างที่นอน ตื่นขึ้นเข้ามา อ่าน บารมี 10 ก่อนว่ามีอะไรบ้าง คิดว่าวันนี้เราจะไม่บกพร่องใน บารมี 10 ใครทำบ้างหรือเปล่ามีใครทำไหม ไม่มีเลย หมาหมด ถ้าไม่ทำนี่หมาหมด ทะนงตัวว่าดีแล้ว ต้องทำตามนั้น เพราะเราบวชเอาจริงกัน จะว่าบวชน้อยบวชมากก็ตาม ถือว่าบวช บวชเพื่อเอาบุญ

และประการที่สี่ สังโยชน์ 10 เขียนคิดไว้ด้วยใน สังโยชน์ 10 นี้ อันดับแรก สังโยชน์ 3 ข้อ เราต้องทำให้ได้ คำว่าพระนี่ถ้ายังทำ สังโยชน์ 3 ไม่ได้ เขาไม่เรียกว่าพระ อย่าทะนงตนว่าเป็นพระนะ ยังเป็นเหยื่อของอบายภูมิ เป็นสัตว์เดรัจฉานนะ มันยังสูงไป ถ้าตายจากความเป็นพระมันจะต้องลงนรกจากนรกมาเป็นเปรต จากเปรตมาเป็นอสุรกาย จากอสุรกายเป็นสัตว์เดรัจฉาน แล้วมีความจำเป็นว่าสังโยชน์ 10 ก็ไม่มีอะไรมา

สังโยชน์ 3

1. สักกายทิฐิ มีความรู้สึกว่าชีวิตนี้ต้องตาย
2. ไม่สงสัยในพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ ต้องถืออริยสงฆ์เป็นสำคัญ
3. สิลัพพตปราชญ์

แค่นี้ แค่อุดหมาแค่นี้ทำได้ไหม ถ้าทำไม่ได้สีกไปเสีย อย่าอยู่ให้เสียพระศาสนาถ้าตั้งใจฟังธรรมทุกวัน มันจะทรงตัว จิตจะทรงตัว อย่างนี้ท่านเรียกพระโสดาบันก็ได้ สกิทาคามีก็ได้ ก็

เป็นอันว่าต้องทำให้ได้ อย่างมีงานหนักต่างๆ ก็ถือว่ามีความจำเป็น แต่ถึงเวลาทำวัตรสวดมนต์ก็ต้องทำนะ อย่าถือว่างานอื่นสำคัญกว่าทำวัตรสวดมนต์ อย่าถือว่างานอื่นสำคัญกว่าการเจริญพระกรรมฐาน และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง **บารมี 10** ประการ ไปเขียนไว้ข้างที่นอน เขียนตัวโตๆ เช้าตื่นขึ้นมาก็อ่าน วันเมื่อวานนี้บกพร่องข้อไหนบ้าง วันนี้เราจะไม่ยอมบกพร่อง สังโยชน์ 10 เอาแค่ 3

ที่นี้พระที่ทำได้เราจะเห็นว่า เขาไม่มีการถือตัวถือตน เขามีแต่ความสงบและทุกอย่างจะสม่าเสมอกันหมด ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะผมเคยฝึกมาแล้ว ไม่ใช่ว่าคนที่เจริญกรรมฐานได้ดีแล้ว ต้องเงียบไม่คุยกะใคร คือไม่ทำโน่นไม่ทำนี่ ใอันนั้นก็ทำไม่ได้ ใอันนี้ก็ทำไม่ได้ ใอันนี้มันตัวหลอกลวง

และที่ประการที่สอง อย่างลืมน่า **นิมิต** ต่างๆ นะ อย่าเชื่อเกินไปนักนะ **นิมิต** บอกว่า เวลาที่ท่านเป็นพระโศดาบันแล้ว ท่านเป็นพระสภิกษาคามีแล้ว ท่านเป็นอนาคามีแล้ว ท่านเป็นพระอรหันต์แล้ว ที่แท้นะตัวนรก เพราะอะไรรู้ไหม เคยโดนมาแล้ว ยังไม่เป็นพระโศดาบันเลย มันบอกเป็นอรหันต์แล้ว หือ

เราก็ต้องมานั่งไล่ตัวเอง ว่า **สังโยชน์ 3** เราได้หรือยัง บกพร่องอะไรบ้าง **สังโยชน์ 5** ได้หรือยัง **สังโยชน์ 10** ได้หรือยัง เราอย่าไปเชื่อใคร อย่าไปเชื่อเสียงที่บอกไม่มี พระไม่มี คงมีละมั้ง ใ้อเชื่อเสียงที่บอกนี้ ใอันนั้นมันเป็นกิเลสสมาธิเรียกว่าด้านกิเลสสมาธิกว่า เพราะเป็นความหลงของเรา ถ้าเราหลงปีบมารจะเข้าแทรกทันที เอ๊ะ มีไหมมาร ใครเคยเห็นตัวมั่ง คำว่ามารตัวนี้หมายถึงตัวกิเลส หรือว่าเทวดาแต่จะเรียกว่ามารโดยตรงไม่ได้ เวลา **พระยามาราริราช** ท่านทดลองแล้ว ที่นี้ท่านหลงเรา

ผมเองก็เคยโดยเมื่อปีที่แล้วนี้ ตามธรรมดาผมจะลงรับแขก ผมจะถามก่อนถามพระพุทธเจ้าว่าวันนี้มีคนมาสักกี่คน และคนไหนดังคนไหนไม่ดีบ้าง แต่งตัวสีอะไร ผิวสีอะไร อย่างนี้เป็นต้น และทุกวันท่านบอกไม่เคยผิด มาวันหนึ่งจิตไม่ค่อยดี หมายความว่า มันไม่สบาย มันก็ผลออกไปอารมณ์เบาเกินไป ใอใหม่ ขึ้นไปนิพพานปีบ เห็นพระพุทธเจ้าใสแจ๋วเปล่งปลั่ง ใ้อโฮ แพรวพราว เป็นระยับเพชรทั้งองค์ ใอใหม่ แต่ว่าสวยมากกว่าพระพุทธเจ้าธรรมดาหน่อยนะ เราก็ดีใจว่า ใ้อโฮ นี้พระพุทธเจ้าสวย สวยกว่าทุกวันอีก ใอใหม่ ถามว่าวันนี้มีอะไรบ้าง บอกปู้ปู้ๆ มาเลย ลงมาที่รับแขกไม่มีตามนั้น

พอรุ่งขึ้นอีกวัน ก็มีความรู้สึกว้าสบาย ใ้อคำว่าสบายนี้นี้ไม่มีอะไรมากหรอก ชั้น 5 นี้ะ เห็นมันว่าไม่ดี ก็จับ **อานาปานุสสติ** ให้ทรงตัว ใช้เวลาสักครึ่งนาทีก็พอแล้ว ใช้เวลาอย่างมากสักครึ่งนาทีก็พอแล้ว ไม่ต้องตั้งทำให้มากมาย ไม่ต้องไปนั่งอวดชาวบ้านเขาหรอก นอนก็ได้ อะไรก็ได้ เหมือนกันหมด มันอยู่ที่ใจ พอจิตใจสบายดีก็ขึ้นไปหาพระพุทธเจ้าท่าน ถามว่าทุกครั้งพระองค์เคยบอกไม่ผิด แต่ว่าเมื่อวานนี้ทำไมบอกผิด ท่านบอกเธอไม่ได้พบฉันนี้ ถามว่าใคร ท่านชี้ให้ดู นั่นพระพุทธเจ้านั่น นั่งป้อสวยกว่าองค์เดิม เหลือแต่เขียว ใอใหม่ ผมไม่ได้เมาหรอกนะ ไม่ใช่ผมตีผมเก่ง ถ้าผลอไม่ได้ผลอเป็นเอา

ฉะนั้น เราต้องถืออารมณ์เป็นเกณฑ์ พระบางท่านอาจจะคิดว่า นี่พระบางองค์นะวัดอื่นท่านมาเล่าให้ฟัง พอมาที่นี่มีนิมิตบอกจะได้ นั่นจะได้ นี่ ผมบอกไอ้เนี่ยเอาแล้ว ไม่ช้า ไม่ช้าหรอก ตกหลุมพรางแบบนี้ไม่ช้าพั้ง มีพระมาบอกอีกก็ปีท่านจะเป็นพระอรหันต์ อีกก็ปีท่านจะเป็นอะไร นี่เขามีคนมาเล่าให้ฟัง ผมก็เลยนึกว่าองค์นี้ถ้าขึ้นถือแบบนี้เดี๋ยวก็แจ้ง ทางไปก็คืออนรรฆ เพราะหลงตัวเอง

ทุกองค์จำไว้นะ จำไว้ว่าทำวัตรไม่ควรที่จะให้ขาด ถ้าไม่มีความจำเป็นจริงๆ ใครที่จี๊เกียจทำวัตรสวดมนต์รีบสีกไปเสีย วัคนี้ไม่ต้องการ อย่าลืมนะว่าผมต้องจ่ายเดือนละเป็นแสนที่วัดนี้นะ และค่าทำงานก็พอๆ กันมั้งเดือนเป็นแสนนะ ค่าของนี่ต้องจ่ายทุกวัน ทุกอย่างที่ทำขึ้นมาก็เพื่อความดีของคน ที่เขาทำบุญไว้กับเราเพราะนึกว่าพวกเราดี แต่ยังเอิญถ้าพวกเราเลว ต้องพูดอย่าง หลวงพ่อปานว่าเอาข้าวให้หมากินดีกว่า หมามันมีระเบียบวินัย ให้กินดีมันก็ทำให้ กินไม่ดีมันก็ทำมันหิวมันก็เฝ้าสถานที่ไคร่หมามันก็เฝ้า

นี่การลงศาลาก็เหมือนกัน ต้องพร้อมเพรียงกันอย่าไปร่อผม ผมนะถ้าสบายดีผมไม่หลบ ถ้าไม่สบายผมลงไม่ไหว ทั้งๆ ที่สบายไม่ดีผมก็ลง ถ้าพอลงได้ลงอุโบสถสังฆกรรมก็เหมือนกัน แต่เวลานี้ผมป่วยมากไป **จันทบุรี** คราวนี้ เกือบเอาชีวิตไม่รอด แต่ชาวบ้านเขาไม่รู้ ที่รู้ไม่ก็คนนะ แต่ที่รู้จริงๆ คือผม ท้องมันถ่ายอย่างหนัก ถ่ายเที่ยวแรกเกือบครึ่งโถ ส้วมโถนะ ไม่ใช่ครึ่งกระโถนนะ หลายกระโถนนะ เทียงสองเบาหน่อย แล้วก็ต้องลงไปปรับแขก หลังจากนั้นก็มีอาการเครียดทุกวันตลอดเวลาแต่เพราะเพื่อธรรมะก็ทำ

ฉะนั้นขอทุกองค์จำไว้ว่าการบวช อย่าลืมนะว่าเราเป็นพระ พระเขาแปลว่า ผู้ประเสริฐ ถ้าเราจี๊เกียจทำความดีเพื่อความประเสริฐ เราก็ไม่ใช่พระ ถ้าไม่ใช่พระก็ถือว่าเรากลอลวงชาวบ้านเขา ในฐานะที่เอาผ้าเหลืองมาห่ม แล้วโกนหัว ทำลิลเป็นพระ แค่นี้แท้จริงๆ เราคือสัตว์นรก ฉะนั้นจงป้องกันการเป็นสัตว์นรกเสีย ธรรมเนียมที่ได้ก็ซ้อมเอาไว้เสมอ ซ้อมไว้ทุกวันอย่าทิ้ง มันต้องซ้อมกันวันละหลายครั้ง ได้การซ้อมไม่ใช่ไปนั่งขัดสมาธิ ไอ้แบบนี้ไม่จริง นั่งขัดสมาธิเป็งทำเป็นเคร่งแบบนั้นนะมันเป็นมายา ธรรมเนียมจะใช้ได้ทุกเวลา ทำงานอยู่เราก็ทำได้กินข้าวอยู่ก็ทำได้ นั่งชื้ออยู่ก็ทำได้ ใช้วิธีคิด ใช้อารมณ์ของเราให้มันเป็นปรกติ จะใช้เมื่อไรก็ได้

อันดับแรก ใหนักถึงพระพุทธเจ้าก่อนว่าเห็นท่านไหม ถ้าเห็นพระพุทธเจ้าให้เห็นเป็นประจำทุกวัน นึกขึ้นมาเมื่อไรเห็นเมื่อนั้น ต่อไปจิตมันก็จะจางจากความชั่ว ทุกองค์จงจำไว้อย่าเชื่อในนิมิตนะ ไอ้เสียงที่บอกนี่อย่าเชื่อ ให้เชื่อตัวเองดูตำราที่วางอยู่ข้างๆ ว่าวันหนึ่ง **บารมี 10** เราครบไหม แล้วก็ **พรหมวิหารสี่** เราครบไหม **สังโยชน์ 10** ตัดตัวไหนได้บ้าง ให้มันตัดได้จริงๆ การตัด **สังโยชน์ 10** ประการนี้ มีในสมัยพระพุทธเจ้าเพียงแค่ได้ฉาน โลภีย์ แค่นั้น โลภีย์นี้ถ้าทรงจริงๆ ก็ตัด **โลภะ โทสะ โมหะ** เหมือนกันตัด **ราคะ** เหมือนกัน มันไม่มีความรู้สึกในกิเลสทั้งสาม และท่านเองท่านก็หลงตัวเองว่าเป็นพระอรหันต์ ก็พยากรณ์ตัวว่าเป็นพระอรหันต์

ต่อมาฉานคลายตัวอารมณ์มันก็กำเริบขึ้นมาใช้ใหม่ ท่านก็ไปเฝ้าพระพุทธเจ้าทูลถามว่าการคิดอย่างนี้ พยากรณ์อย่างนี้ผิดไหม พระพุทธเจ้าบอก เจตนาเลวของเธอไม่มี ไม่มีเจตนาเลว ยังถือว่า

ไม่ผิด ที่นี้พวกของเราก็เหมือนกัน มีบางองค์ที่มีความเข้าใจว่าตัวเองเป็นพระอริยเจ้านี้มี ในที่นั่งอยู่
ลึน่ะมี แต่ความจริงยังไม่ได้เป็นนะ อย่างนี้กว่าผมไม่รู้แน่ ผมป่วยผมก็รู้ รืออย่างไร ต้องมาให้ ลิงดำ ลง
ไปกคคอดีไหม ถ้ามว่าทำไมต้องเป็น ลิงดำ ไปด้วย มันคิดว่า **ฤาษีลิงดำ** ต้องเอา ลิงดำ ไปกคคค ก็
เป็นอันว่าเวลาที่เราจะประชุมกันไม่มี เวลาสังฆกรรมบางทีผมก็ลงไม่ไหวเสียแล้ว พอตอนเย็นๆ 3
โมงก็เริ่มป่วย ถ้าเวลาไหนไม่ป่วยเวลานั้นลงได้สังฆกรรม

ก็เป็นอันว่าเป็นการเตือนกันนะ ความดีก่อนบวชที่เราได้คือมโนมยิทธิ ลองซ่อมตัวเองชีวิต
ยังดีเสมออันนั้นไหม ถ้ายังดีเสมออันนั้นไม่ได้ แสดงว่าเราเลว ตัวนี้จะเป็นตัวจับ จับอารมณ์ตรงนี้ไว้ ถ้ามัน
โถมมันเสื่อมลงไปแสดงว่าเราเลวมาก ถ้าเลวแล้วไปไหน อบายภูมิ ถ้าชาวบ้านเขาเลวมันไม่แน่นว่า
เขาจะไปอบายภูมิเพราะมันไม่แน่นอนนั๊ก ชาวบ้านเขาแค่ศีล 5 พวกเรามัน 227 แล้วก็แต่งตัวแบบ
พระ ชาวบ้านเขาต้องไหว้ เขาต้องบูชา เขาให้เงินเราด้วยให้ของด้วยแล้วก็ให้เงินเราด้วย ถ้าขอทาน
แต่ว่าขอทานเขาไหว้คนให้ แต่นี่พวกเราเขาให้เราเขาไหว้เรา มันต่างกันในสมณเพศนะ

เอาละ วันนี้คุยแค่นี้ละ นี้คุยยังไม่ได้ค่านะ เอาแค่นี้พอก็พอ แค่นี้พอกะแค่คิดว่าพอก็คพอแล้ว
นะ ใครเลวบ้างก็จำๆ ไว้ จงจำไว้เวลานี้พระอริยเจ้าจริงๆ ที่วัดเรา อาจจะพอมิบ้าง แต่ที่เข้าใจว่า
เป็นนะ ยังไม่เป็น เข้าใจตัวเองว่าเป็นพระอริยเจ้านะ ไม่ใช่คูลีลา พระอริยเจ้านี้ต้องไม่ถือตัว ไม่ถือ
ตน ไม่มีบทบาท แยกต่างออกไป ไซ้ใหม่ ต้องสม่ำเสมอกับคนทุกคน พระอรหันต์นี้ไปคูยิ่งกว่าเรา
อย่าง **พระสารีบุตร** นี้แจ้วเลย เล่นกับเด็ก ไซ้ใหม่ คูตัวอย่าง **พระสารีบุตร** ท่านทำตัวเสมอกันได้
เพราะท่านไม่มี **มานะ** การถือตัวถือตน ถ้ายังมี **มานะ** อยู่ ทำโน่นไม่ได้ทำนี่ไม่ได้ ชาวบ้านเขาทำได้
ปรกติทำได้ แต่เราทำไม่ได้ นั่นคือเราเลว ตรงนี้เป็นตัวเลว อย่างลึ้มว่า ใครอยากจะทำปฏิบัติจริงๆบ้าง มี
ไหมเอาไหม

ผมเวลานี้ปฏิบัติจริงๆข้อที่ 14 อยู่ ไซ้ใหม่ นอนเป็นวัตร (หัวเราะ) คำว่า **เนสังขิก** หรือ การ
นั่งเป็นวัตรนี้ทำได้ทุกวัน เวลาไหนบ้าง เวลา นี้ เราจะนั่งอย่างเดียว นั่งก็ได้ เดินก็ได้ แค่นอน สัก
15 นาที สัก 20 นาที เราจะใช้อารมณ์เข้าทำงานจะตั้งใจทำงานเพื่อสงฆ์ เพื่อพุทธศาสนา อย่างเดียว
เข้าใจไหมตั้งใจว่าช่วงนี้เราจะไม่นอน เราจะนั่งอย่างเดียว นั่งเราจะไม้อ้อมอันพื้น งานทำทั้งหมด
เราทำเพื่อพระศาสนาไม่ใช่ตัวเรา อันนี้เป็นธุรงค์ใน **เนสังขิก**

ที่นี้ **เอกภาชนะ** เอากินอย่างนี้ก็ได้ ตักข้าวมาจากหนึ่ง ตักแกง ตักกับ ตักทุกอย่างที่เราคิดว่า
เราต้องการ ต้องพิจารณาใน **อาหารปฏิภูลัญญา** เกล้า ไม่ตักมาด้วยอื่น ถ้าว่ายังไม่อ้อมก็ตักข้าวมา
ใหม่ แล้วตักกับข้าวมาคลุกอย่างนี้เป็น **เอกภาชนะ** ธุรงค์ใช้ได้ ก็กินกันเพื่ออยู่ ที่นี้ **เอกา** **เอกา** ก็ถือไม่
ยาก **เอกา** นี้กินเวลาเดียวกันนะ แต่ใครจะกินทีละเวลาที่ได้นะ ถือกผ้า 3 ตัวเป็น **เตจิวระ** ไซ้ใหม่ 3 ตัวก็ให้
มัน 3 ตัวจริงๆ มีผ้าสบง มีจีวร มีสังฆาฏิ มีอังสะ นี่ใช้ได้ มีรัดประคดนี่ใช้ได้ผ้าอบสำหรับอาบน้ำ
ไซ้ได้ เป็นผ้าเกิน เป็นการถือธุรงค์ไปในตัวเสร็จ และการถือธุรงค์แบบนี้ ถ้าทำเฉพาะอย่างนั้นมัน
ไม่ใช่ผิด แต่ต้องจิตเป็นธุรงค์ด้วย ให้จิตสงบด้วย จิตสงบก็แปลว่าระงับกิเลส โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
มโนมยิทธิให้ทรงตัวถ้ามโนมยิทธิของเราเสื่อมไปถือว่าเราเลวต้องเร่งรัดใหม่การเร่งรัดไม่ใช่เร่งรัด

เครียดต้องทำใจเบาๆ สบายๆ ทำจิตใจให้ทรงตัวเฉยๆ ให้นึกถึงภาพของพระพุทธเจ้าไว้เป็นปกติ อย่าง
นี้ใช้ได้

อภิชัยพิธีเป่ายันต์กระเพชรและสะเดาะเคราะห์

เมื่อ

วันเสาร์ที่ 16 เมษายน 2526

แล้วก็ไม่รู้สึกอะไร ไม่ปวดไม่เมื่อย ไม่มีความรู้สึก อีตอนที่เขาจะเลิกเขาขยับตัว รู้สึกตัว เอ๊ะ ขี้มันจะออกสะ (หัวเราะ) ไอ้เจ้าระยำที่มัน แหม ดีไม่ออกมาก่อน ตอนนั้นนะ ถ้าออกมาก่อน บางทีลูกหลานคิดว่า ทองไหลจากท้องหลวงพ่อ (หัวเราะ)

เออ เดี่ยวก่อนนะ ดีมาก คิดไม่ถึงว่าญาติโยมลูกหลานจะมาเต็มขนาดนี้ตอนที่อยู่ที่ นิวซีแลนด์ ก็คิดว่า เอ ลูกหลานวันสงกรานต์มันตรงกันนี่นะ จะมีสัก 1 ใน 4 ของศาลาหรือเปล่านั้นก็ไม่รู้ เมื่อวานนี้ก็มิไม่มาก ตอนเย็นกลับไปจาก สถานวราช ก็ไปนอนภวานา เห็นพระพุทธรูปเจ้าท่านมา ก็ถามท่านบอกคนจะมากไหนบอกสักครึ่งศาลาจะได้ไหม ท่านถามว่าศาลาของแกมันพอคนหรือ องค์ปฐม เลยนะท่านบอกไอ้ศาลา 2 ไร่ ขอแก่พอหรือไม่พอ บอกว่าหลวงมากครับ บอกพุ่มนี้ค่อยดู แพ้ท่าน พระพุทธรูปเจ้าคุณไม่มีอะไรผิคนะ เอ๊ะ พุคจริง เรื่องจริงหรือไม่จริงไม่รู้ แต่เรื่องจริงๆ นะ พระโกหกไม่ได้ เพราะว่าคนที่นั่งที่นี้ได้มนมอิตธิมากต่างคนต่างรู้ตามความเป็นจริงได้

มนมอิตธิที่ได้มาแล้วนี้ ถ้าใครเขาพูด หัดนึกตามคำพูดตามเสียงว่า เขาพูดเรื่องอะไรนึกตามเรื่องนั้น ไม่ซำจิตจะคล่องตัว จะเห็นภาพได้ทันทีนะ สมมติว่าเขาเป็นคนจนเขาแต่งตัวโก้ๆ มา เขาคูยว่าเขารวยแบบนั้น รวยแบบนี้ นึกตามเสียงไปเลย จะรู้ตามความเป็นจริง ถ้าเขาบอกว่า การค้า การขายความจริงเขาขาดทุนเขาจะโงงเรา เขาก็ชวนไปบอกหุ่นกันใหม่ละ อย่างนี้มันจะรวย เราก็จอคุณภาพตามความจริงภาพจะปรากฏ อย่างนี้จะโกหกเราไม่ได้ เพราะวิชานี้มีความสำคัญมาก

ไอ้อย่างนี้ก็เหมือนกันที่หลวงพ่อพูดเมื่อกี้ ถ้าไม่มีคนได้มนมอิตธิมานั่งอยู่เลยจะบอกว่า พระพุทธรูปเจ้าบอกอันนี้ไม่ได้เลย และหลวงพ่อถือว่าถ้าหลวงพ่อพูดไป ถ้าหลวงโกหกก็มีหลายคนในที่นี้เขาจับได้ ก็กล้าพูดตามความเป็นจริง ฟุ้งไปก่อนนะ ยังเห็น้อยอยู่ ฟุ้งมาเวลา

เมื่อกี้ถ้าได้ รองผู้การตำรวจนครสวรรค์ มาอยู่ยามหน้าประตูนี้ มาอยู่หน้าธรรมาสน์นี่ไม่ เป็นไรละ (หัวเราะ) เดี่ยวก่อน เดี่ยวก่อน แหม เหนื่อยสะพอเลิกแล้วรู้สึกเหนื่อย อีตอนเขารคนำ นะก็เป็นธรรมดาเนะ ต้องใช้อารมณ์เป็นสมาธิเต็มอัตรา ทั้งนี้ก็เพื่ออานิสงส์ของบรรดาท่านพุทธบริษัท เพราะการที่เขาทำบุญจิตอยู่ในสมาบัติก็ดี ออกจากสมาบัติใหม่ๆก็ดี ข้อมมีอานิสงส์แรงกว่า ธรรมดาหลายแสนเท่า อีตอนนั้นมันก็ไม่รู้สึกปวด ไม่รู้สึกเมื่อย วางแขนแบบไหนก็อยู่แบบนั้น ตั้ง ขาอยู่แบบไหน ก็อยู่แบบนั้น มันก็เพลิดเพลินในสมาบัติ เอ๊ะ พอเขาจะหมด พอขยับตัวจิตใจมันรู้สึก บอกว่า ไอ้เจ้าขี้มันบอก กูจะออก กูจะออก (หัวเราะ) ไอ้ระยำ มันนั่งคอยอยู่ได้ ขี้ ไม่น่าเลย (หัวเราะ) พอมันจะออก มันเป็นคนขี้มันไม่ได้ ขนาด ท่านรองผู้การ ยังกลัวมันเลย ลองถามซิ กลัวไหม กลัว ใครก็เหมือนกันนะ อ้อ พระนางเจ้าอลิษาเบธ มาประเทศไทยยังขอมกลัวขี้เลยนะ ย่อง เข้าไปในส้วมที่เขาไม่มีกระดายนะ ไอ้ส้วมที่เขารับรองไปไม่ทันนะซิ เอาเข้าตรงนั้น ต้องรีบเข้า ส้วมสาธารณะไปเลย พวกต้องส่งกระดายนอดเข้าไปข้างบน นี่เจ้านี้สำคัญ

ตอนนี้ไปท่านพุทธบริษัททั้งหลาย สำหรับ **ยันต์เกราะเพชร** ขอทุกคนโปรดทราบ ว่า ไม่ใช่คาถาไสยศาสตร์ เป็นพุทธศาสน์ตรง ถ้าอ่านตามบรรทัดจะอ่านว่า อี ระ ชา ตะ ระ ฐา ตี หัง จะ โต โร ธิ นั่ง เป็นต้น แต่ถ้าอ่านตรงลงมาเหมือนหนังสือเจ๊ก ก็จะอ่านว่า อิติปิโสภควา อรหังสัมมาสัมพุทธโ วิชชาจรณะสัมปันโน สัตโต... ถึง ภควาติ คือบทพุทธคุณนั่นเอง คำว่า **ยันต์เกราะเพชร** ก็คือคุณของพระพุทธเจ้าเก่าประการ ทุกคนจำด้วยนะ ฉะนั้นเวลาที่ทุกคนรับ **ยันต์เกราะเพชร** ให้ภาวนาว่า พุทธ แล้วก็นึกถึงบารมีพระองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้คุ้มครองเราตลอดชีวิต ไม่ใช่คุ้มครองเฉพาะวันนั้นนะ ทุกวัน นะ ทุกวัน ทุกวินาทีจะหลับก็ดี จะตื่นก็ดี จะถ่ายอุจจาระปัสสาวะก็ดี จะเพลอกก็ดี เราไม่ยอมเพลอกขอให้คุ้มครองตลอดชีวิต

แล้วก็ผู้ได้รับ **ยันต์เกราะเพชร** ไปแล้ว อจิตเข้าห้าม บอกสะพานหัวเดียวลอดไม่ได้มันจะเสื่อม ไม่ค้ำกล้วยลอดไม่ได้ มันจะเสื่อม ไม้ตั้งร้านลอดไม่ได้มันจะเสื่อม ราวผ้าลอดไม่ได้มันจะเสื่อม หรือว่าได้ถุงสวมลอดไม่ได้มันจะเสื่อม ใครจะเอาของสกปรกหรือของสะอาดอย่างยิ่ง ประจำเดือนของผู้หญิงนะ สะอาดไหมประจำเดือนสะอาดไหม เอ๊ย ผู้หญิงต้องตอบว่าสะอาด (หัวเราะ) มันจะสกปรกได้อย่างไรเลือดในกาย แล้วก็ไอ้เลือดตัวนี้มันก็สร้างเราเป็นตัวขึ้นมา ทำไมว่ามันไม่ค้ำละ ถึงแม้จะเอาผ้าประจำเดือนผู้หญิงไปครอบหัว มันก็ทำอันตรายเราไม่มีผลยันต์นี้ไม่เสื่อม ทุกคนจำไว้ นะ แล้วอย่าไปเชื่อใครเขา

ใครเขาบอกว่าถอน **ยันต์เกราะเพชร** ออกได้นี่ ถ้าเขาถอนจริงๆ กำลังเขาตีเขาตายเดี๋ยวนั้นนะ **ยันต์เกราะเพชร** นี้ถอนไม่ออก เว้นไว้แต่จะถอนจะไล่ **ยันต์เกราะเพชร** เอง นั่นคือ **ยันต์เกราะเพชร** กลัวเหล่า เห็นเหล่าเข้าวังหนี โชนเลขนี้ตอนนี้ลำบากอยู่นะ เวลาจะกินเหล่าขอรารานา **ยันต์เกราะเพชร** พอชักกันข้างเดียวจะรับ เดียวถูกกินเหล่าก่อน (หัวเราะ) นะ เออ เดียวถูกหลานจะง่วงกันซื่ออย่าง ไรๆ ก็เดียวๆ ก็ไปบ้านกันได้ บอก หลวงพ่อครับ นั่งข้างๆ เดียวนะ อยู่นอกวงเหล่า ผมขอเข้าวงเหล่า เดียว คอยผมอยู่ข้างนอกนะ ต้องระวังให้คินะ

เป็นอันว่า บทไสยศาสตร์ทุกบทไม่ต้องกลัว อีคราวนี้เราไม่เอาแต่กันละเพราะกันมากเท่าไร ก็กำเร็บกันทุกที ทำกันเรื่อย จนกระทั่งครั้งสุดท้ายนี้เราจะเผาฉันให้มันตาย เผาหุ่น เข้ามานั่งตรงนี้ฉันนั่งอยู่ข้างหน้ามันนั่งอยู่ 5 คน เข้ามาทำเลือกนั่นเลือกนี้ ความจริงมันไม่..หอรอก ฉันก็รู้ แต่ว่าถ้าจะบอกตามความเป็นจริง ประเดี๋ยวไอ้ทหารกับตำรวจมันจะเส้นกระดูก เขาก็เลยมามองไม่พอใจจับพูดกับใครว่าอย่างไร ก็ไม่ยอมไปคือจะคุณันคุณันแต่ขายคนหนึ่งอายุประมาณ 50 เศษๆ ขาวๆ พอมานั่ง ขายคนนี้คาถาตลอด ทำฉันก็นึกในใจว่า เออ ถ้าให้แกมันชักตอนนี้นะ ประเดี๋ยวใครเขาจะนึกว่าเราเอาคนมาแก้งทำเป็นชักให้ดูเสียชื่ออีก ก็เลยปล่อยมัน ให้มันตายวันหน้า

พอถึงเวลากลางคืน เวลาประมาณ 3 ทุ่มเศษ ไอ้ห้องที่ **คณะดินแดง** เขาพักอยู่ ตอนนั้นก็กินไม่ให้สุนัขเข้าไป ตอนเย็นเขากลับไปแล้ว พระท่านก็ไม่ได้เปิดประตูไว้ ให้หมาเข้าไปได้มันต้องเข้าไปตอนนั้น เวลานี้ต้นมะพร้าวต้นนั้นตายไปแล้ว มันไปทำอยู่โคนต้นมะพร้าว และไอ้ในนั้น ไม้มันก็มาก มันจุดหุ่นก็เลยไปติดใบไม้แห้งๆ เข้าด้วย ต้นมะพร้าวเลยตาย

ก็พอดีสงสัยว่าสนับมันไป มีหมาอยู่ตัวหนึ่ง เวลาให้อาหารมาสัก 10 วัน ได้คว่าเนื้อ ได้อัน ว่าไปตรงนั้นนะ ไปตัวเดียว ไปเฝ้าอยู่ตรงนั้น วันนั้นก็เสียงเห่า ซังๆ อยู่ตัวเดียว เพราะว่าเจ้าเด็กนักเรียนขนของไปเก็บ หมามาใหญ่มันก็หวนนั่งอยู่หน้ากุฏิ ให้อาหารมันก็ไปอยู่ยาม เห่าๆ ก็ชักสงสัย ก็ออกไปดูก็เห็น เห็นเขาทำ เมื่อเขาทำก็เอาจิตที่เป็นสมาธิคว่า อ้อ มันกำลังเผาหุ่น และไอ้หุ่นอันนี้นะถ้าเผาแล้วจะเกิดความร้อนข้างในเหมือนกับไฟลวก แล้วก็จะต้องตายภายใน 1 ชั่วโมง วิชานี้นั้นทราบเพราะอยู่กับ หลวงพ่อปาน หลวงพ่อปาน วิชานี้พบทุกวัน หลวงพ่อปาน ต้องรักษา

ก็เลยนึกว่าเราจะทำอะไร ถ้าเราจะทำย่อนบ้าง เราเป็นพระมันก็บาป แต่ว่าตามธรรมดา ยนต์เกราะเพชร ไม่ต้องทำย่อน เพียงว่าเขาทำมาลักษณะไหนปล่อยเขาเป็นลักษณะนั้น เป็นการให้คืนเขาหมด เขาก็เป็นไปเอง ก็เลยร้องให้บอกเฮีย ของเอ็ง เอ็งเอาไปเถอะเว้ย ข้าไม่เอาหรอก สิลขามีพอแล้ว ไม่ต้องแถมมันมันเป็นผู้ชาย 2 คน รูปร่างเกร็งๆ คำๆ ความจริงมันมาตั้งแต่วันเริ่มงานแล้วก็ข้างๆ ที่นั่งก็มีผู้ชายหนึ่งคน มีผู้หญิง 5 คน เฮีย 4 คน รวมทั้งหมด 7 คนด้วยกัน พอถึงเวลา 2 ยาม เขาก็เดินไปบนตึกแถวชั้น 2 ไปสังเกตการณ์

ถ้าอาตมาป่วยก็ดี หรือตายก็ดี พระหรือคนต้องมารวมกันที่นั่น ถ้าป่วยมากขึ้นมาก็ต้องมีคนไปดู อย่างน้อยที่สุดทำอะไรไม่ได้ก็มานั่งข้อมว่า เมื่อไรจะตายเมื่อไรจะตาย เมื่อไรจะตาย ฮี ว่าอย่างไร ก็ช่วยไม่ได้นี่นะ ที่นี้ตายแล้วก็ต้องเออะอะ โวยวาย แต่นี้ก็เจิบ เขาก็กำลังใจเสีย เราก็บอกว่าเราไม่ทำเขา แต่ของของเขาที่เอามาให้เราก็ส่งกลับคืนไป เมื่อผลจะเป็นอย่างไรเป็นเรื่องของเขาเอง ถ้ามพระพุทธรูปเจ้าท่านแล้ว คาถาบทนี้ท่านให้ ท่านบอกไม่บาป ของของเขา

ปรากฏว่าเวลาตี 4 ตื่นขึ้นมา ก่อนหน้านั้นนึกก็ภาวนาไปพอสมควร ก็ขึ้นไป ที่ จุฬามณี ไปพบพระพุทธรูปเจ้าที่นั่น พอไหว้ทำ ท่านก็บอกชี้ให้ดูที่ ที่ไหนฉัน ไม่บอกนะ แต่รู้ที่ด้วย ท่านบอก คุณคูชิ ข้างล่างมีอะไรบ้าง เห็นเจ้า 2 คนตารายแหงแก่ไปแล้ว มีรูปร่างหนังเกรียมเหมือนไฟไหม้ บอกนี้เขาทำคุณแบบนี้เขาก็ต้องเป็นแบบนี้ นี่เราไม่ได้ฆ่าเขา เขาทำตัวเอง เราศีลไม่ขาด ไม่บกพร่อง

แล้วพอตอนเช้าเวลาประมาณ โมงเช้า ฉันข้าวเสร็จ หลังโมงเช้านิดหน่อย ท่านท้าวเวสสุวรรณ ก็มา บอกคุณคูชิปานี่ซิ ฉันไม่บอกว่าป่าไหนนะ เพราะเรามีปาจุคหนึ่ง ปรากฏว่าไอ้คนที่นั่งข้างๆ 5 คนนะ ตายไป 2 คน เหลืออีก 3 คน กำลังร่อแร่ ท่านว่าอีก 3 คนนี้ไม่เกิน 4 โมงเย็น

ผลที่สุดวันนั้น ไปปรับแขกที่ ศาลานวราช 4 โมงเย็นก็ลุกขึ้น พอลุกขึ้นเดินไปถึงหน้าบันได จะลง ท้าวเวสสุวรรณ ก็บอกว่า คูไอ้ 3 คนซิ ปรากฏว่า เขาหายไปแล้ว หลังจากนั้นตอนกลางคืนเขาก็รวมกันประมาณ 30 คน ทำเป็นการใหญ่แล้วก็ขึ้นไปหาพระพุทธรูปเจ้าท่าน ท่านบอกว่า มันก็มีแต่ภาถานะ ไม่มีผลอะไรทั้งหมด

ฉะนั้น ขอบารดาท่านพุทธศาสนิกชนให้ทราบว่า ยนต์เกราะเพชร นี้เป็น พุทธานุสสติกรรมฐาน คือเป็นพระพุทธรูปเจ้าอย่าไปเชื่อว่าได้รับแล้วมันจนคนบูชาพระพุทธรูปเจ้ายังบูชายังรวย ไม่จน เวลาที่เขาออกข่าวนะว่าใครรับ ยนต์เกราะเพชร ไปแล้วจะยากจนเงี้ยใจไม่มีอะไรจะกิน ความจริง หลวงพ่อปาน ท่านทำมานานแล้ว ถ้ามันจนจริงๆ ลูกศิษย์ หลวงพ่อปาน อดตายไป

หมดแล้ว หือ ท่านรองฯ ว่าอย่างไร จนใหม่ ไอ้ฉันก็เป่ามาหลายหนอย่างนั้น ไอ้พวกนี้ก็ไม่มีความงูจะ
แก้ฝ่ามวัดกันเป็นแถว เป็นซีเปลือย (หัวเราะ) ท่านรองผู้การ ก็จะเป็น ผู้การ อยู่ 2-3 วันนะ ไม่ซำก็
เป็นคนนี้แหละ เวลาที่ที่กระเป่าแห้งๆ นะ ไม่ซำหรือก เต็ม ขอยืนยันว่า อีปีนี้นะ ต้องรวกันแน่ เห็น
ใหม่ ไครชอบรวใหม่ (หัวเราะ) แหม ไอ้ไอ้ด้านทั้งศาลาเลยนี้ (หัวเราะ) แหม นี่มันหัวเราะเยาะทั้ง
ศาลาเลยนะ เอาละหลวงพ่อกับภานี้ ไครบนไว้เท่าไรนะ ระวังให้ดินนะ ถ้าไคร โกงบน จะตัดขาทั้ง
เขียนรูปร่างมันใส่กระดาษ ตัดกระดาษตัดตรงขา ระวังนะ ไครอย่างไครนะก็เป็นอันว่าเราก็ตั้งใจทำ
ความดีกันนะ แล้วก็อย่าไปคิดประทุษร้ายใคร อย่าไปคิดกลั่นแกล้งใคร แต่คาถาว่า **สัมปจิตจามิ** อัน
นี้อย่าลืม กันทุกอย่าง กันที่เขาทำมาไม่มีผล แต่คาถาว่า **สัมปจิตจามิ จิต** นะ ไม่ใช่ **จิต** ว่าเหมือนกัน
ตัวก่อนว่า **สัมปจิตจามิ** แต่คาถาบทที่ท่านบอกใหม่ว่า **สัมปจิตจามิ** บทนี้ถ้าเขาทำมา ท่านบอกว่า
ตั้งแต่คนสั่งและคนรับคำสั่งเป็นระยะมา และคนลง มือทำ และที่คนพวกเดียวกันจะรับผลนั้นทุกคน
หมด

วันนี้เวลารดน้ำ ใช้น้ำฉันก็ว่าเรื่อยไปตามสบาย แล้วก็ไอ้ 5 คน เมื่อคืนมันมาอยู่ที่ไหน
แล้วก็นั่งจ้องคอยจะถ่ายรูป วิดีโอเทปมีโน่น ไปอยู่ข้างป่าไผ่ ไปนั่งกินอาหาร แกล้งทำไม่รู้ไม่ชี้
กระซิบบอกกัน ไอ้ฉิบหาย เขารู้ตัวเสียแล้วทำอะไรล่ะ (หัวเราะ) มันค่ากันเอง บอกไอ้ฉิบหาย ใช
มาได้ รู้ตัว เดี่ยวกูตายหากูไม่เอาล่ะ (หัวเราะ) ถ้าทำวันนี้ะ เอาแน่ ก็บอกแล้ว บอกว่ากันมานานแล้ว
กำเริบ คราวนี้จะไม่กันอย่างเดียว ทุกคนที่ได้รับไปนี้ไม่ใช่กันอย่างเดียวนะ เขาทำมาบั้งจะเข้าตัวเขา
ทันทีนะถ้าบุญเก่าเขายังช่วยอยู่บ้างมันจะค่อยผ่อนตัวลงเสื่อมลงสมรรถภาพจะไร้ลง ฐานะมันจะ
โทรมลง ค่อยลงละ ถ้ากรรมที่เป็นอกุศลเปิดเต็มทีมันจะตายภายในวันนั้น เอากันแน่นะ เราไม่ทำเขา
แต่ของเขาทำมาแรงขนาดไหนเราให้เขาเท่านั้น เราไม่เอาทั้งหมด เอ้า ตอนนี้ไปที่ขอทุกคนตั้งใจ
สมาทานศีล 5

ตอนนี้ไปขอให้ทุกคนตั้งใจสมาทานพระกรรมฐาน เพราะการรับ **ยันต์เกราะเพชร** ที่ให้
ภาวนาว่า **พุทโธ** นี้คำว่า **พุทโธ** นี้ก็เป็น **พุทธานุสสติกรรมฐาน** ที่นี้การที่บรรดาญาติโยมพุทธะบริษัท
รับศีลอย่างนี้ ถือว่ากรรมที่เป็นอกุศลหลักไปเหลือแต่กรรมที่เป็นกุศลอย่างเดียว แล้วก็เวลาที่ภาวนา
พุทโธ ที่เป็น **พุทธานุสสติกรรมฐาน** เป็นมหากุศลใหญ่ พร้อมทั้งรับ **ยันต์เกราะเพชร** ด้วย ในเมื่อทุก
คนมีแต่กุศลอยู่ในศีลอยู่ในใจเวลาถ้าเวลาสะเดาะเคราะห์ เคราะห์ห้พ้นไปได้ง่าย แต่ว่าเราเองเคราะห์
นี้ บรรดาท่านพุทธบริษัท มันก็ไม่ต่างกับผักตบชวาที่ไหลมาเวลาน้ำหลากถ้าส่วนใดส่วนหนึ่งมัน
พะที่บ้านเรา เราถอยไป ไอ้ส่วนหลังมาใหม่ถ้าคำว่าเคราะห์ก็หมายถึงว่า กรรมที่เป็นอกุศลในชาติ
ก่อนที่เราได้ทำไว้ ที่เรียกว่าบาป เศษของบาปมันมาให้ผลเราก็ต้องค่อยๆ ไล่ไป ไล่ทีเดียวมันไม่หมด
หรือไอ้ของเก่าหมดไป ทีนี้เหลือใหม่ก็มาเรื่อยๆ หากว่าเราไม่ไล่มันจะทับถมหนักขึ้นมา อย่างน้อย
ให้มีการเบาตัว

ฉะนั้นพิธีนี้จะทำ **วันวิสาขะ** อีกครั้งหนึ่ง แล้วก็วันที่ 13 สิงหาคมอีกครั้งหนึ่ง วันที่ 13
สิงหาคมเป็นวันเสาร์ที่ 5 โดยตรง แต่ตามธรรมเนียม **ยันต์เกราะเพชร** นี้ เขาเป่าเฉพาะวันเสาร์ห้า เมื่อ

ตอนต้นปีขึ้นไปเฝ้าพระพุทธเจ้า ท่านบอกว่า ปีนี้ไสยศาสตร์มันหนัก ให้คุณทำตามระยะตั้งแต่มานะ เป็นต้นมา ก็ถามท่านว่า ไม่ใช่เสาร์ 5 ทำได้หรือครับ ท่านถามว่าเวลาทำแกทำหรือฉันทำ ความจริงฉันไม่ได้ทำหรอก อารานาท่าน ท่านก็มาทำให้เอง ก็บอกพระองค์ทำพระพุทธเจ้าข้าบอก ถ้าฉันทำเสียอย่างหนึ่ง วันไหนฉันก็ทำได้ ทั้งนี้ฉันต้องการให้ลูกของฉัน ลูกหลานของฉันปลอดภัย จากวิชาต่างๆ แบบนี้ถ้าใครเขาจะกลั่นแกล้งขอผลอันนั้นสนองกับเขา ท่านบอกมันไม่บาปเพราะเรา ไม่ได้ทำเขา เหมือนกับเขาเอาก้อนอิฐขว้างหน้าเรา แต่เพิกขุยไปลูกหน้าเขาเองนี่ เราไม่ได้ทำนะ จำให้คึ้นะ

แล้วก็สำหรับ **คาถาสัมปจิตจามิ** นี้ มันมีผลตามนี้ ถ้าใครเขากลั่นแกล้งเราด้วยวิธีไหนก็ตาม แกล้งให้เราจนเขาจะจนเอง ถ้าใครเขาแกล้งให้เรารวยเราก็รวยไปด้วย เขาก็รวยด้วย เอ อย่างนั้นทุกคนไปบ้าน ต่างคนต่างแกล้งให้รวย แข่งมันอีกคนนี่ให้มันรวยมากๆ ไอ้คนนั้นให้มันรวยมากๆ ด้วยความจริงใจนะ ถ้าความจริงแล้วผลย้อนกลับจริงๆ เขาแกล้งเราอย่างไรหนเป็นอย่างนั้น นี่ฉันถามเจ้าของเขาแล้วนะ ไม่ใช่ว่ากันอันตรายอย่างเดียว

ฉะนั้นทุกคนให้ตั้งใจว่า รักษา **ยันต์เกราะเพชร** คือ ถ้าอย่างย่อทุกคืนให้สวดบท **อิติปิ โส** ไว้ อย่างน้อยก็สัก 1 จบก็พอ เวลาสวด **อิติปิ โส** ก็นึกถึงบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า **ยันต์เกราะเพชร** ก็คือบารมีพระพุทธเจ้านั่นเอง ขอมปากป้องคุ้มครองเราตลอดชีวิต อันตรายใดๆ จะมาก็ตามขอกำลังขององค์สมเด็จพระธรรมสามิสร์ กำจัดภัยทั้งหลายเหล่านั้นคือเจ้าของไปถ้าบุคคลใด เขาหวังดีต่อเรา ประเภทใด ขอความดีอันนั้นจงสนองเขาเช่นเดียวกันทำจิตอย่างนี้นะ เพราะผลดีมัน จะทำให้ออกุศลคลาย ต่อนี้ไปขอทุกคนตั้งใจสมาทานพระกรรมฐาน

ต่อนี้ไป ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายนั่งพับเพียบก็ได้ ขัดสมาธิก็ได้เนะนึกถึงบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คุ้มครองตัวและภาวนาว่า **พุทธโธ** สิบนาทิ

เอาละ บรรดาท่านทั้งหลายใช้ได้ เป็นอันว่า **ยันต์เกราะเพชร** และอำนาจพุทธานุภาพ ก็เข้าคุ้มครองบรรดาท่านพุทธบริษัท แล้วก็จงอย่าลืมนะ ว่า **ยันต์เกราะเพชร** นี้ ใครคัดไม่ออก ทำอย่างไรก็ไม่เสื่อม ถ้าต้องเดินไปตลอดได้ถูน่วม จะไปไหนก็ตาม ถ้าเรามีความจำเป็นต้องไป อย่าลืมนะว่าอำนาจพุทธานุภาพนี้ไม่มีวันเสื่อมจากตัว ถ้าเรามีการยอมรับนับถือ ต่อนี้ไปก็ถือว่าเป็นการสะเดาะเคราะห์คือปิดเป่ากรรมที่เป็นอกุศลที่ครอบงำจิต ทำให้เรามีการขัดข้องบ้างมีการเดือดร้อนบ้าง ก็อื่ค่อยๆ คัดมันไป ปิดมันไปปิดมันไป ทีละน้อยละน้อยนะ

ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ตั้งใจนึกถึงบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คิดว่าชีวิตของเราคือร่างกายนี้ไม่มีความหมาย เกิดขึ้นมาแล้วก็มีความทุกข์ ไม่มีความสุข ต้องเหนื่อยยาก ลำบากร่างกายด้วยอุปสรรคต่างๆ ทั้งนี้ก็เพราะอาศัยบาปอกุศลเก่าที่เข้ามาสนอง เวลานี้ขอบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จงกำจัดอกุศลต่างๆ ให้พินาศไป ด้วยกำลังพุทธานุภาพ ชัมมานุภาพ สังฆานุภาพ จงคิดว่าเวลานี้ ชีวิตเก่าของเราตายไปแล้ว พร้อมกับเคราะห์กรรมทั้งหลายและการตายคราวนี้เราจะตั้งกำลังใจจับไว้เฉพาะพระนิพพานเป็นแดนมีความสุขอย่างเดียว

ตั้งใจนะบรรดาพุทธบริษัททั้งหลายว่าเวลานี้ชีวิตเก่าคือความลำบากยากแค้น ด้วยกำลังของอกุศลที่คลอใจอยู่ มันตายไปแล้วจากเรา เรายกใจไปอยู่ต่อหน้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่นิพพาน ถ้าท่านที่ไม่ได้มโนมยิทธิก็เห็นว่า พระพุทธเจ้านั่งตรงนี้เรายู่ตรงนี้นะ ต่อนี้ไปก็คิดว่ามันตายไปแล้ว พระจะบังสุกุลตาย

อนิจจา วตสังขารา อุปปาทว้ยัมมิดน อุปปัชชิตวา นิรุชฌันติ เตสัง วุปลโม สุโข

ต่อนี้ไปบรรดาท่านพุทธบริษัทคิดว่า กฎของกรรมทั้งหลายที่เป็นของเราตามดำซ้ำ เราต้องมีความเดือดร้อนด้วยอกุศลเก่า ตอนที่ซึ่งใจอยู่ก่อน ได้สลายตัวไปแล้ว ด้วยอำนาจพุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ สังฆานุภาพ และเทวานุภาพบัดนี้เราขอกลับเข้าร่างกายใหม่ซึ่งเต็มไปด้วยความอุดมสมบูรณ์ มีความสุข มีความเจริญ หากว่าอกุศลใดๆ ที่จะไหลมาใหม่เข้ามา ก็จะมีกำลังน้อย ทำให้ท่านไม่มีความลำบากมากเกินไป ตั้งใจว่าเวลานี้เราจะเกิดใหม่พร้อมกับความดีจากนิพพาน ตั้งใจแบบนี้ นะ อาตมาจะบังสุกุลเป็น หมายถึงเกิดแล้ว

อจิริง วตยง กายो ปฐวิง อธิเสสสติ จุฑาโท อเปตวิญญาโณ นิรัตถังวะ กลิงครัง

เอาละ ท่านไปรยปรายดอกไม้ และของหอมอันเป็นทิพย์ให้แก่ท่านทุกคนแล้วนะ ตอนนั้นถ้าใครได้มโนมยิทธิจะเห็น ต่อนี้ไปก็เป็นการรับพร ยถา และ มงคล จักรวาลน้อย มงคลจักรวาลน้อย นะ ถือว่าบุคคลใดสมัยก่อน เขาถือว่าบุคคลใดถ้ามีเคราะห์หนัก ให้ไปรดน้ำมนต์ 7 วัฒนธรรม แต่ความจริงไม่ใช่ เดินไป 7 วัด มงคลจักรวาลน้อย ที่ว่า 7 วัฒนธรรมคือ ความเจริญ อายุวัฒนโก ขอให้ มีอายุยืนนาน ธนวัฒนโก ขอให้ มีทรัพย์มาก สิริวัฒนโก ขอให้ มีมีมิ่งขวัญ ยสวัฒนโก ขอให้ เจริญด้วยยศ พลวัฒนโก เจริญไปด้วยกำลัง วัฒนวัฒนโก ขอให้ มีผิวพรรณสดใส สุขวัฒนโก เจริญด้วยความสุข เป็นต้น และที่ตอนท้ายท่านบอกว่า สรรพอันตราয়ทั้งหมดที่จะปรากฏแก่เรา ขอให้พิณาศไปด้วยพุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ สังฆานุภาพ นี่ใจความของ มงคลจักรวาลน้อย เป็นอย่างนี้นะ ในสมัยก่อนถ้าคนที่มีเคราะห์ร้ายเขาจะบอกให้รดน้ำมนต์ด้วยคาถาบทนี้ ที่นี้การรดน้ำมนต์ที่ดี การรดน้ำมนต์นี้ความจริงจิตนี้เราได้รับมีผลน้อยกว่า เวลานี้ถ้ารับพรทุกคนมีจิตบริสุทธิ์ เวลานี้จิตเต็มไปด้วยศีลกับมหากุศล กำลังของทุกคนจะรับได้ดีกว่าการรดน้ำมนต์เพราะตั้งใจรับ ถือว่าพรนี้เป็นพระของพระพุทธเจ้านะ ว่าถ้อยคำใดที่กล่าวเป็นภาษาบาลีจะมีความหมายตามภาษาไทยอย่างไรก็ตามข้าพระพุทธเจ้าขอรับทุกอย่างทุกประการตามกำลัง ด้วยอำนาจพระพุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ สังฆานุภาพ เทวานุภาพ ขอเป็นไปตามนั้นทุกประการ เป็นพรที่มีความเจริญ ขอให้มีความตั้งใจนะ

ยถา วาริวหา...

ต่อนี้ไป ขอบรรดาญาติโยมและลูกรักทั้งหลาย จงมีแต่ความสุขสวัสดิ์พัฒนามงคลสมบูรณ์พูนผล จงเจริญไปด้วยลาภ สิ่งใดที่เคยมีความขัดข้องอยู่ ขอให้มีความคล่องตัว จงเจริญไปด้วยยศถาบรรดาศักดิ์ใดๆ ที่มีความขัดข้องอยู่ ขอให้มีความคล่องตัว และก็มีมีความสุขสมหวังในปรารถนาทุกคน นับแต่วันนี้ไปความเข้าพระนิพพาน (เอาละ หลวงพ่อจะลงละนะ จะลงไหวไม่ไหวไม่รู้เห็นถ้าจะต้องเหาะลงละมั้ง)

อธิบายพิธีสะเดาะเคราะห์ใหญ่

เมื่อ

วันเสาร์ที่ 14 กุมภาพันธ์ 2530

ต่อจากนี้ไปพระเจ้าจะสด **พระอภิธรรม** ขอนญาติโยมพุทธบริษัทอย่าลืมตั้งจิตอธิษฐานนะ ด้วยบุญบารมีที่ได้ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญมาแล้วตั้งแต่ต้นจนกระทั่งปัจจุบันขอบุญบารมีอันนี้นั้นจึงเป็นปัจจัยให้ข้าพเจ้าเข้าสู่พระนิพพานในชาตินี้ ถ้ายังเอิญไม่ถึงพระนิพพานในชาตินี้เพียงไร ถ้าตายจากความเป็นคนในชาตินี้ เป็นเทวดาหรือพรหมของฝั่งเทศน์จากพระพุทธเจ้าจบเดียว เป็นพระอรหันต์ในชาติปัจจุบันนั้นเพียงเท่านี้ก็จะสำเร็จผลทุกคน ต่อนี้ไปขอบรรดาญาติโยมฟัง **พระอภิธรรม** อาตมาก็ฟังเหมือนกัน

(พระเจ้าจะสดพระอภิธรรม และญาติโยมถวายผ้าบังสุกุล)

เพราะว่าการฟัง **พระอภิธรรม** นี้มีอานิสงส์มาก อย่างในสมัยที่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าที่มีนามว่า **พระพุทธกัสสป** เวลานั้นมีค่างควา 500 ตัว ฟังพระช่อม **พระอภิธรรม** ใหม่ๆ ที่เขอทั้งหลายไม่รู้จักพระคือ พระ และก็ไม่รู้ว่าการสดนั้นเป็น **พระอภิธรรม** หรือสวดมนต์ เป็นแต่เพียงว่าฟังเสียงเพลินไปหน่อยแล้วก็หลับ หล่นลงมาตายทั้ง 500 ตัว เมื่อตายจากความเป็นค่างควาแล้วก็ไปเกิดเป็นเทวดาบน **สวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก**

ภายหลังเมื่อพระพุทธเจ้าทรงบรรลุอภิเชกสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว บรรดาค่างควาทั้งหลายเทวดาทั้งหลายก็จุติลงมาเป็นลูกชาวประมง คำว่าลูกชาวประมงก็หมายความว่าหาปลาทำบาปต่อไป แต่ด้วยอานิสงส์การฟัง **พระอภิธรรม** ในเมื่อพบ **พระสารีบุตร** เข้า คน 500 คนพวกนั้น ซึ่งเป็นชาวประมง ก็มีความเลื่อมใสในพระสารีบุตร บวชในสำนัก **พระสารีบุตร** ทั้งหมด 500 คน

ต่อมาวันหนึ่งเมื่อองค์สมเด็จพระทศพลไปเทศน์โปรดพุทธมารดา ตอนเช้าท่านลงมาบิณฑบาต แล้วคอยพบ **พระสารีบุตร** ที่ปากสระ โบกขรณี สมเด็จพระชินศรีจึงเรียก **พระสารีบุตร** ว่า **สารีบุตร** ดูกร **สารีบุตร** ลูกศิษย์ของเธอทั้ง 500 องค์นี้ สมัยก่อนเธอเกิดเป็นค่างควา ได้เคยฟังพระช่อม **พระอภิธรรม** ใหม่ๆ ที่เขาไม่รู้ว่าเป็นพระ และไม่รู้ว่าการสดเป็นคำสวด เป็นแต่เพลินในเสียงตายจากความเป็นค่างควา ก็ไปเกิดเป็นเทวดาบน **สวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก** เวลานี้เขาเกิดเป็นลูกชาวประมง ถึงแม้ว่าจะทำบาปและมาบวชในพระพุทธศาสนา เวลานี้บารมีของเขาสมควรแล้ว เมื่อเอกลับจากบิณฑบาต ฉันข้าวเสร็จก็ให้เรียกพระ 500 องค์มาฟังเทศน์

แล้วพระพุทธเจ้าก็ทรงแนะนำ **อภิธรรม** นั่นคือ คัมภีร์ที่พระเจ้าจะสดในวันนี้ให้ **พระสารีบุตร** เรียน เมื่อ **พระสารีบุตร** จำได้ กลับไปแล้ว เมื่อฉันข้าวเสร็จก็เรียกพระมาประชุมกัน พระพวกนั้นพอฟังจบก็ปรากฏเป็นพระอรหันต์พร้อมด้วยปฏิสัมภิทาญาณทั้งหมด

นี่แต่เพียงค่างควาบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท ซึ่งเขาไม่รู้ว่ามีผู้สดนั้นเป็นพระและไม่รู้ว่าการสวดเป็นบุญเป็นกุศล เป็นแต่เพียงว่าชอบในเสียงของพระธรรมเท่านั้น และการชอบเสียงก็ไม่รู้

เป็นเสียงพระธรรมเป็นเสียงที่ไพเราะหมายความว่าพระสวดพร้อมๆ กันไพเราะ ฟังเพลินใจ เพียงเท่านี้ตายจากค้ำควาเป็นเทวดาได้ลงมาจากเทวดาเป็นพระอรหันต์ได้

แต่ทว่าบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกคน ที่นั่งอยู่ที่นี้ ดีกว่าค้ำควาพวกนั้นหลายแสนเท่า เพราะว่าบรรดาท่านพุทธบริษัททุกคน มีความเคารพใน พระไตรสรณคมน์ คือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์อยู่แล้ว บุญใหญ่ของท่านมีแล้ว แล้วก็ประการที่ 2 ทุกท่านมีทานบารมี ที่เป็นปัจจัยส่วนหนึ่งของพระนิพพานมีแล้ว ประการที่ 3 ต่อไปพวกท่านเคยมีศีลแล้ว ถ้าบังเอิญวันนี้ศีลจะบกพร่องไปบ้าง

ประเดี๋ยวรับศีล เวลาสมาทานศีลให้สมาทานศีลด้วยความเคารพ ท่านเองก็จะเป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์ และก็เวลาฟัง **พระอภิธรรม** ตั้งใจฟังด้วยความเคารพเมื่อฟังเสร็จแล้ว ขอบรรดาท่านพุทธบริษัทตั้งใจอธิษฐานว่า บุญบารมีใดที่ข้าพเจ้าบำเพ็ญแล้วตั้งแต่ต้นจนกระทั่งปัจจุบัน คำว่าต้นนั้นหมายความว่าเกิดในชาติก่อนโน้นทำบุญขนาดไหนก็ตาม บุญนี้จะสั่งสมไม่สลายตัว ขอบุญบารมีอันนี้ในการฟัง **พระอภิธรรม** คราวนี้ การบำเพ็ญกุศลคราวนี้จึงเป็นปัจจัยให้ข้าพเจ้าได้เข้าพระนิพพานในชาติปัจจุบันหากว่าทุกท่านอธิษฐานอย่างนี้ บางท่านก็สามารถจะไปพระนิพพานในชาตินี้ได้ ถ้าบังเอิญบุญบารมียังอ่อนไม่สามารถไปนิพพานได้ท่านก็จะเกิดเป็นเทวดาหรือพรหมแน่นอน ถ้าเกิดเป็นเทวดาหรือพรหม ในฐานะที่ท่านตั้งใจเพื่อพระนิพพานตั้งแต่ชาตินี้ ในภพนี้ยังมีพระพุทธรูปเจ้ามาอีก 10 องค์ไม่ใช่ 5 องค์นะ แต่พระศรีอารีย์ หลังพระศรีอารีย์ จะมีอีกชุดหนึ่งอีก 9 องค์

เป็นต้นว่าจะมีพระพุทธรูปเจ้ามาอีก 10 องค์ เพียงท่านฟังเทศน์จากพระพุทธรูปเจ้าเพียงแค่ว่าเดียวในสมัยที่เป็นเทวดา หรือพรหม ก็จะเป็นอรหันต์ไปนิพพานทันทีจะนั้นขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทที่ตั้งใจมาด้วยดีในวันนี้ บุญของท่านเริ่มมีมาตั้งแต่ออกจากบ้านก่อน ตั้งใจว่าจะมาทำบุญทำกุศลมันเกิดแล้ว แล้วก็โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การทำบุญคราวนี้เป็นการทำบุญพิเศษ เพราะอะไร อาตมาเป็นศพหรืออย่างไร ถูกไหม วันนี้เผาศพอาตมาเอง เอ๊ะ มันอย่างไรหว่า คนตายมานั่งพูดอย่างไร ผิดิบพูดใช่ไหมโยม แต่ว่าเผาศพอาตมาและเผาศพญาติโยมทั้งหมดด้วยเอ๊ะ คนฟังก็เป็นผีนี่นะ ไม่ใช่ผี ผีก็ผิดิบนะ เรื่องการเผาศพนี้ ประวัตินี้ความเป็นมาเป็นอย่างนี้

บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท อาตมาเองมีชีวิตจริงๆ อายุขัยเพียงแค่ว่า 27 ปี ไม่ใช่มีอายุจริงถึงขนาดนี้เท่าที่ทราบก็เพราะว่า เมื่อสมัยอายุ 23 ปี บวชอยู่กับ หลวงพ่อปาน หลวงพ่อปาน เป็นพระที่รู้อะไรดี ๆ ทุกอย่าง เมื่อท่านรู้แล้วตามธรรมดา ท่านรู้นิสัยอาตมา ถ้าอะไรก็ตาม ถ้าไม่สัมผัสจริงๆ ไม่ยอมเชื่อ ทุกอย่างที่จะเชื่อ จะต้องโดนสัมผัสมาก่อน แม้แต่ภูมเทวดาก็ดีหรืออย่างอื่นก็ดี ถ้าไม่เจอมาก่อน ไม่เชื่อแน่นอน สิ่งที่จะเชื่อเวลานี้เพราะชนมาก่อน ผู้เขาไม่ได้จึงยอมเชื่อ

มาวันหนึ่งเขาแห่ **พระศรีอารีย์** จาก วัดไร่ วัดไร่ เห็นจะอยู่ ลพบุรี แห่ไป วัดบางนมโค อาตมาก็ไม่อยู่วันที่เขาแห่ไป วันหนึ่งเวลาตี 2 คนเขาหลับหมดแล้ว หลวงพ่อปาน ได้ไปนั่งอยู่หน้า **พระศรีอารีย์เมตตาไตร** รูปหล่ออะแล้วก็บอกให้ลูกศิษย์ของท่าน ชื่อ **เชิด** เวลานั้นอายุประมาณ 50 ปี

เศษ ให้ไปเรียกอาตมามาจากกุกิ ลุงเซิด แถบกว่าเวลาตี 2 พระหลับแล้ว พระก็ไม่ควรจะไปปลุก หลวง
พ่อปาน ก็บอกว่าตามธรรมดาทุกคืนเขาตื่นเจริญกรรมฐานตี 2 ทุกคืนเวลานั้นอาตมาเจริญกรรมฐาน
ตี 2 ทุกคืน พอตี 1 ครึ่งก็ตื่น ตื่นแล้วก็เจริญกรรมฐานถึงตี 4

ลุงเซิด ก็ขึ้นไปหาบอกว่า เวลานี้ ท่านใหญ่ หลวงพ่อปาน เขาเรียกว่า ท่านใหญ่ ท่านใหญ่
นิมนต์ท่านไปพบที่หน้า พระศรีอาริย์เมตไตรย ที่ศาลาการเปรียญ อาตมาก็เวลานั้นก็ครองสังฆาฏิ
เตรียมเจริญกรรมฐาน ก็ไปนมัสการท่าน ท่านก็บอกว่า เออ เอ็งมาดีแล้ว เอ็งปรารถนาพุทธภูมิ
จะได้เป็นเพื่อนกัน หลวงพ่อปาน ท่านปรารถนาพุทธภูมิ เลขกราบเรียนท่านบอกว่าผมเป็นลูกศิษย์
ของท่านขอรับ ไม่สามารถจะอาจเอื้อมเหมือนกับหลวงพ่อได้ ถ้าทำแบบนั้นจะเป็นการปรามาสครู
บาอาจารย์

ท่านก็บอกว่าแกไม่ได้ปรารถนาชาตินี้ แกปรารถนามานานแล้ว แล้วท่านก็ให้นั่งบูชา พระ
ศรีอาริย์ และให้นั่งเฉยๆ ตัวท่านเอง ท่านก็จุกรูป 5 ดอก แล้วก็ตั้งสัตยาธิษฐานต่อหน้า พระศรีอาริย์
เมตไตรย ว่าขอบารมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ดี พระอริยสงฆ์ทั้งหมดก็ดี หากว่าข้าพเจ้าจะ
สามารถบรรลุอภิเษกสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระพุทธเจ้าในกาลอนาคตต่อไปข้างหน้า ขอให้ยก
พระศรีอาริย์ นี้ขึ้น พอท่านอธิษฐานเสร็จ ท่านก็นั่งคุกเข่า เอามือ 2 มือซ้อน พระศรีอาริย์ ยกขึ้นแบบ
สบาย ยกขึ้นเลขสี่ระยะ แล้วเอาลง เอาลงแล้วก็ยกขึ้น เอาขึ้นแล้วเอาลง ท่านนั่งคุกเข่ามือซ้อนนะ แต่
ความจริง พระศรีอาริย์ เขาต้องหามกันถึง 8 คน 8 คนนี้หลังยังไม่เหยียดเลยนะ หลังยังอยู่ หนัก
มาก

เมื่อท่านอธิษฐานเสร็จ ท่านก็บอกว่าแกอธิษฐานบ้างสิ อาตมาก็อธิษฐานตามท่าน บอกว่าถ้า
ข้าพเจ้าจะบรรลุอภิเษกสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระพุทธเจ้า ในวันข้างหน้า ขอให้ยก พระศรีอาริย์
ขึ้น ความจริงอาตมาไม่เต็มใจตามนั้น คิดว่าการเป็นพระพุทธเจ้าเกินวิสัยของเรา แม้แต่เพียงสาวกก็
แยแล้ว ก็ว่าตามท่านโดยไม่ตั้งใจ ท่านก็บอกว่านี่แกว่าตามนั้น แกไม่ตั้งใจ แกเอาใหม่ ให้ว่า 3 ครั้ง
ให้ตั้งใจจริง ก็ตั้งใจจริงว่า 3 รอบ ลงนั่งคุกเข่า เอามือซ้อน พระศรีอาริย์ ปรากฏว่า พระศรีอาริย์ เขา
เท่ามือ นั่นคือ พระศรีอาริย์ ไม่ขึ้น มือขึ้นหลุดขึ้นมาเอง มาเท่ามือนะ ข้อนเท่าไรก็ไม่ขึ้น

ท่านก็เลยบอกว่าเอาใหม่แถบารมียังอ่อนอยู่ อธิษฐานอีกครั้งหนึ่งว่าข้าพระพุทธเจ้าจะเป็น
พระพุทธเจ้าแน่ในอนาคตกาลในข้างหน้าขอให้ยก พระศรีอาริย์ ขึ้น ลุกขึ้น ลุกขึ้นยืน เอามือจับแทน
2 ข้างแล้วยก เมื่อทำตามท่าน ปรากฏว่ายก พระศรีอาริย์ ขึ้นท่านก็เลยบอกว่า นี่นะเธอปรารถนาพุทธ
ภูมิมาหลายชาติแล้วให้ปรารถนาพุทธภูมิต่อไป เพื่อบรรลุอภิเษกสัมมาสัมพุทธเจ้าในวันข้างหน้า
อาตมาก็ว่าตามท่านนะ แบบไม่เต็มใจ

แล้วก็ต่อมามีท่านก็บอกว่าเอาแบบนี้ก็แล้วกัน ลองดูสิว่าอายุของเธอจะสั้นอายุขัยเมื่อไหร่
ความจริงท่านรู้แต่ไม่กล้าจะบอก เพราะบอกอาตมาก็ไม่เชื่อเพราะรู้นิสัย ต้องมีอะไรสัมผัสจริง ท่าน
ก็เลยบอกลองอธิษฐาน เวลานี้แกอายุเท่าไร ก็บอกว่าผมอายุ 23 ปีครับ แล้วก็เลข 23 นี่มันไม่ออก

อย่าเพิ่งไปเล่นหอยกันนะ นี่จ้องเป็ง สงสัยหลวงพ่อบอก 23 แล้วนี่หว่า หอยกินอย่าว่ากันนะ ถ้าหอย
ถูกแบ่งกันมั่ง บอกอายุ 23 ท่านบอกอายุ 23 จะตายแล้วหรือยังถ้าจะตายอายุ 23 ก็ขอให้ยกขึ้น ถ้า 23
ยังไม่ตายขอให้ยกไม่ขึ้น ก็เลยยกไม่ขึ้นท่านบอกอายุ 24 อายุ 24 ก็ยกไม่ขึ้น 25 ก็ยกไม่ขึ้น 26 ก็ยก
ไม่ขึ้น พออายุ 27 พระศรีอารีย์ เบาทเหมือนกันชนเบาๆ ยกขึ้นแบบเบาๆ

ท่านบอกแกหมดอายุ 27 ตายแน่ ท่านก็บอกให้ต่ออายุเสีย ก็เลยกราบเรียนท่านบอกผมไม่
ต่ออายุครับ เพราะเวลานี้ผมจะปฏิบัติกรรมฐานก็ได้ส่วนหนึ่งของอภิญญาเล็กๆ ไม่ใช่อภิญญาใหญ่
ก็สามารถไปนอนเล่นที่พรหมได้ ทุกคืนทุกคืนก่อนหลับก็ไปพรหม ก็ทราบว่ถ้าตายเวลานี้เราจะอยู่
พรหมแน่นอน ในเมื่อไปนั่งอยู่ชั้นพรหม มองดูมนุษย์โลกมันเต็มไปด้วยความเลอะเทอะ เต็มไป
ด้วยความทุกข์ไม่อยากจะอยู่ ท่านบอกว่าวิธีต่ออายุมันไม่ยาก ให้ซื้อปลาที่เขาจะฆ่ามาปล่อยตัวหนึ่ง
ได้หนึ่งปี ตัวเล็กก็ได้ ตัวใหญ่ก็ได้ก็กราบเรียนท่านบอกว่ผมไม่ต่อครับ ผมจะทนทุกข์ทรมานอีก
ประมาณ 4 ปีเป็นมนุษย์ ถ้าผมตายจากความเป็นมนุษย์ ผมเป็นพรหมมีความสุขกว่า ท่านก็รู้นิสัย ไอ้
เรื่องคือๆ นะท่านรู้ความจริงจะว่าคือก็ได้ เพราะการเป็นพรหมมันเป็นสุขกว่าคน

ต่อมา 2-3 วัน หลวงพ่อปาน ก็ซื้อปลามาทะเลมังใหญ่ ประมาณสัก 40 50 ตัว แล้วท่านก็
บอกว่ บอกพระว่ นี่ไปตาม ไอ้ลิงดำ มาสิ คำว่ ไอ้ลิงดำ นี่ หลวงพ่อปาน ท่านเรียกนะโยมนะ
อาตมาไม่ได้ตั้งชื่อเอง แต่ความจริงก็เป็นลิงที่แปลกอยู่อย่างหนึ่งคือลิงไม่มีหาง เมื่อท่านเรียก ลิงดำ
ที่ไร คำว่ที่ไรก็ไม่มีหางทุกทีมันเป็นลิงแปลกประหลาด ไปเรียก ไอ้ลิงดำ มาสิ ความจริงอยู่ไกลกัน
พระใกล้ๆ เยอะ ท่านไม่ใช้

มาถึงท่านก็บอก ลิงดำ เอ๊ย พ่อซื้อปลามาปล่อย ต่ออายุพ่อเอง พ่อป่วยอยู่เสมอๆ เอ็งช่วยเอา
ปลาไปเทที่แม่น้ำทีนะ ความจริงเราเป็นลูกศิษย์ ในเมื่อครูบาอาจารย์ใช้ต้องทำ และทำด้วยความเต็ม
ใจ ทำด้วยความเคารพ ก็กราบท่าน 3 ครั้งด้วยความเคารพ ก็แบกทะเลมังปลาเอาไปเทที่แม่น้ำ พอเท
เสร็จ ก็เอาทะเลมังมาหาท่าน

มาหาท่าน พอกราบ เหยหน้าขึ้นมา ท่านก็บอก เออ ไอ้ลิงดำ เอ็งปล่อยปลาแล้วนะ เอ็งต่ออายุ
แล้ว ตายไม่ได้ 27 ปี นี่ไอ้ลิงดำนี่ถือว่าฉลาดกว่าคนแก่มันไม่แน่นอนนะ แล้วต่อมาความจริงเป็นอย่าง
นั้น พอถึงอายุ 27 ปี ก็ตายไปประมาณสัก 8 ชั่วโมง มันเป็นอายุขัย ความจริงก็ไม่มันจะตาย มียาวนาน
หนึ่งพระท่านดัมฉันกัน และทุกคนฉันหมด อาตมาก็ลงไปฉันกับเขาด้วยเดียว ท้องก็ถ่ายอย่างหนัก 3
ครั้ง ก็หมดแรง สายตาสั้นเข้ามาทีละน้อย ทีละน้อย ใกล้เข้ามาใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามา จนกระทั่งพระ
เณรที่นั่งใกล้ๆ ก็มองไม่เห็น

ผลที่สุดก็มีความหมดความรู้สึกภายนอก ร่างกายจะรู้สึกอย่างไร ไม่รู้เรื่องเลยแต่มีความรู้สึก
อย่างหนึ่งว่าเรานั่งอยู่ในถ้ำ มีความรู้สึกว่ร่างกายนี้มันเป็นถ้ำ แต่เวลานั้นตัวเองรูปร่างเป็นพรหม
หมดเนื้อเป็นแก้ว เครื่องนุ่มห่มโดยเครื่องประดับเนื้อขาวเป็นแก้ว ก็มีความรู้สึกว่โพรงถ้ำใหญ่นี้คือ
ร่างกาย ร่างกายนี้มันไม่ดี สกปรกด้วย มีทุกขเวทนาด้วย เราจะควรอยู่ต่อไปหรือว่เราควรจะไปตาม
ความรู้สึกเวลานั้นไม่มีความรู้สึกวิตกกังวล มีความรู้สึกอย่างเดียวว่ จึงตั้งใจถามนิกถึงบารมีของ

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ว่าถ้าข้าพระพุทธเจ้าจะคงมีชีวิตอยู่ต่อไป ก็ขอให้ฉัพพรรณรังสีรัศมี 6 ประการ พุ่งมาที่เพดาน พออธิษฐานก็มีฉัพพรรณรังสีพุ่งมาที่เพดาน สวยงาม ปรากฏอยู่นาน ประมาณ 25 นาทีก็หายไป ก็มานั่งนึกในใจว่าถ้าเรามีชีวิตอยู่ต่อไป เราจะดีกว่านี้หรือเลวกว่านี้ ถ้าเราจะอยู่อย่างคนเลวอย่างนี้ก็ไม่ควรอยู่เวลานี้เรามีความรู้สึกเป็นพรหม

และประการที่สอง ถ้าความดีแค่นี้ก็ไม่ควรอยู่ต่อไป ถ้าหากเราก็เป็นพรหมอยู่นานเท่าใดก็ลำบากเท่านั้น ถ้าจะอยู่ดีกว่านี้ ก็จะอยู่ ก็ตั้งสัตยาธิษฐานใหม่ว่าถ้าหากว่าข้าพระพุทธเจ้าอยู่แล้วจะมีความดีสูงกว่านี้ ก็ขอให้ฉัพพรรณรังสีรัศมี 6 ประการ พุ่งมาแล้ววนทักษิณาวรรค ถ้ามีความดีเท่าเดิมของรัศมีจึงอย่าปรากฏ ก็ปรากฏว่าฉัพพรรณรังสีรัศมี 6 ประการพุ่งมาวนทักษิณาวรรค อยู่นานประมาณ 10 นาทีก็สลายตัว ก็มีความรู้สึกว่าได้แล้วดีกว่านี้ก็จะอยู่แล้วถ้าไร ถ้าอยู่แล้วเสมอนั้นถือว่าขาดทุน

หลังจากนั้นมากก็มีคนหนุ่มสาวห่มขาวเดินเข้ามาใกล้ๆ เป็นผู้ชาย มียาก่อนหนึ่งโตไม่มากนัก โตเท่าลูกกระสุนนัดน้อย มีสภาพเหมือนดิน ส่งยาบอกว่าคุณฉันยาวนานนี้ แล้วก็อีก 3 วัน คือวันมะรืนนี้ที่จะไปเทศน์ที่ จังหวัดสมุทรสงคราม เวลานั้นอยู่ วัดประยูรวงศ์ ไร่ที่จะไปเทศน์ จังหวัดสมุทรสงคราม ไม่ต้องหาใครไปแทน คุณไปได้ ฉันยาวนานนี้หายจะมีกำลังดี ยานั่นฉัน ภาวนาความรู้สึกเวลานั้นฉันเข้าไป มีความรู้สึกวกินดินเหนียว

พอฉันเสร็จ คนหนุ่มสาวห่มขาวก็มีรูปกลายเป็น พระอินทร์ ท่านบอกว่าฉันคือพ่อคุณนะ คุณนี่เป็นลูกฉันมาหลายแสนชาติ ความจริงอายุขัยหมดวันนี้แต่ที่ว่า หลวงพ่อปาน ต่อให้ด้วยปลาหลายตัว จะต้องอยู่ตามชีวิตของปลาที่ปล่อยไว้ คือปลาหนึ่งตัวมีชีวิตอยู่หนึ่งปี

นี่ความจริงมัน 2 ทุ่มกว่า คุณกันก่อนนะ โยมนะ พระสวดไม่สวดช่าง เราก็ไม่ฟังก็แล้วกัน ไอ้คนแก่จะคุยสักอย่าง มันเลิกยาก เห็นไหม อันนี้ไม่ใช่คนแก่คุยมันผิดคุย พຽນนี้จะเผาแล้ว ก็คุยกับท่าน ท่านก็บอกที่ต้องอยู่ตามอายุนั้น ในที่สุดก็หลับไป ท่านก็หาย หลับไปสักประเดี๋ยวเดียว ก็มีแรงตามเดิม ต่อมาก็มีอายุต่อมาอีกสักประมาณ มันหลายปีนะสัก 20 ปีจะได้ มาถึงขึ้นปี พ.ศ. 2500 หมดกำลังของปลานั้น ปลานั้นมันต่อมาถึงขนาดนั้น ก็ทราบดีว่าไม่ได้

พอปี พ.ศ. 2500 ก็ตายอีกครั้งหนึ่ง ภายตายคราวนี้แปลก เพราะว่าก่อนหน้าจะตายไป หลวงพ่อปาน บอกว่า อีก 3 ปี คุณจะต้องป่วยหนัก และจะต้องอยู่โรงพยาบาล 2 ปี แล้วก็อายุขัยของคุณก็หมดขนาดนี้ เวลานี้งานก่อสร้างทุกอย่างก็ทำ เวลานั้นสร้างวัดติดต่อกันอยู่หลายวัด ทำอยู่ประมาณ 20 วัด เหลืออยู่ 2 วัด สร้างโบสถ์ 2 หลัง ให้เลิกการก่อสร้างเสีย ร่างกายจะได้สบาย มันก็จะป่วยหนัก อาตมาก็คิดในใจว่าไอ้คนที่มันจะตาย การก่อสร้างเป็นบุญเป็นกุศล ถ้าเราจะตัดลงไปก็เป็นการไม่สมควร เลยนึกภาพสร้างโบสถ์ 2 หลัง ให้เสร็จภายใน 1 ปี 2 หลังเสร็จภายใน 1 ปี แล้วก็ทำการฝังลูกนิมิต ก็ครบอายุพอดีที่จะต้องป่วยก็ป่วยเข้าโรงพยาบาล

พอเข้าโรงพยาบาล ความจริงเวลาเดินเข้าไปโรงพยาบาลมันป่วยอยู่แล้ว แต่อาการมันไม่มาก สามารถคุมงานได้ แต่ว่าเวลาเข้าไปโรงพยาบาล ไปหาหมอดอยากจะให้หมอตราช เวลานั้น

หลวงศิริการแพทย์ ท่านเป็นเจ้าของกรรม เลยเรียกท่านว่าน้า ท่านเห็นเข้า ท่านถามว่าคุณมาทำไม บอกคุณน้า อาตมานี้ป่วย อยากจะให้แพทย์ตรวจ ท่านมองคุณน้า ท่านบอก เดินตามผสมมา ท่านก็พาไปห้องพิเศษท่านบอกนั่งสิ นั่งบนเตียงนี้ ก็นั่งบนเตียง ท่านบอก แล้วก็นอนที่นี้ ก็เลยบอกจะให้หมอดตรวจแล้วจะกลับวัด ที่นี้โรงพยาบาลนะ พระโตไม่ได้นะ หมอต้องโตในเมื่อเข้าอยู่โรงพยาบาลแล้ว ต้องซื้อฟังกำสั่งของหมอในที่สุดก็ต้องนอนป่วยอยู่ที่นั่น ก็ไม่มีอะไร ถึงเวลาจะ 2 ทุ่ม อาการเสียดเกิดขึ้นอย่างหนัก เกือบจะทรงตัวไม่ไหว ในที่สุดก็ทนได้ ใช้ อานาปานุสสติกรรมฐาน กับพระนิพพานเป็นอารมณ์ เวลานั้นที่ป่วย มีความรู้สึกอย่างเดียวว่าชีวิตมันต้องสลายตัว แม้ร่างกายมันจะพัง ทรัพย์สมบัติที่ไหนมันจะมีเพื่อเรา ไม่ห่วงอะไรทั้งหมด จิตใจสบายมาก ไม่ห่วงร่างกาย และก็ไม่ห่วงทรัพย์สิน ไม่มีความรู้สึกว่ามีทรัพย์สิน

พอคืนที่ 2 มันก็เล่นแบบนั้นอีก คราวนี้ถึงคืนที่ 3 เข้าใจว่า อาการอย่างนี้เวลานี้จะมาแน่ ก็ให้พยาบาลไขเตียงขึ้นในลักษณะนั่ง แล้วก็พอไขเสร็จ ก็บอกเธอออกไปข้างนอก แล้วใส่กุญแจหน้าห้องเสีย ถ้าฉันไม่กดกริ่งเรียกเพียงใด ก็ไม่ต้องเข้ามา ก็คิดในใจว่า ถ้ามันเอาอย่างเมื่อคืนนี้ ก็ไปไม่กลับ ไปมันดีกว่าเมื่อเอาจริงเอาจังก็เลยเริ่มจะเจริญกรรมฐาน ได้สักทุ่มครึ่ง พอตีที่โรคมันจะมาเมื่อจิตเป็นสมาธิดีกว่า แทนที่โรคจะมาหรือ ถึงเวลา 2 ทุ่ม เป็น ท่านท้าวสหมบดีพรหม มา ท่านสหมบดีพรหม มา ท่านก็บอกว่าสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านิมนต์ให้ไปเฝ้าท่าน ก็ถามว่าพระพุทธเจ้าอยู่ที่ไหน ท่านบอกอยู่นิพพานเวลานั้นก็รู้สึกว่าจะเป็นคนไม่ค่อยดีนัก ยังมีความเข้าใจว่าพระนิพพานสูญ

ก็เลยบอกท่านว่าถ้าจะให้ไปก็เดินนำหน้าก็แล้วกันท่านก็นำหน้า แทนที่จะนำขึ้นสวรรค์ พาลงนรก ไปชมตั้งแต่โลกันต์ ขึ้นมาตามลำดับทุกขุม แล้วก็ผ่านมา ภูมเทวดา รุกขเทวดา อากาศเทวดา ทุกชั้น พรหม ทุกชั้น ถึง พรหมชั้นที่ 16 ท่านอยู่ที่นั่น ท่านถามว่าจำสภาพได้ไหม ก็บอกว่าจำได้หมด ท่านถามว่าชอบนรกขุมไหนบ้าง ก็บอกไม่ชอบเลย ถ้ามได้ไม่ชอบ ท่านถามว่าชอบ พรหม ชั้นไหนบ้าง บอก พรหม ชอบ เพราะคิดว่าจะมาอยู่พรหม แล้วก็เลยถามว่าพระพุทธเจ้าอยู่ที่ไหน ท่านบอกเดินไปตามทางนี้ ผมมีหน้าที่นำทางแค่นี้

ขณะที่ตามท่านไปกำลังดีมาก ญาติโยมพุทธบริษัทเป็นคนแข็งแรงมาก พอท่านทิ้งท้ายไปเท่านั้น ก้าวออกจากชั้น พรหม หมดแรงพอดี เหมือนกับคนใช้โผผจะล้ม ก็เดินไปเข้าเขตวัดหนึ่งที่ ชุ่มประศุกคล้ายๆ กับหน้าโบสถ์เลยจำมาสร้างแต่ไม่เหมือนนะ เขาสวยกว่า เข้าไปในนั้นรู้สึกว่ามันเป็นวัด มีกุฏิอยู่ 3 หลังใหญ่มากเป็นปราสาท มีหอรระฆัง สวยงามมากเหลือเกิน พื้นที่เดินเข้าไป เหมือนกับทองกับแก้วผสมกัน และอะไรก็ดีมาก มีรั้ว มีกำแพง สวยสดงดงามมาก เต็มไปด้วยเกล็ดที่ไม่เคยเห็นมาก่อน พรหม ไม่สวยอย่างนั้น ก็นึกในใจว่า เอ๊ะ วัดนี้มันวัดอะไร มีพระหรือเปล่า เข้าใจว่าเป็นวัด เดินไปเดินมาก็หมดแรง ไปถึงหอรระฆังก็นอนบทหอรระฆัง

พออนลงไปหันหน้าไปทางทิศตะวันออกของมนุษย์เห็นพระพุทธเจ้าเสด็จมา มีฉัพพรรณรัศมี 6 ประการ สว่างมาก พอท่านมา ท่านไม่เข้าทางประตูชุมประตู ท่านผ่านกำแพงเข้ามา ก็คิดในใจว่า ท่านคงจะข้ามกำแพง พอท่านมาถึงแทนที่จะต้องข้ามกำแพง มันก็หนีออกไป มันหดตัวเป็น

ช่องเข้ามา เมื่อท่านเดินเลยมาแล้ว กำแพงเข้าไปติดแบบเดิม ท่านมาถึง ท่านก็นั่ง ท่านเข้ามานั่งข้างๆ ที่บนหอรระฆัง อาตมาก็เลยลูกลงมาข้างล่าง ลงมากราบท่าน

ท่านถามว่าทำไมจะไม่เคยคิด ก็บอกว่า นิพพานมีสภาพสูญ ผมไม่มีบุญบารมีไปนิพพานชาตินี้ต้องการพรหม นิพพานอยู่ที่ไหน ผมไม่ทราบ ท่านถามว่าเธอรู้จักพรหมทุกชั้นไหม ก็กราบเรียนท่านบอกว่า รู้จัก ท่านถามว่า พรหมชั้นที่ 16 รู้จักไหม ก็กราบเรียนท่านบอกว่า เมื่อคืนนี้มาจากพรหมชั้น 16 ท่านถามว่าเลยพรหมชั้นที่ 16 เขาเรียกอะไรรู้ไหม ก็ตอบว่าไม่ทราบ

ท่านก็บอกว่าเลยพรหมชั้น 16 เขาเรียกว่า นิพพาน ที่เธอนั่งอยู่ตรงนี้ เขาเรียกว่า นิพพาน ก็กราบเรียนถามท่านว่า ตามตำราเขาบอกว่า นิพพานสูญ แล้วก็นิพพานเป็นสภาพมีที่อยู่ได้อย่างไร ท่านก็ถามว่าเอ่านหนังสือที่ใครเขียนไว้ละใน พระไตรปิฎก ฉันไม่เคยพูดไว้เลย ว่า นิพพานสูญ นิพพานมีสถานะเป็นที่อยู่เวลานี้ที่เธอนั่งตรงนี้ที่ถือว่าวัดนะ มันเป็นบารมีที่ก่อสร้างไว้ในพระพุทธศาสนาจึงมีวิมานต่างจากคนทั้งหลาย คนอื่นเขามีวิมานหลังเดียว ของเธอมีถึง 3 หลังและก็ใหญ่มาก มีหอรระฆัง บริเวณก็กว้างมาก อันนี้อาศัยบุญบารมีสิ่งทีก่อสร้างสิ่งนี้เป็นสาธารณะประโยชน์ เป็นศาลาระหว่างทางบ้าง เป็นที่พักอาศัยของคนบ้างเป็นวัดบ้าง บารมีมันรวมกัน จึงมีวิมานใหญ่มาก

และท่านก็ถามต่อไปว่าเมื่อรู้จักนิพพานแล้ว อยากจะมานิพพานใหม่ ก็กราบเรียนท่านบอกว่าบารมีข้าพระพุทธเจ้าเหนื่อยเกินไป เพราะว่าตอนเจริญกรรมฐานหนักด้วยสมถภาวนา วิปัสสนาญาณ มีเหมือนกันแต่คุณอารมณ์จิตให้เป็นสมาธิทรงตัวเท่านั้น ไม่สามารถจะมานิพพานได้ ท่านบอกชาตินี้จะมานิพพานใหม่ท่านว่าอย่างนั้น บอกว่าไม่ได้ ท่านก็เนรมิตไม้ขึ้น 3 ท่อน แต่ศอก เป็นไม้ลำบางๆ มาก แล้วก็เรียกพระมา 9 องค์ ไม้แค่ศอกนั้น 10 ท่อนนะ ไม้ไซ้ 3 ท่อน ท่านเรียกพระมา 9 องค์ จำไว้ว่าองค์ที่ 3 คือ หลวงพ่อปาน ท่านเห็นหน้าแล้วท่านก็ยิ้มๆ

ความรู้สึกก็คิดว่ามันยกไม้ขึ้นก็บอกว่าข้าพระพุทธเจ้ายกไม้ขึ้นพระพุทธเจ้าข้าไม่สามารถจะยกได้ ท่านก็บอกว่าเป็นคำสั่งนะ ไม้ไซ้คำของร้อง ต้องยก ก็เลยเข้าไปหยิบไม้ ตั้งทำยกแยกยกขึ้น พอจับปี๊บมันเบาเหมือนกระดาษ พอใส่ปากก็เดิน มันมีแรงขึ้นมาทันที เดินตามพระ 9 องค์ไป

เดินไปประมาณสัก 100 เมตร ท่านก็เรียกกลับ กลับมานี้ก่อน วิปัสสนาญาณของเธอยังอ่อนมาก กลับลงไปใหม่ บำเพ็ญวิปัสสนาญาณให้มีญาณเข้มแข็งแล้วก็สามารถจะมานิพพานได้ในชาตินี้แล้วผลที่สุดก็ต้องลงมา

ลงมาแล้ว ต่อจากนั้นก็ตายอีกหลายหน ขยันตาย มันตายจริงๆ นะ ไม่ใช่ว่าสงบนิดเดียว มันไปเลย พอไปที่ไรก็ถูกไล่กลับ แล้วก็ต่ออายุ คำว่าต่ออายุ อาตมาไม่ได้ต่อนะ พระท่านมาต่อให้ ว่าต่อนี้ไปเธอจะอายุเท่านี้ปี เท่านี้ปี

แล้วต่อมาเมื่ออายุ 40 เศษ ก็นึกในใจว่า เราปรารถนาพุทธภูมินี้คงแยะ ว่าทุกขเวทนาก็หนัก เป็นพระก็มีทุกข์ ฆราวาสก็มีทุกข์ ไม่มีใครมีความสุข ขอลาพุทธภูมิดีกว่า เวลาเจริญกรรมฐานก็ขึ้นไปหาท่าน ขอลาพุทธภูมิ พระพุทธเจ้าท่านก็ถามว่าถ้าเธอจะลาพุทธภูมิ ทำไมไม่ลาเมื่อหลายร้อยปี

มาแล้ว ถ้ากำลังบารมีสาวกภูมินี้เธอเต็มมานานแล้ว นี่เธอเหลือพุทธภูมิ พุทธภูมินี้ ถ้าหากว่าเธอมีอายุ เวลานี้ ถ้ามีอายุ 60 ปี ก็เต็มในชาตินี้ ท่านถามว่าเวลานี้เธอมีอายุเท่าไร บอก 40 ปีเศษ ท่านบอกว่าอีก 20 ปีเศษๆ อยู่ไม่ได้หรือ ก็กราบเรียนท่านบอกว่าพระองค์เคยตรัสว่าชีวิตเป็นของไม่เที่ยงแต่ความตายเป็นของเที่ยง ข้าพระพุทธเจ้าไม่มั่นใจว่ามีอายุถึง 60 ปี ขอลาพุทธเจ้า ยืนยันกันตั้ง 30 ครั้ง ท่านก็เลยตกลง

ท่านก็เลยบอกว่าเอาแบบนี้ก็แล้วกันถ้าเธอลาพุทธภูมินะ ฉันจะไปสอนเธอให้นับตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป เวลา 4 ทุ่มเล็กรับแขก ฉันจะเริ่มสอนตั้งแต่วเวลา 4 ทุ่ม แล้วเมื่อสอนแล้วให้ปฏิบัติตาม แต่มีเงื่อนไขว่าถ้าสอนเธอ เธอทำได้ตามนั้นแล้ว เธอจะต้องไปตายภายใน 12 ปี นี่นักเรียนทุนนักเรียนทุนนี้ก็ปีไม่ทราบอาตมา 12 ปี

ก็เป็นอันว่าเป็นความจริงตามนั้น เวลานั้นรับแขกกลางคืน พอถึงเวลา 3 ทุ่มครึ่ง ก็บอกญาติโยมที่มาคุยว่าเวลานี้อาตมาจะพัก ญาติโยมบางคนก็บอกว่า พระที่จะคุยยังมีอยู่ ก็เลยบอกว่าโยมอยากคุยก็คุยอาตมาจะเข้าห้อง ก็เลยเข้าห้องไป ไม่เกี่ยว งานเป็นงาน พอเข้าในห้อง บูชาพระเจริญกรรมฐานตามสมควรพอถึงเวลา 4 ทุ่มตรง พระองค์ก็เสร็จ ในห้องสว่างเหมือนไฟหลายแสนแรงเทียนสวยงามมาก พอมาถึง ท่านก็บอกว่า สัมผัสเสี เธอนอน เธอจงคิดตามตลาคตพูดท่านสอนตัวเดียว คือ ทุกขสัง อริยสัง ท่านสอนตัวเดียว คือ ทุกขสัง ท่านพูดซ้ำๆ ให้คิดตามท่านไปถึงตี 2 ทุกคืน อย่างนี้ 1 เดือน

พอครบ 1 เดือน ท่านก็พูดว่าตอนนี้ไปตลาคตจะไม่มาหาเธอ 3 เดือน ถ้าใน 3 เดือนนี้ เธอยังเห็นว่าส่วนใดส่วนหนึ่งของโลก มนุษย์โลกก็ดี เทวโลกก็ดีพรหมโลกก็ดี ยังมีความสุขอยู่ ตลาคตจะไม่สอนเธอตลอดชีวิต ก็เลยคิดในใจว่าท่านไม่ต้องไปก็ได้ 1 เดือน ท่านสอนจนชั่วแล้ว ไม่เห็นว่าจะอะไรเป็นสุข ท่านก็หายไป 1 เดือนครึ่ง พอถึงเดือนครึ่ง ท่านก็กลับมา

ท่านก็กลับมาไม่ถึง 3 เดือน ท่านก็บอกว่าขึ้นชื่อผลของการปฏิบัติ ไม่มีใครสามารถกำหนดเวลาได้แน่นอน และคำสอนของตลาคตสิ้นสุดเพียงแค่นี้ ต่อจากนี้ไป 12 ปี เธอตายไม่ได้ต้องอยู่ แล้วมันถึงไหนก็ไม่รู้ ท่านก็ไม่ได้บอก ต่อมาครบอายุ 12 ปี เมื่อ พ.ศ. 2515

พอปี พ.ศ. 2515 ก็ตายอีก ป่วยก็ตาย พอขึ้นไปข้างบน ไปไหนไม่ได้ในอากาศเต็มไปด้วยพระ และเทวดา และพรหม ทะลุไปไม่ได้ พอไปเจอพระพุทธเจ้าเข้า ท่านถามว่า จะไปไหน ก็กราบเรียนท่านว่าเวลาที่กำหนดไว้ 12 ปีครบวันนี้แล้วพระพุทธเจ้า ท่านบอกว่าเธอยังไปไม่ได้ คนของเธอที่เขาช่วยเธอมาในชาติก่อนๆ ยังไม่หมด ต้องช่วยเขาให้หมดก่อน ใช้หนี้เขาก่อน และคนของโยมเธอก็ยังไม่หมดคนที่ตลาคตฝากเธอเขาก็ยังไม่หมด เวลานั้นคนเจริญกรรมฐานคนหนึ่งไม่เกิน 5 องค์ ไม่เกิน 5 คน เลขกราบเรียนท่านบอกว่า ในเมื่อเขาไม่มาไม่ทราบว่าจะไปตามที่ไหน ขอไปคิดว่าไม่สนใจ ท่านบอกไม่ได้ ต้องกลับเธอจะต้องอยู่ต่อไปอีก 10 ปี นี่นักเรียนทุน 10 ปี

ครบ พ.ศ. 2525 25 ปี ปีจะหมดอายุชั้ย ตายแน่ พอปี พ.ศ. 2523 ก็ปรากฏเข้าวันหนึ่ง ลงมาจากชั้น 2 หิ้วกระเป๋าสารลงมา จะไปทำงานตามปกติเวลาเช้าทำงานเกี่ยวกับหนังสือของวัด เวลา

ป่วยจนงานก่อสร้าง รับแขกบ้าง มั่นที่ร่างกายก็ดี ลงมาลงมาแล้วก็ฉันข้าว ฉันข้าวเสร็จก็เข้าห้องทำงาน ร่างกายก็ไม่มีอะไร พอวางกระเป๋าเสร็จ นั่งก็อยากเข้าห้องน้ำ อยากเข้าส้วม พอเข้าไปในส้วม นั่งบนโถส้วม ญาติโยม ความมหัศจรรย์ก็เกิดขึ้น มันมีคิ้วตื้นที่ มีคิ้วเลย แม้แต่ฝ่าก็มองไม่เห็น มือยกก็มองไม่เห็น แต่ว่าใจมีความสุข เมื่อมีคิ้วแล้วผลที่สุดจิตก็หลุดออกไป

จิตหลุดไปถึง **จุฬามณี** เห็นพระอรหันต์เยอะ พระพุทธเจ้าก็เยอะ ก็เข้าไปกราบท่าน ท่านบอกขึ้นไปเดี๋ยวนี้ อย่าหยุด ถามว่าไปไหน บอกว่าไปบ้านที่เธอเคยไปแล้ว พอขึ้นไปพระก็ตามขึ้นไปเต็มหมด พอนั่งปุ๊บ พระก็บอกริบลงไป โอโฮ้! หนึ่งพักสัก 1 นาทีก็ไม่ได้ รีบกลับลงไป ประเดี๋ยวข้างล่าง เอร่างกายเอาไปเผา ก็เลยลงมา ลงมาแล้ว ลืมตาขึ้นมาก็ยังมิดคิ้วอยู่ ก็หันตาคืออีกนิดหนึ่ง ลืมตาก็ก็เห็นภาพต่างๆ แต่เห็นพระพุทธเจ้าใสมาก ท่านบอกว่า นี่ต้องถือว่าตายแล้วเกิดใหม่ นะ ให้นับชีวิต ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ขึ้นปีใหม่ 23 มาถึงนี้ ได้ 5 6 ปี มั้ง อาตมายังเป็นเด็กอยู่นะ ลงมานับสิ 25 เออ 23 24 25 ไถ่มา มันยังไม่ถึง 10 ปีนะ นี้ แล้วญาติโยมมาหาว่าอาตมาแก่นี่ผิดนะ อย่างนี้ เขาเรียกว่าเด็กน้อย จำไว้ นะ แล้วท่านก็บอกว่า ก็กราบเรียนท่านว่าตามธรรมดาที่ตกลง 2525 ท่านว่าใช่ แต่ว่าเมื่อ 2525 ฉันจะขอเธอไว้ไม่ได้ หมดศัญญา เวลาแน่นอนฉันต้องทำเวลานี้ให้ถือว่า เกิดใหม่ ตั้งแต่เวลานี้เป็นต้นไป และจัดเครื่องตั้งในวัดเอาไว้ไปลงที่กองอำนาจการให้ทำเหมือนศพที่ตายแล้วจริงเมื่อไปตั้งไว้ท่านก็บอกว่าอยู่ต่อไปนะ อยู่ต่อไป อยู่กับพ่อให้ถึง 10 ปี จึงกราบเรียนท่านบอกว่า ถ้าให้ป่วยแบบนี้ ไม่ต้องถึง 10 ปี ถ้ายังพูดได้อยู่เมื่อไรก็อยู่ต่อๆ ไปได้ เพราะจิตไม่มีทุกข์ ขึ้นชื่อว่าอารมณ์แห่งความทุกข์ไม่มี เป็นหนี้เขาเป็นล้าน ยังไม่ทุกข์เลยโยมแล้วไอ้คนที่ทุกข์จริงๆ คือ เจ้าหนี้ กลัวไม่ใช่สตางค์ เราได้ของมาแล้ว เราจะไปทุกข์ทำไม ไซ้ไหมโยม ใครจะไปทุกข์ เราได้แล้ว เราได้ถือเอาไว้ ถ้าจะเอาไปเอาโบสถ์ไป ยกโบสถ์ไป

ก็รวมความว่า ก็เป็นอันว่า ตั้งศพไว้ ตั้งไปนานก็ไม่สั่งให้เผา ก็เพิ่งจะมาสั่งเมื่อกันยายน บอกว่าเดือนกุมภาพันธ์ วันที่ 15 ของเดือนกุมภาพันธ์ เป็นวันเผาศพอาตมาก็คิดในใจว่า เผาอย่างไร กันพิธีการต่างๆ ท่านก็บอกหมดที่ทำงานนี้เป็นเวลาที่ท่านแนะนำทั้งหมดแล้วต่อมาท่านก็บอกว่า ลูกหลานของเธอจะมีมาก คำว่าลูกหลาน แม้คนที่เคยร่วมทำบุญบารมีมาในชาติก่อน ที่นั่งที่นี้ เกิดมาด้วยกันทั้งนั้น ไม่รู้ใคร ใช้ใคร รบทัพจับศึกก็รบมาด้วยกัน ถูกเขาตีเผ่น ก็เผ่นมาด้วยกัน บุกรุกก็รุกรมมาด้วยกัน รวยก็รวยมาด้วยกัน จนก็จนมาด้วยกัน เป็นอันว่า คนที่เคยช่วยเหลือมา ท่านบอกว่า ต้องให้ทำร่วมกัน เป็นการตัด ชาวบ้านเขาเรียกว่า ตัดเคราะห์พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า ระวังกรรมใหญ่ที่เป็นอกุศลให้หลุดตัวลง บาทหนึ่งให้มันเหลือแค่สตางค์ครึ่ง ที่เรียกว่า เคราะห์นะ ให้ทุกคนเขียน ชื่อ นามสกุล อายุใส่ลงไป ในโลง แล้วก็มีความรู้สึก ว่า วันนี้เป็นวันเผาตัวเอง แล้วก็เผาเหตุร้าย อกุศลกรรมต่างๆ ให้สลายตัวลงไป อย่าลืมนะ ให้มันเหลือสตางค์ครึ่งหนึ่งบาทเคราะห์ทั้งหมดจะเหลือแค่สตางค์หนึ่ง

แล้วก็สำหรับในวันพรุ่งนี้ หลังจากตอนเช้า เลี้ยงพระเสร็จ ตอนเพลพระสวด พระฉันเสร็จ ก็บังสุกุล ก็เคยประกาศในหนังสือพิมพ์ เฮ้ย หนังสือบอกว่า จะเคลื่อนศพเวลาบ่ายหนึ่งโมง เมื่อเผา

เสร็จแล้ว ก็จะนำมาที่นี่ จะเอาคนมาที่นี่รับพรที่นี่ แต่ว่าเมื่อคืนวานนี้ ขึ้นไปหาท่าน ท่านบอกว่า ถ้าทำอย่างนั้นเสียเวลามาก ให้เคลื่อนศพจริงๆ เวลาบ่ายสองโมง เสาเสร็จเรียบร้อยแล้ว อยู่ที่นั่น คืนไม่ต้องขึ้นมา ถ้าขึ้นมาคนขนาดนี้ 2 ชั่วโมงก็ไม่จบ กลับบ้านจะช้า อยู่ที่ตรงนั้น

หลังจากนั้นแล้ว พระราชาคณะผู้ใหญ่ อาจจะเป็น สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ ว่านิมนต์มา 3 องค์ องค์นี้มาได้บ้าง ไม่ได้บ้าง ไม่ทราบ พระพุทธโฆษาจารย์ รับแน่นอน แน่นนอน 3 องค์ สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ สมเด็จพระมหาวิรรวงศ์ สมเด็จพระธีรญาณมุนี ทั้ง 3 ยังมีพระราชาคณะอีก ถ้าหากว่าท่านไม่ป่วยจริงๆ ท่านจะมา 3 องค์ พระราชาคณะด้วย

ถ้า สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ มา ให้ท่านให้ศีล ให้กล่าวสัมโมทนียกถาพอสมควร หลังจากนั้นก็จะให้บังสุกุลเป็น ทุกคนถือว่าเกิดใหม่ และก็รับพรจากพระสงฆ์ เวลารับพรให้ตั้งใจไว้ด้วยนะ นึกถึงบารมีพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ พระปัจเจกพุทธเจ้าด้วย เทวดากับพรหมทั้งหมด เราหวังความเจริญต่างๆ ตั้งใจจริงเวลานั้นตั้งใจตรง หลังจากรับพรเสร็จ ญาติโยมพุทธบริษัทกลับได้ตอนกลับช่องออกชั้นบน พระยืนอยู่ 2 ข้าง มีน้ำมนต์ 2 ถาดตั้งอยู่ ให้ญาติโยมทั้งหมดผ่านน้ำมนต์ออกมา แล้วกลับบ้านได้ หรือท่านผู้ใดยังไม่อยากกลับก็ตามใจแล้วก็มีสิ่งต้องขอภัยบรรดาญาติโยมอย่างหนึ่ง คือ แหวนเพชร

เมื่อตอนกลางวันบอกว่าตอนเช้าอาจจะมีแหวนเพชรอีก ความจริงหัวเพชรตัวเพชรมี แต่ช่างบอกว่าเรือนเพชรหมด เรือนเพชร 3 กระรัตนี้หมด ขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท อาตมาขอเป็นหนี้ เอาไว้วันที่ 14-15 มีนาคมนี้ จะมีเวลาทำคิดว่าจะทำประมาณ 10,000 วง เพราะจริงๆ นี้ใช้เวลา 2-3 วันเท่านั้นเองญาติโยมพุทธบริษัทที่ต้องการแหวนเพชรขอวันที่ 14-15 มีนาคม แล้วก็อยากจะถามว่า เพชรนี้มีคุณภาพแบบไหน อาตมาก็ตอบไม่ถูกเหมือนกัน ก่อนที่จะเข้าพุทธาภิเษกในโบสถ์ ท่านให้ทำในกุฎีก่อน อาตมาก็ไม่ค่อยสบาย เริ่มทำ 4 ทุ่มตั้งใจว่าจะเลิก 5 ทุ่ม แต่นาฬิกาปลุกก็ไม่ได้ยิน พอจิตตกลงมาปั๊บ จิตมีความรู้สึกเห็น พระโมคคัลลาน์ อยู่ข้างๆ ถามว่าถึง 5 ทุ่มหรือยังขอรับ ท่านบอกว่า ยังลืมหัดขึ้นมาดี 3 30 นาที มันยังไม่ถึงดี 5 และขณะที่ทำนี่แปลก พระบอกคาถาทีละบท พระพุทธเจ้าบอกเองนะ ว่าคาถาบทนี้เป็นบทรวม มีแสงขึ้น แสงขึ้นหนา จนกระทั่งมองไปเห็นท้องฟ้า สว่างนั้นสว่าง และหนามากมองไม่เห็นแม้แต่โต๊ะหมู่พระ และก็ประมาณครึ่งชั่วโมงก็ลดลง ท่านบอกคาถาอีกบทหนึ่ง บทนี้ใช้แบบนี้ละ แสงก็ขึ้น สลับไปสลับมา จนกระทั่งถึงดี 3 ครั้ง และคืนที่ 2 ว่าจะเลิก 5 ทุ่ม พอท่านบอกว่า จบเต็มแล้ว ถาม พระโมคคัลลาน์ ว่า 5 ทุ่มหรือยังครับ ท่านบอกว่ายัง ก็ลืมหัด นาฬิกาดี 4 คืนที่ 3 ก็เอาแบบนี้ ดี 2 15 นาทีเมื่อคืนนี้ดี 4 วันนี้นั่งได้อย่างไร

สรุปความว่าคุณภาพทุกอย่างที่ท่านทำจริงๆ เต็มทุกอย่าง การป้องกันด้วยเป็นเมตตามหานิยมด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องลาภนี้ถนัด เวลาญาติโยมพุทธบริษัทรับเหรียญขาวๆ ไปก็ดี รับแหวนเพชรไปก็ดี จงบูชาด้วยคาถาเงินล้าน

อธิบายพิธีสะเดาะเคราะห์
วันอังคารที่ 28 พฤษภาคม 2534

จะเริ่มพิธีสะเดาะเคราะห์ แต่การสะเดาะเคราะห์จะเริ่มจริงๆ บ่าย 2 โมงนี้เหลือเวลาอีก 10 นาที ก็เป็นเวลาที่จะแนะนำกัน การแนะนำก็เพื่อให้ทราบว่าการสะเดาะเคราะห์ คำว่าเคราะห์นี้มาจากไหนอันนี้ญาติโยมต้องรู้ก่อน คำว่าเคราะห์ก็มาจากผลของบาปในชาติก่อน ที่เราทำบาปไว้

สมมติว่าเราฆ่าสัตว์ตัดชีวิตในชาติก่อน ชาตินี้ก็มีเคราะห์ในทางร่างกาย คือป่วยไข้ไม่สบาย บ้าง ถูกทำร้ายทำอันตรายบ้าง อย่างนี้เป็นต้น

ถ้าหากว่าเราเคยลักขโมยเขา บาปอันนั้นก็มาเป็นเคราะห์ในชาตินี้ ของหายบ้าง ไฟไหม้บ้านบ้าง น้ำท่วมบ้าง ลมพัดให้บ้านพังบ้าง

ถ้าเราทำบาปด้านกามสุมิฉฉาจารในชาติก่อน มาชาตินี้มีลูกมีหลานมีคนในปกครอง ว่ายากสอนยากไม่เชื่อฟัง

ถ้าเราเคยโกหกมดเท็จมาในชาติก่อน มาชาตินี้พูดดีไม่มีใครเขาเชื่อ

ถ้าเราเคยดื่มสุราเมรัยไว้ในชาติก่อน มาชาตินี้เป็นคนมีโรคปวดหัวไม่ขาดบ้างเป็นโรคเส้นประสาทบ้าง เป็นโรคบ้าบ้าง

ทั้งหมดนี้เราเรียกว่า เคราะห์ แต่ความจริงคือบาป บาปที่เราทำในชาติก่อนและถ้าถามว่าการสะเดาะเคราะห์มีผลบาปขาดหายไหม ก็ต้องตอบว่าบาปไม่สลายตัว คำว่าเคราะห์นี้ไม่สลายตัวแน่ ถ้าอย่างนั้นถ้าจะถามว่าสะเดาะห้กันทำไมการสะเดาะเคราะห์ก็คือว่า ทำความดีให้เหนือความบาปที่เรามีไว้ บาปอาจจะสนองเราได้ แต่ว่าต่อไปข้างหน้าเราจะดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือว่า ถ้าหากว่าบาปเต็มประมาณ 100 เปอร์เซ็นต์ ถ้าเราความดีสูงขึ้นบาปมันจะมีกำลังเหลือ 50 เปอร์เซ็นต์ บ้าง 25 เปอร์เซ็นต์บ้าง อย่างนี้เป็นต้น

ตัวอย่างเมื่อองค์สมเด็จพระทศพลทรงพระชนม์อยู่ เวลานั้นพระที่อยู่กับสมเด็จพระบรมครู คือ พระพุทธเจ้า มีประมาณ 60 องค์เศษ จะต้องตายเพราะการถูกฆ่าตายบ้าง ฆ่าตัวเองตายบ้างเป็นต้น เพราะกรรมเก่าคือบาปเข้ามาสนองจะนั้นก่อนหน้านั้นไม่กี่วัน พระพุทธเจ้าจึงเทศน์ กายคตานุสสติกรรมฐาน กับ อสุภกรรมฐาน ร่วมกัน เป็นเหตุให้พระพวกนั้นได้นิพพิทาญาณ เกิดความเบื่อหน่ายในร่างกาย ในที่สุดก็ฆ่าตัวเองตายบ้าง จ้างให้ผู้อื่นฆ่าบ้าง

ต่อมาก็มีพระถามพระพุทธเจ้าบอกว่า การที่พระองค์จะเทศน์ กายคตานุสสติ กับ อสุภกรรมฐาน ร่วมกัน แล้วพระพวกนั้นจะตาย พระพุทธเจ้าจะทราบไหมพระพุทธเจ้าบอกว่าทราบ พระก็ถามว่าเมื่อทราบแล้วทำไมพระพุทธองค์จึงเทศน์ท่านก็บอกว่าตถาคตจะเทศน์หรือไม่เทศน์เขาก็ต้องตาย เพราะวาบรรดาพระพวกนี้เคยเป็นพรานฆ่าสัตว์มาในชาติก่อน เมื่อกรรมนั้นเข้ามาถึงแล้ว เขาต้องฆ่าตัวตายและต้องตายแน่ จะตายด้วยการฆ่าตัวตายหรือการจ้างให้คนมาฆ่าก็ตามแต่ทำเมื่อตถาคตเทศน์แล้ว ถ้าตถาคตไม่เทศน์สังเคราะห์เขา เขาตายแล้วต้องไปอบายภูมิ แต่เมื่อตถาคตจะ

เทศน์สงเคราะห์เขา เขามีความเบื่อน่ายในร่างภายในที่สุดก็ฆ่าตัวตายโดยไม่อาลัยในชีวิต ก็ไปนิพพาน

ฉะนั้นการไหนไปนิพพานดีกว่าให้คนไปบวชปฏิบัติ ที่นี้การที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทจะมาสะเดาะเคราะห์วันนี้ ก็เช่นเดียวกัน ไม่ใช่จะทำลายเคราะห์หมดไปนี้อาตมาขอยอมรับนะ ที่อื่นเขาบอกว่าตัดกรรมได้นี้ พระพุทธเจ้าบอกว่ากรรมตัดไม่ได้ แต่ว่าเราทำความดีให้เหนือกรรม ความดีเหนือกรรมนี้ บรรดาญาติโยมจะทำในวันนี้คือ

1. ถวายสังฆทาน ถวายสังฆทานด้วยวัตถุทานก็ตาม ด้วยปัจจัยก็ตามหรือโยมจะถวายทั้งหมด สดากก็ก็ตาม อาตมาถือเป็นเรื่องของสงฆ์ทั้งหมดก็ถือว่าส่วนใหญ่เป็นสังฆทานกับเป็นวิหารทาน การถวายสังฆทาน 100 ครั้งมีผลไม่เท่าถวายวิหารทาน 1 ครั้ง หรือท่านบอกว่า ถวายทานกับพระพุทธเจ้าเอง 100 ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายสังฆทาน 1 ครั้ง ถวายสังฆทาน 100 ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายวิหารทาน 1 ครั้ง ฉะนั้นวัตถุทานของท่านเป็นสังฆทาน แล้วก็สำหรับเงินเป็นทั้งสังฆทานและวิหารทานได้ทั้ง 2 อย่าง อันนี้เป็นบุญใหญ่นะ

ถ้าจะถามว่าสังฆทานกับวิหารทานได้ประโยชน์อะไรบ้าง ก็ต้องตอบว่าถ้าหากท่านยังไม่ไปนิพพานในชาตินี้ ถ้าไปเกิดเป็นเทวดาเป็นนางฟ้าก็ตาม จะมีทิพย์สมบัติใหญ่ จะมีวิมานอยู่ ถ้าเกิดมาเป็นคน ก็เป็นคนที่มีบ้านสวย มีเงินมากร่ำรวย จนกว่าจะเข้านิพพาน คือ สังฆทานนี้ ถ้าให้ทานแม้แต่ครั้งเดียวในชีวิตพระพุทธเจ้าบอกว่าจะไม่เกิดความจนต่อไปอีก คำว่ายากจนจะไม่มีจนกว่าจะเข้านิพพาน นั่นหมายความว่าเราไม่ได้ตัดกรรม แต่ว่าเราหนีกรรมชั่ว เอาความดีเข้ามาสู้กัน สะสมความดีเอาไว้

และประการที่สอง ญาติโยมทั้งหมดจะต้องสมาทานศีล 5 เมื่อสมาทานศีล 5 แล้ว กลับออกไปมันจะหล่นบ้างก็ตาม ธรรมดาแต่เวลานี้เราตั้งใจสมาทานศีลด้วยความเคารพ ในเมื่อตั้งใจสมาทานศีลด้วยความเคารพ อานิสงส์ศีลนั้นบอกว่า **ศีลนะ สุขดิง ยันติ** คนที่มีศีลแล้ว มีชีวิตอยู่ก็มีความสุข ตายไปแล้วก็มีความสุขมีสวรรค์เป็นต้น **ศีลนะ โภคสัมปทา** ถ้าตายจากความเป็นคน เป็นเทวดา เป็นนางฟ้าหรือเป็นพรหม ก็มีทิพย์สมบัติมาก ถ้ามาเกิดเป็นคนก็มีสมบัติมาก **ศีลนะ นิพพุตติง ยันติ** ศีลเป็นปัจจัยให้เกิดความสงบ ถึงนิพพานได้ง่าย นี่เป็นอานิสงส์ส่วนใหญ่ขั้นที่สอง

อานิสงส์ส่วนใหญ่ขั้นที่ 3 ที่ได้ในวันนี้ก็คือ การเจริญภาวนา การภาวนาก็ใช้ภาวนา **พุทธา นุสสติกรรมฐาน** เป็นพื้นฐาน ใช้คำภาวนาว่า **พุทโธ** จะให้ภาวนาเพียงแค่ 10 นาที ก็จงอย่าลืมนะว่า 10 นาทีนี้มีอานิสงส์ใหญ่มาก ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าบุคคลใดทำจิตว่างจากกิเลส วันหนึ่งชั่วขณะจิตหนึ่ง เรากล่าวว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีจิตไม่ว่างจากฌาน ฉะนั้นการที่ภาวนาถึง 10 นาที ในช่วง 10 นาทีนี้ ท่านจะมีสมาธิจริงสัก 2 นาทีก็ใช้ได้ ถือว่ามีอานิสงส์ใหญ่ การทรงสมาธิจิตจะเป็นเหตุอย่างน้อยที่สุดสมาธิอย่างเบาอย่างขั้นอุปจาระก็ดี ขณิกสมาธิก็คือนี่เป็นเทวดาได้ไม่เลือกัน ถ้าจิตเป็นฌาน เป็นพรหมได้ ถ้าจิตไม่นิยมร่างกายไปนิพพานได้

แล้วขึ้นไปอีกชั้นหนึ่งที่บุญจะฟังได้ก็คือการฟังพระอภิธรรม การฟังพระสวดอภิธรรม เฉพาะอย่างยิ่งอภิธรรมนี้บรรดาท่านพุทธบริษัทในสมัย **พระพุทธกัสสป** มีพระชุดหนึ่งเรียนพระอภิธรรมจาก **พระพุทธกัสสป** แล้ว ก็ไปนั่งสวดซุ่มกันในถ้ำ ปรากฏว่าในถ้ำนั้นมีค้างคาว 500 ตัว มันนอนกลางวันหากินกลางคืนพระไปซุ่มกลางวัน ฟังเสียงพระชอบใจแต่เขาไม่รู้ว่า เป็นพระ เพราะเขาเป็นสัตว์เขาก็ไม่รู้ว่า เป็นธรรมะ แต่ว่าชอบใจว่าเสียงพระสวดพร้อมกันไพเราะดี ชอบใจในเสียง ฟังไป ฟังไป ก็หลับ เท่าที่หลุดหล่นมาตายพร้อมกัน 500 ตัว เมื่อตายแล้วก็ไปเกิดเป็นเทวดาบน **สวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก** ในเมื่อพระพุทธเจ้าตรัสเขามาเกิดเป็นลูกชาวประมงทั้ง 500 คน

แล้วต่อมามีความเลื่อมใสใน **พระสารีบุตร** บวชนในสำนัก **พระสารีบุตร** พระพุทธเจ้าทรงแนะนำให้ **พระสารีบุตร** เทศน์อภิธรรมย่อ ที่พระพุทธเจ้าทรงบอกว่าเขาเคยเกิดเป็นค้างคาวมาก่อน เคยฟังอภิธรรมมาแล้ว ถ้าเขาฟังเทศน์จบเดียวจะเป็นอรหันต์ **พระสารีบุตร** ก็ทำตามนั้น ในที่สุดเมื่อฉันข้าวเสร็จ **พระสารีบุตร** ก็เรียกประชุม เทศน์ อภิธรรม ย่อเพียงจบเดียว พระพวกนั้นเป็นอรหันต์พร้อมปฏิสัมภิทาญาณทั้งหมด

ที่นี้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทเป็นคน อย่างน้อยที่สุดท่านก็รู้จักว่า พระท่านที่สวดคือพระนั้นจิตเป็นกุศลส่วนหนึ่งแล้ว เป็นพระอริยสงฆ์นะ เห็นว่าเป็นพระสงฆ์เป็น **สังฆานุสสติ** ประการที่สองฟัง **พระอภิธรรม** เป็นธรรมะ จัดว่าเป็น **ธัมมานุสสติ** **พระอภิธรรม** นี้มาจากพระพุทธเจ้าเป็น **พุทธานุสสติ** ด้วย ท่านมี อานิสงส์ดีกว่าค้างคาว

ฉะนั้นถ้าญาติโยมผู้ใด ถ้าไม่สามารถจะไปนิพพานได้ในชาตินี้ ถ้าตายจากชาตินี้ไปแล้ว ถ้าท่านไม่ลืมนุญของท่านนะ เวลากลับบ้านก็อย่าลืมนะว่าวันนี้ที่มาที่นี้หนึ่ง ได้ถวายสังฆทาน ประการที่สอง ได้สมาทานศีล ประการที่สาม ได้เจริญสมาธิประการที่สี่ ได้ฟังอภิธรรม ก่อนจะหลับ นึกไว้ว่า 4 อย่างนี้เราเคยทำแล้ว

ถ้าเวลาตื่นใหม่ๆ ตื่นปั๊บไม่ต้องลุกขึ้น หลับตาเฉยๆ ก็ได้ ลืมตาก็ได้ นึกว่า

1. เราเคยถวายสังฆทาน
2. เราเคยสมาทานศีล
3. เราเคยเจริญสมาธิ
4. เราเคยฟังอภิธรรม

คิดไว้แบบนี้ทุกวัน ทุกวัน บาปจะตามไม่ทัน มันตามทันต่อเมื่อเรามีร่างกายอยู่ พอตายแล้วตามไม่ทันแน่ อย่างเร็วที่สุดท่านจะไปเกิดเป็นเทวดาหรือนางฟ้าบน **สวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก** แล้วก็เทวดาบน **สวรรค์ชั้นดาวดึงส์** นี้มีอายุ 1000 ปีทิพย์ แต่ว่าทุกคนไปเป็นเทวดาหรือนางฟ้า จะมีอายุเพียงแค่ 300 ปีทิพย์ **พระศรีอารีย์** ก็ตรัส จำได้คือนะว่าอายุบน **สวรรค์ชั้นดาวดึงส์** นะพันปีทิพย์ แต่ว่าทุกคนไปเกิดที่นั่นเพียงแค่สามร้อยปีทิพย์ **พระศรีอารีย์** ก็ตรัส เมื่อ **พระศรีอารีย์** เทศน์ ตามธรรมดาพระพุทธเจ้าเทศน์นี้เทวดากับพรหม นางฟ้าบรรดามากกว่าคน

เวลานั้นเวลานั้นเมื่อท่านฟังเทศน์จาก พระศรีอาริย์ เพียงแค่จบเดียว ทุกคนก็อย่างน้อยที่สุด เอาอย่างเลวนะ อย่างเลวที่สุดเป็นพระโศดาบัน ฟังซ้ำอีกที่เป็นพระอรหันต์ไปนิพพานเลยไม่ต้อง กลับมา อย่าลืมนะทุกคนนะ การสะเดาะเคราะห์นี้หมายความว่า เราจะทำความดีหนีความชั่ว เพราะ ขึ้นชื่อว่าความชั่วคือบาปเราทำทุกชาติ และชาติหนึ่งเราไม่ทำครั้งเดียว เราไม่เคยบิ่มัดตัวเดียว เราไม่เคยขึงตัวเดียว หรือใครเคยบิ่ตัวเดียวมั่งนี้ มีไหม นับไม่ถ้วนซิ ลืมนับซะใหม่ในเมื่อเรานับไม่ถ้วน เราต้องใช้หนีเขาทุกชาติ ตัวละชาติ ตัวละชาติ ตัวละชาติ แล้วเมื่อไหร่จะจบ

ทีนี้วิธีการทางพุทธศาสนาก็ไม่มีการชำระล้างกัน เป็นว่าหนีกันทำเพื่อหนีได้บาปตัวนี้ ถ้าเราใช้หนีมันไม่มีหมด ทีนี้การสะเดาะเคราะห์เขาเรียกสะเดาะเคราะห์อาตมาก็เรียกสะเดาะเคราะห์ ด้วย แต่ความจริงไม่ได้สะเดาะเคราะห์ให้พ้นไปหนีเคราะห์ให้พ้นเคราะห์ แต่ชาตินี้เคราะห์ก็ยัง สนอนอยู่ แต่ถึงแม้อย่างไรก็ตามเคราะห์ของท่านมีกำลัง 100 เปอร์เซ็นต์ ถ้าทำแล้วอย่างดีที่สุด อย่าง กำลังมากมันจะเหลือแค่ 50 เปอร์เซ็นต์ หรือ 25 เปอร์เซ็นต์ มันต้องมีอยู่นะ แต่ไม่มากนักแต่ให้ ภูมิใจว่า เคราะห์ทั้งหลายจะทำกับท่านได้เพียงแค่มิชีวิตอยู่เท่านั้น ถ้าตายจากชาตินี้ไปแล้วทุกคนจะ ไปสวรรค์เป็นอย่างน้อย หรือถ้ามีกำลังกล้าใหญ่ไปนิพพานนี้ไม่พุดถึงกันนะ ไปนิพพานก็ไปเถอะ ถ้าไปนิพพานไม่ได้ก็ไปสวรรค์หรือพรหม

ถ้าไปสวรรค์หรือไปพรหมทุกคนจะมีวิมานสวย เพราะได้สร้างวิหารทานด้วยสตางค์ของท่านนี่นะ จะมีทิพยสมบัติใหญ่มาก เพราะมีการถวายสังฆทานแล้วช่วงเวลาไม่นาน เพียงแค่ 300 ปี ทิพย์ พระศรีอาริย์ ตรีส ทุกคนจะได้ฟังเทศน์จาก พระศรีอาริย์ ฟังเทศน์จบอย่างเลวที่สุดจบแรก เป็นพระโศดาบัน แต่หายาก ส่วนใหญ่ก็เป็นอรหันต์เลย ไปนิพพานเลย ควรจะดีใจในความดีของท่านนะ ตั้งใจให้ดี

แล้วก็เมื่อรอบแรก ขณะที่นั่งสมาธิอยู่ บังเอิญลุงทั้งสองท่านมา ท่านแนะนำบอกว่าให้ทุกคนเวลากลับไปบ้าน ไม่ต้องไปซื้อปลาที่นั่นนะ ปลาที่มีมันแพงไปเห็นปลาในคลุกในแปลงน้อยๆ น้ำมันจะแห้งเอาไปปล่อยก็ดี หรือว่าซื้อปลาที่เขาขายมันจะต้องตาย เอาไปปล่อยก็ดี สักตัวสองตัวก็ตาม อย่างนี้จะเป็นการป้องกันอุปัชฌากรรมคือ ตายในระหว่างชีวิต หมายความว่า ถ้าเราเกิดมาแล้วตามบัญชีเขาบอกว่า ให้มีอายุ 60 ปี แต่บังเอิญอายุ 30 ปี 20 ปี หรือ 10 ปีมันจะต้องตาย เพราะบาปเข้ามาสอนจะตัดกรรมตัวนี้ได้ สามารถต่ออายุได้ ก็จะไม่ตายตามอายุ นั้น จะตายในอายุขัย อย่าลืมนะ

กลับไปบ้านนะ อย่าลืมนะซื้อที่หน้าวัดนี้มันแพงมากเกินไป เขาโง่งราคา ที่ไหนก็ได้ถ้าเรา ไม่มีสตางค์ซื้อไปเจอหนอง เจอะแปลงมันจะแห้ง ปลามันจะตายหรือว่าปลาไม่ตายเอง คนก็จะจับปลาไปแกงกินก็จะตาย เราก็จับไปปล่อยแม่น้ำเสีย เป็นการต่อชีวิตของเรา พุดมากเกินไปจะรำคาญไหมนี้ นี่กินกาแฟไปแล้วนะเมื่อเช้านี้มันเหนียวพุดไม่ไหว นี่เสมอหะมันมาก จะเล่านิทานให้ฟังสักเรื่องเอาไหมเอาเธอ คนละ 10 สตางค์นะ บาทหนึ่งไม่เอานะ เอา 10 สตางค์นะ ดอกเตอร์ไปไหน

หว่า หาได้ใหม่ 10 สดางค์นี้ ถ้าไม่ได้ก็คิดไว้ก่อนเอาชาติหน้า อย่าลืมนะชาติหน้าต้องเอามาใช้ฉันทนะ

มันมีเรื่องอยู่เรื่องหนึ่ง เรื่องปัจจุบัน เมื่อสมัยอาตมายังไม่ได้บวช ตอนนั้นก็เป็นนุ่มแล้ว แล้วก็ไปเที่ยวในเขตของ นครราชสีมา ไม่ได้ไปในเมืองไปในเขตป่าไปในทุ่งในป่านะ ก็ไปเจออะวัดวัดหนึ่ง อยู่ในป่ามีกุฏิอยู่ 2 หลัง มันเวลาใกล้เพลก็แวะเข้าไปคิดว่าคงมีพระ ก็มีพระจริงๆ มีพระผู้เฒ่าอยู่องค์หนึ่ง มีพระลูกน้องอยู่ 2-3 องค์ พอดีถึงเวลาท่านฉันเพลพอดี

ก็มีเจ้าทิดคนหนึ่งสึกใหม่ กำลังมานั่งอยู่ เอาของมาถวาย พอถวายเพลเสร็จหลวงพ่อก็ยกลา สัพพีเสร็จ เจ้าทิดเข้าไปกราบๆ บอก หลวงปู่ขอรับ (ท่านแก่มากแล้ว) เมื่อเดือนก่อนโน้นหลวงปู่บอกว่าผมจะตายภายใน 7 วัน นะขอรับ (คือว่าในเดือนก่อนนะ แก่เอาของมาถวายเหมือนกัน) หลวงปู่ก็บอกว่า เออ เอ็งเอามาถวายพระก็ดีแล้ว แต่ว่าชีวิตของเอ็งไม่เกิน 7 วันนะ ต้องตายนะ หลวงปู่องค์นี้เคยพูดไม่ผิด ตอนนั้นพอได้ยินศัพท์ว่าตาย ก็เลยกลับบ้านไม่ถูก เห็นใหม่ท่านศักดิ์สิทธิ์นะ แก่ก็เดินหลงทางลัดเข้าไปในทุ่ง ก็ไปเจอไอ้เล็ก ๆ มีปลาอยู่ 3 ตัวแก่ก็คิดในใจว่า ถ้าเราปล่อยไว้แบบนี้คนมาเห็นเข้า ปลานี้ก็ตาย หรือว่าถ้าคนไม่เห็นเขา น้ำแห้งปลาก็ตาย ไหนๆ เรา จะตายแล้วนี่ ก็เอาปลาไปปล่อยดีกว่าเป็นการช่วยชีวิตปลา ก็เลยเอาปลาไปปล่อยในแม่น้ำ พอถึง 7 วันมันก็ไม่ตาย 7 วันที่สองก็ไม่ตาย 7 วันที่สามก็ไม่ตาย 7 วันที่สี่เราไปพอดี แก่เอาของไปถวายพอดี

พอหลวงพ่อดันเสร็จแก่ก็ต่อว่า หลวงปู่ครับ หลวงปู่ว่าผมจะตายใน 7 วันเวลานี้ผมยังไม่ตาย มันหลายเจ็ดมาแล้ว หลวงปู่ท่านก็ถามว่าเมื่อข้าพูดแล้วเอ็งกลับบ้านเอ็งไปทางไหนวะ เอ็งทำอะไรบ้าง นี่ท่านอยู่วัดนะ ท่านรู้นะ แก่ก็เลยบอกว่าหลวงปู่บอ กว่าผมจะตายหลวงปู่เคยพูดอะไรไม่ผิด ผมก็งั่งเต็มทีเสียชีวิตเดินหลงทางไปเจออะแปลงมีน้ำน้อย มีปลาอยู่ 3 ตัว ผมเลยเอาไปปล่อย ท่านก็เลยบอกก็มึงทำอย่างนั้นมึงจะตายได้อย่างไรหว่า รู้ว่ามึงจะตาย และรู้ว่ากูพูดอย่างนั้นมึงจะไปพบปลาแล้วก็มึงจะปล่อยปลากูไม่ยอมทำให้มึงตายเพราะกูจะอดข้าวเห็นใหม่ พระไม่ได้เห็นแก่ตัวนะ สงสารคนนะ การทำบุญกับพระนี้ได้อบุญ ไม่ได้เห็นแก่ตัว (หัวเราะ)

ก็รวมความว่า ญาติโยมพุทธทุกคนอย่าลืมนะ เป็นการตัดกรรมที่เป็นอกุศลที่เป็นอุปฆาตกรรม เป็นกรรมร้ายแรงคือ การฆ่าสัตว์ในชาติก่อน มันจะมานั่นตอนชีวิตก่อนที่จะถึงอายุขัย การปล่อยสัตว์ให้พ้นจากความตายนี้กันได้ หรือว่าข้ามได้ พ้นกรรมนี้ได้ ไอ้กรรมนี้พ้นได้นะ แต่ว่า กำของกรรมธรรมดานี้พ้นไม่ได้ก็รวมความว่า การบำเพ็ญกุศลในวันนี้ซึ่งเป็นสะเดาะเคราะห์คือทำความดีให้เหนือความชั่ว ความชั่วคือบาปที่เราทำมาแล้วก็ถือว่าเป็นอันแล้วกันไป

ถ้าเป็นการป่วยไข้ไม่สบายเกิดขึ้น ก็ให้รู้ตัวว่านี่เป็นโทษของการฆ่าสัตว์ในชาติก่อนช่วงมัน มันจะมาทางนี้ช่วงมัน เรามีเขาก็กินยารักษาโรค หายก็หาย ไม่หายก็ตายช่วงมัน เราจะไปสวรรค์ ไปนิพพาน

ถ้าของมันเกิดหายก็มีความรู้สึกที่เราเคยขโมยเขามาก่อน ชำระหนี้มันไปถ้าลูกหลานมันคือด้าน ก็คิดว่าในชาติก่อนเราเป็นคนเจ้าชู้ก็เป็นแบบนี้แหละใช่ไหม

ถ้าเวลาพูดอะไร ใครเขาไม่เชื่อ เราพูดตามความเป็นจริง ก็ให้ทราบว่าอันนี้โทษของการ โทหกในชาติก่อน

ถ้าบังเอิญมันเป็นโรคปวดหัวมากๆ หรือเป็นโรคประสาทหรือเป็นโรคบ้า ก็ให้ทราบว่า โทษของการดื่มสุราและเมรัยในชาติก่อน

ทีนี้ในเมื่อขาดศีล 5 โทษมันมีขนาดนี้ ตอนนี้ไปเราจะไม่ขาดศีล 5 เราจะทรงกำลังรักษาศีล 5 ให้ครบ

ถ้าจะถามกันว่าเคราะห์สะเดาะได้จริงไหม ก็ตอบว่าเคราะห์สะเดาะได้ แต่บาปสะเดาะ ไม่ได้ ก็เป็นอันว่าการหนีกรรม เคราะห์ก็คือกรรม กรรมนี้หนีไม่พ้นแม้แต่สมัยเมื่อองค์สมเด็จพระ ทศพลคือพระพุทธเจ้ามีชีวิตอยู่ วันหนึ่งองค์สมเด็จพระบรมครูทรงเทศน์เรื่อง กายคตานุสสติ กรรมฐาน กับ อสุภกรรมฐาน มีพระ 60 องค์เศษ ฟังเทศน์จบมีการเบื่อนายในร่างกาย ช้างคนอื่น ฆ่าคนบ้าง ฆ่าตัวเองบ้าง ตาย 60 องค์เศษๆ หลังจากนั้นมีคนไปถามองค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐาว่า ท่านเทศน์เรื่องนี้จะทราบไหมว่าพระจะฆ่าตัวตาย ท่านบอกว่าทราบ เขาก็ถามว่าทราบแล้วทำไมจึง เทศน์ ท่านบอกว่าตถาคตจะเทศน์หรือไม่เทศน์เขาก็จะต้องฆ่าตัวตาย เพราะชาติก่อนเคยเป็นพราน ฆ่าเนื้อ ฆ่าสัตว์มาก่อน กรรมนั้นตามมาทัน แต่ว่าถ้าตถาคตไม่เทศน์ พระพวกนี้ตายแล้วต้องตกนรก แต่เมื่อเทศน์แล้วมาเป็นพระอนาคามี ก่อนจะตายตัดสินใจตัดจันท์ 5 ได้ ไม่พอใจจันท์ 5 ก็เป็นพระ อรหันต์ไปนิพพาน ฉะนั้นจึงเทศน์เพื่อเป็นการสงเคราะห์ให้พระทั้งหมดที่จะต้องตายไม่ไปนรก ให้ ไปนิพพานเลย

ทีนี้เคราะห์บางอย่างเราตัดได้ อย่างอุปมากรรมก็นั้นหมายความว่า คนที่จะตายก่อน อายุขัย สมมติว่าก่อนจะเกิดบัญญัติเขาบอกว่าเกิดแล้วได้ 60 ปีตายนะแต่บังเอิญถึงอายุ 30 ปี 40 ปี จะต้องตายก่อน อย่างนี้ตัดได้ เขาเรียกอุปมากรรม ฉะนั้นการตัดเคราะห์ของบรรดาท่านพุทธบริษัททุกคนให้ทราบว่า คือตัดกรรมนั่นเอง คำว่าตัดเขาไม่ได้ตัด เป็นการหนีกรรม การสะเดาะเคราะห์เวลานี้ทำอะไรบ้าง

หนึ่งให้ทุกคนสมาทานศีล ศีลจะช่วยให้ทุกคนไปสวรรค์ มีโภคสมบัติมากเวลาเกิดเป็น มนุษย์ และสามารถไปนิพพานได้ง่าย

สองขอให้ทุกคนถวายสังฆทานนี้เกิดในชาติใหม่ ถ้าบังเอิญต้องเกิดก็เป็นคนรวย รวยทุก ชาติจนกว่าจะเข้านิพพาน จะไม่มีความยากจนอีก และ

ประการที่สาม อันดับสุดท้าย เขาจะให้ทุกคนเจริญพระกรรมฐาน 10 นาฬิกาเจริญพระ กรรมฐาน 10 นาทีนี้กำลังใหญ่มาก ถ้าจิตของท่านเป็นฉาน สามารถเกิดเป็นพรหมได้ ถ้าจิตไปถึง ฉานสมาธิอ่อนหน่อยเป็นเทวดาเป็นนางฟ้าได้ แล้วต่อจากนั้นทุกคนจะได้ฟังพระสวดอภิธรรม ตอนที่พระสวดอภิธรรมให้ตั้งใจฟังด้วยความสงบ เพราะการฟังพระอภิธรรมนี้ ถึงแม้ว่าจะรู้เรื่อง หรือไม่รู้เรื่องก็ตามแม้แต่ค้างคาฟังภาษาคนไม่รู้เรื่อง ไม่รู้ว่าพระธรรม ฟังพระชกซ้อมในถ้ำแล้ว ตกลงมาตายทั้ง 500 ตัว อาศัยที่พอใจในเสียงพระธรรม ก็ไปเกิดเป็นเทวดาบน สวรรค์ชั้นดาวดึงส์

ทั้งหมดทั้ง 500 ตัว เมื่อพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นแล้ว ก็ปรากฏว่ามาเกิดเป็นลูกชาวประมงมาพบ พระสารีบุตร เข้า บวชในสำนัก พระสารีบุตร ฟัง พระอภิธรรม จบเดี๋ยวก็นั่งเป็นอรหันต์

ฉะนั้นบุญทั้งหมดที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททำวันนี้ ก็จัดว่าเป็นบุญใหญ่มีอานิสงส์มาก ถ้าถามว่าถ้าสะเดาะเคราะห์แล้วกรรมเก่าจะตามทันไหมก็ต้องตอบว่าตามทัน เราไม่ได้สะเดาะห์ของเก่า คือสร้างของใหม่ที่มีความดี ให้มันดีมากขึ้นเพื่อหนีความชั่วเก่าแต่ทว่ายังมีชั้น 5 อยู่เพียงใด เราก็หนีความชั่วเก่าไม่พ้นแต่ทว่าในเมื่อเราตายลงไปแล้ว กรรมเก่าตามไม่ทัน กรรมชั่วเก่าตามไม่ทัน เราจะไปสวรรค์เป็นต้น

อย่างที่เทศน์เมื่อเช้านี้ว่า พระพุทธเจ้าเพียงแต่ย้ายปากควาย ควายจะกินน้ำขุ่น ดึงสะพานให้กินน้ำใส แต่นี่กรรมยังตามทันในเวลาจะนิพพาน ฉะนั้นขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกท่านทุกคน ขอให้จำคำพระพุทธเจ้าไว้ว่า ขึ้นชื่อว่าความชั่วทั้งหมดความชั่วแปลว่า บาป บาปแปลว่าความชั่ว จงอย่านึกถึงมันก่อนจะหลับขอให้ทุกคนนึกถึงว่าวันนี้เราเคยสมาทานศีลวันนี้เราเคยถวายสังฆทานวันนี้เราเคยใส่บาตร วันนี้เราเคยบูชาพระ วันนี้เราเคยเจริญภาวนา นึกถึงบุญไว้ก่อนจะหลับทุกๆ วัน เมื่อตื่นใหม่ๆ ตื่นปั๊บก็คิดว่าเราเคยถวายสังฆทาน เราเคยใส่บาตร เราเคยฟังเทศน์ เราเคยรักษาศีล เราเคยเจริญภาวนา แล้วตั้งใจไว้โดยเฉพาะว่าถ้าตายชาตินี้ขอไปนิพพานจุดเดียวเราจะไม่ไปไหน หรือถ้าหากว่าบุญบารมีของบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทยังไม่ถึงพระนิพพาน มันก็ค้างสวรรค์บ้าง ค้างพรหมโลกบ้าง ไม่ลงอบายภูมิแล้ว ต่อนี้ไปขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกท่านตั้งใจสมาทานศีล 5

นโม ตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (3 จบ)

ต่อไปนี้ ขอบรรดาท่านพุทธบริษัทสมาทานพระกรรมฐาน ...ฯลฯ

ต่อนี้ไปญาติโยมนั่งตามสบายนะ พับเพียบก็ได้ ขัดสมาธิก็ได้ ภาวนาว่า พุทโธเวลาหายใจเข้านึกว่า พุท เวลาหายใจออกนึกว่า โธ จะให้เวลาแค่ 10 นาทีนะโยมนะ ทำแบบสบายๆ จิตไม่ต้องเคร่ง ต่อนี้ไปเริ่มต้นได้

สนทนาหลังกรรมฐาน 6

เห็นชาวห้องเดี่ยวเราเข้ากุฏิใหม่แล้ว ขอข้าวตอกเป็นพานตั้งเป็นแถว (หัวเราะ)มันไม่พอจะไปเบ่งกับไอ้สองคนมันนะ มันชอบเล่นจระเข้ ตะกวด นก กระจ่างไม่รู้เราเบ่งมั่งซิ ไม่มี เราขามาตั้งพานเป็นดับเลย เอาเลยป๊อบเดียว อีกราวนี้ ไม่ต้องห rokok พอมันเป็นได้ทีแล้ว มันไม่ต้องวิ่งเข้าวิ่งออกห rokok พอบีบพริบ อ้าว แล้วจะไปคู่อีกทีจะถอยหลังอีกที ไม่ต้องถอยห rokok พออริชฐานจิตปั๊บเข้าถึงฉาน 4 พริบถอยหลังกลับมาปั๊บจะออริชฐานลืมหาเป็นเงินได้แล้ว

ทีหลังเอาใหม่ เอาเป็นข้าวตอกตามเดิมให้เป็นข้าวตอกตามเดิมก็เป็นว่าง่ายให้เป็นเงินมันก็เป็น อ้าว เป็นข้าวตอก มันก็เป็นข้าวตอก แกเป็นเงิน มันเป็น คิแฮว่าไงแค่นี้เอง เราก็หัวข้าวไซ้ใหม่ พอล่องล่อตั้งเข้าขันเที่ยงเชียว ไซ้ใหม่ ตั้งแต่เข้าขันเพล กินข้าวเพลกับใครเขาไม่ได้ห rokok เราออกกฎประกาศคณะปฏิบัติฉบับพิเศษ เขตนี้ห้ามเข้า เขียนหนังสือตัวโตๆ ใครเข้าถูกขวางกระบาล ก็มีไอ้ 2-3 ตัวเท่านั้นแหละ ที่มันจะเข้า ไม่อย่างนั้น ไม่มีใครแหกกฎห rokok บอกใครเข้าถูกขวางกระบาล ไม่ว่าใครเขียนไว้ด้วยนะ เราก็เล่นนั้นแหละ เอ็งเป็นข้าวตอกเอ็งเป็นเงิน มันก็เป็น เอ็งเป็นข้าวตอก เอ็งเป็นเงิน มันก็เป็นบ้าอยู่คนเดียว มันอยู่ในกฎนี้ปิดประตูหมด กระจกกระโถนมันก็เข้าเดี่ยวมันโผล่มา แหม ไอ้หื้อพวกนั้น มันยืนเป็นดับ เลขบอกเฮ้ย เอ็งเป็นข้าวตอก มายืนเฝ้า (หัวเราะ) ว่าไอ้ห่าพวกมึงบ้ากว่ากู กูบ้าคนเดียวมึงบ้าทั้งฝูง (หัวเราะ) มันหว่าเราบ้า นี่ถ้าทำเป็นทำเป็นจริงๆ มันต้องจิตอยู่อันดับนี้ไซ้ใหม่

ทีนี้ถ้าไปไหนก็มีข้าวตอกในย่าม ถ้าฉันทเจตึกๆ ก็เอามันเป็นเงิน กราวไอ้เด็กก็แย่งกัน (หัวเราะ) มึงมาโครมา เอ้าเป็นเงิน กราวไอ้พวกคุมคนไซ้ นะ เขาเอาคนไซ้มารักษา คนซึ่งคนไซ้หายหมด วิ่งเก็บสตางค์ โอ๊ย วิ่งกันหัวชน

เดี่ยวหมดย่าม เราก็เอาใหม่ เดี่ยว หลวงพ่อปาน ออกกฎคณะ ประกาศคณะปฏิบัติฉบับสองนี้แกอย่าเสกอีกนะ ข้าวตอกข่าหมดฉางแล้ว (หัวเราะ) แกขึ้นนั้นอีก ต้องไปหาข้าวมาทำข้าวตอกไซ้ ข่า ถึงประกาศคณะปฏิบัติ เอ้ เราก็ไม่มีหมดทำ ไอ้วันนั้นเก็บกันใหญ่ โอ๊ย คือคิดใจ ตั้งย่ามหนึ่ง ก็เม็ดละ ฮือ เม็ดละบาทๆ ฮือ โยมรายใหม่ ไอ้คนนั้นเก็บไอ้ย เก็บกรังกรัง แกี่ยมผล่ เข้าเป็นข้าวตอกหมด(หัวเราะ) เรานึกเสียดาย เราบวชเสียได้ (หลวงพ่อกะ ตอนนี้อาเข้าเบงค์ได้หรือเปล่า) ก็ลืมหายละชิมันเป็นปาราชิกแหละเลยโอนเข้าบาทเดียว (หัวเราะ) ฮือ โยม ไอ้หน่อย มันจะยูให้อยู่กับ **พระเทวทัต** (หัวเราะ) เอาแหละๆ แกหาเรื่อง

และไอ้สองตัวมันก็ไม่ยอมแพ้ไซ้ใหม่ ไอ้ 2 ตัวมันไม่ยอมแพ้เราห rokok มันก็ไปเอาข้าวตอกมามั่ง ตานี้มันไม่เอาเป็นเงิน มันเป็นทอง มันก็นั่ง มึงเป็นเงินแล้วเป็นทอง มึงเป็นข้าวตอก เป็นข้าวตอก มึงเป็นทอง เราซ้อมมั่ง เอาแหละวะ รุ่งขึ้นไปโยนทองกัน เหริญทองไอนั้นเหริญทอง

หลวงพ่อบาน เอาอีกแล้ว ไอ้ห่า ไอ้ลิงนี้ ไอ้ฝูงนี้ ไอ้ตัวหนึ่งบ้าไปแล้วไอ้ลองตัวเอาอีก (หัวเราะ) ไปหาข้าวมา 3 กระบุง มาคว่ำข้าวตอกไซ้หนักู แหมข้าวตอกหน้อยเดียว เอาข้าวเสียบ 3

กระบุง แล้วต้องข้าวเหนียวด้วย เราทำอย่างไรต้องไปหา น้ำแล่น ถาม น้ำแล่น มีข้าวเหนียวใหม่ ต้องใช้หนี้หลวงพ่อเสียแล้ว เอาข้าวตอกไม่กี่พาน แหละ แหม ล่อต้อง 3 กระบุง ถามทำไม ไปทำ เงินโยนเล่นนะซิ แกก็บอกได้ๆ เดี่ยวไปเอาให้ แกก็เลยถามว่าแกขอหัวตุ๊กตาทริศญได้ไหม ถามว่า น้ำจะใช้ใหม่ละ บอกไม่ใช่ ถ้าไม่ใช่ได้ ถ้าใช่เมื่อไหร่เป็นข้าวตอกเมื่อนั้นมา อันนี้อธิษฐานได้โยม อธิษฐานได้ให้อยู่เท่าไรก็ได้ แต่ถ้าใช้ผิกระเบียบเมื่อไร เป็นข้าวตอกเมื่อนั้น แกก็เลยขอทริศญทอง บอกทริศญทองต้องไอ้สองตัวนั้น มันทำทริศญทอง (หัวเราะ) ไอ้เราทำแต่ทริศญเงิน ดันเลือกให้ ทำทริศญทองได้อย่างไร แหม

แต่เดี๋ยวนี้ความจริงเราอธิษฐานไว้สัก 10 ปีนะใช่ไหม สร้างทริศญทองให้เต็มคลังนะโยม นะ ประชันกับอเมริกา อเมริกามันทองก็เปอร์เซ็นต์ไม่ทราบของเรามันทองร้อยเปอร์เซ็นต์ 120 เปอร์เซ็นต์ขี้ขี้ได้เลย (หัวเราะ) อ้อ ดีไหมคุณถ้าดีก็เอา หา เจ้ากรรม ไปไหนหว่า หรือว่าหนีไปแล้ว ว่า ไง เจ้ากรรม เอาใหม่เอาให้เจ็ดเอาไปหลอกโยม บอกไอ้ทริศญทองนี้เอ็งจงเป็นทองอยู่ 10 ปี เอ๊ ไม่ เป็นไร 10 ปี เราก็คงไปต่อใหม่ ถ้าไม่ได้เป็นพระก็แย

ความจริงใครเขียนคาถาทิ้งไว้ อีลึงทงเท็ง แปลก็ไม่ได้เรื่อง (หัวเราะ) ความจริงคาถานี้มันเป็นเครื่องโยงจิตให้เป็นสมาธิเท่านั้นเอง คือว่า มันไม่ใช่จะเป็นคาถานักหนา แต่คาถาบางอย่างมันมีผล ส่วนคาถาบางอย่างนี้ตรงตามจุดแต่บางอย่างมันเป็นเครื่องโยงจิตให้เป็นสมาธิ แต่ว่าคาถานั้นมา ดูแล้วไม่ได้เรื่องอะไรจะเป็นของโบราณแปลมันก็ไม่ใช่มันไม่ได้ทั้งนั้น น่ากลัว หลวงพ่อปาน ท่านชอบท่านชอบทำของ ปล่อยคาถาไว้ให้พวกเราเล่นอย่างไรละ เวลาเล่นก็เป็นการฝึกสมาธิไปในตัว ท่านรู้ว่ามันไม่เป็นภัย

ท่านมีคาถาอยู่ประเภทหนึ่ง ถ้าฉันเจอเมื่อไหร่เผาไฟเมื่อนั้นแหละ คาถาทำให้ผู้หญิงรัก ใครให้ดูไม่ได้เป็นฉีกทั้งหมดเลย บอกไม่ต้องหอรอกพอ ไม่ต้องไปทำคาถาทงคาถา อีพวกนี้มีสตางค์ เลี้ยงมันหรือ (หัวเราะ) ใช่ไหมโยม เดี่ยวจะไปค้นเปลือกใช้คาถาเรียกเข้ามา ไม่มีสตางค์ไม่มี ข้าวตอกละ เดี่ยวมันกระที่บตายอันนี้เกลียดจริง คาถาทำให้คนแตกกันมั่ง รักกันมั่ง ทำให้คนเกลียดกันอันนี้เกลียดไม่ชอบ แล้วหลวงพ่อก็ไม่เขียนทิ้งไว้ สงสัยไอ้คาถาทำข้าวตอกนั้น คงจะ หลวงพ่อเองนะ ท่านเขียนทิ้งไว้ดูแล้วก็ เอ๊ะ มันจะเป็นอะไรคาถา อ่างอย่างไรก็ช่าง คาถาก็คาถา คาถาเขาห้ามแปล ทีนี้เราไปสองคืน ไม่อย่างนั้นท่านคงไม่สนใจหรือใช่ไหม ท่านคงจงใจทำไม เรียกให้เข้าไปทำด้วย เลยถามท่านว่ามันไม่เป็นสักที

ยังนึกถึง ไอ้ท่านพวง ท่านพวง นะมันเห็นพวกเราทำอะไรได้มันก็อยากจะทำมั่ง เราก็ให้ คาถาไปบทหนึ่ง พระพุทธรูปนอนแล้วนั่งได้ (หัวเราะ) โกหกเขียนส่งมันก็เอาละ ตกคิงๆ นั่งกลาง นอกชาน พระพุทธรูปนอน สองคืน สามคืนไม่ลุกทันที (หัวเราะ) อีกคืนหนึ่งเราก็จะโกหกคนสัก หน่อยเห็นนั่งหลับตา เราก็อ่างๆ เลยก้อยๆ จับพระพุทธรูปนั่งขึ้นมา แล้วเราก็แอบปู้บ เวลาล้มตา เข้าท่าเข้าท่า เข้าท่า แล้วทีนี้มันก็จับนอน นอนหลับตาปู้บนั่ง เอ๊ะ นอนหลับตาปู้บนั่งทีนี้มันไม่เอา แล้ว มันสั่งนอนนั่งล้มตา นั่งแล้วนอนมันบอกให้นอน นอน นอน บอกให้นั่ง นั่ง มันเป็นที่จิตตัว

เดียว ความมั่นใจมันเกิดขึ้น ไอ้เวลานั้น โทหกได้เราก็เลยไป เลือกว่าให้ ท่านพวง ทำไอ้อีกคนหนึ่ง
เลย ถ้าไม่หลอกก็ไม่ได้

ทีนี้เขาก็เอาละ เขาเป็นคนชอบทำน้ำมันดี ถ้าหลวงพ่อกำลังอยู่ หรือไม่อย่างนั้นหลวงพ่อกำลัง
ไม่ว่าง เขาก็มาหาเขาก็ทำน้ำมันดีไง เขาเรียนคาถาน้ำมันดี เรียนคาถาหมอไว้ ทีนี้เขาก็เอา
พระพุทธรูปนอนเป็นแถว และเริ่มทำน้ำมันดีปั๊บ ขออาราธนาสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโปรด
บรรดาพุทธบริษัทหายจากโรคภัยไข้เจ็บถ้าโรคนี้จะหายขอพระพุทธรูปนั่ง (หัวเราะ) พระพุทธรูป
นั่งเป็นแถว แหม กุฎิพัง หลวงพ่อกำลัง รู้ ไอ้ลิงดำ มึงทำอะไรอีกแล้ว (หัวเราะ) ไอ้ ท่านพวง มัน
อยากอยู่แล้วมึงเสือก บอกช่างมันเถอะ ช่างมันได้แทนหลวงพ่อดี หลวงพ่อกำลังจะหายนะเอออ ดิๆ
เข้าทำๆ (ถาม นั่งจริงๆ หรืออะ) นั่ง นั่งเป็นแถว ก็จิตมันตั้งเสียแล้วนี่ก็จิตดวงเดิมที่มันคิดว่า เขาทำ
ปลุกขึ้น หรือความมั่นใจเกิด อารมณ์สงสัยไม่มีจิตก็เป็นฉาน 4 ฉาน 4 ก็นั่งเลย อันนี้จิตมันเข้าฉาน
4 ได้ทันที เขาเล่นกันจนคล่องตัว ถ้าทำได้แล้วมันก็เชื่อมั่นทันทีได้ทันทีเลยเขาเป็นหมด

แหม ขออาราธนาบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงโปรดบรรดาพุทธบริษัท
กำลังมีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน วุ้ย เขาว่าสวย ว่ายาวนานๆ หลวงปู่ธรรมชัย นั่นแหละ (หัวเราะ)
เสียตายคืนตายเสียได้ ไม่งั้นไฟดะ หลวงปู่ธรรมชัย คนละคำสั้นตัวด ง่ายเวทตีพิลึกดะ แหม เขาว่า
เพราะเสียอย่างเพราะเลยนะ ลีลาเขาจำ หลวงพ่อกำลัง เทศน์ ถ้า หลวงพ่อกำลัง เทศน์อย่างไรเขาต้อง
มาหัดว่าให้มันเหมือน นั่นเขาก็ลีลานั้น ลีลา หลวงพ่อกำลัง ท่านเทศน์เพราะมาก เทศน์ มหาสติปัฏ
ฐานสูตร นี้ แม้แต่เด็กก็ไม่หลับ คือว่าไม่มีการหัวเราะฟังๆ ไม่หัวเราะ แต่ไม่มีการง่วงฟังนิ่มเพลิน
จับใจ เสียงท่านดีมาก และเสียง ท่านพวง ก็คล้ายคลึงมาก เขาก็จุดธูปจุดเทียน แหม แต่เวลาใครจะ
ทำน้ำมันดีต้องมาทำหลายๆ คนนะ คนเดียว เดี่ยวโองการเขามันยาว ถ้าเข้าไปทีหลัง คอย 2 ชั่วโมง
ว่าเสร็จ

ถ้าสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าจะทรงโปรดพระมหากษัตริย์คุณ ให้บรรดาคนทั้งหลายหาย
โรคภัยไข้เจ็บได้ ขอได้โปรดประทานประทับนั่ง พระพุทธรูปก็ลุกขึ้นนั่งไว้แหม คนไข้ดีไม่ดีไม่
ทันได้น้ำมันดีละหายเลย (หัวเราะ) อ้าวเป็นเรื่องจริงๆ นะ ไอ้ไอ้กระปรีกระเปร่าขึ้นมาทันที แหม
ท่านพวง ก็หยุดเทียน ถ้ามเวลาหยุดน้ำมันดีมึงว่าอย่างไรวะ บางทีกูเหนื่อยๆ กูไม่ได้ว่าหยุด ทีนี้กุฎิ
เขาก็เต็มซเต็มกุฎิเขาก็อยู่ไม่ได้ ต้องขึ้นหอสวดมนต์ อ้าวหอสวดมนต์ก็เต็ม ผลที่สุดต้องไปศาลา
ศาลาก็แน่นหนักๆ เข้าต้องเล่นกลางลานวัด

หลวงพ่อกำลัง บอก ฮือ ไอ้หมอไปแย่งที่หมา(หัวเราะ) ไอ้หมอไปแย่งที่หมาไอ้กลางลานวัด
หมาจะนอนกันนอนไม่ได้ เขาก็ตั้งโต๊ะ เขาทำเขาเองโต๊ะสูงๆใหม่ตั้งโต๊ะ ขึ้นมาสูงเหมือนกับโต๊ะ
เขียนเขานี้ เขาก็นั่งทำโต๊ะเฉยอยู่ พระพุทธรูปนอน (หัวเราะ) รู้ สมัยนั้นมีตัวลิงเยอะแยะได้ผลดีไหม
แหม ดิก็หัดทำไม่ยาก วิทยาศาสตร์น่าจะใช้ไม่ได้เรื่องหรือ ฮืออันนี้เขาเรียกโกหกศาสตร์ไปโกหกข่า
เขาเลยทำได้เลย

แต่ความจริงมันมีจิตอยู่คนเดียว ถ้าความมั่นใจมีอยู่ ความเชื่อมั่นมีอยู่เท่านั้นคือ ถ้าตัวสงสัย ไม่มีอยู่ละ งานมันเป็นผลทุกอย่าง ถ้าจิตเข้าถึงฉาน 4 ละ มันเป็นอุเบกขา ใจใหม่ เอกัคตาเป็นอุเบกขา เอกัคตาก็จิตตั้งดวงเดียว จิตตั้งอยู่ในอารมณ์ อารมณ์เดียวอุเบกขา อุเบกขามันเฉยจากอารมณ์อื่นทั้งหมด ตัดจากอารมณ์หมดก็อารมณ์เป็นทิพย์ มีความแข็งแรงมาก แข็งกร้าว จะทำอะไรก็ได้ นี่ถ้าไอ้สองตัวมันอยู่นี่ดีไม่ตีลอยขึ้นไปชนอยู่บนอากาศนี่ดีไม่ตีขึ้นไปโดนร้องเจ็ยกๆ ลงไม่ได้ อือ ไอ้นั้นมันชอบเล่น ถึงต้องถูกจับเข้าป่ากันไป ถ้าเล่นเดี๋ยวนี้คนตกนรกเขาหาว่าเล่นกลทำมึง ถ้าไปเล่นกับพระอรหันต์แบบนั้นเสร็จ พระอรหันต์ราคาแพงว่าอีกทีมีค่าสูงมากค่าที่ก็สูงมาก ค่ามันเท่ากัน ถ้าไปค่าแก่เขาก็มีหวังไปนอนเล่นใน **อเวจี** นะ ถ้าเข้าไปค่าว่าอย่างไร แหม ไอ้ชาติหมาเสร็จ 500 ชาติชาติหมาค่าเดียว ชาติหมา 2 ค่าอีก 500 ชาติ

อย่าง **สิริมา สิริมา** นะเป็นหญิงแพศยา เพราะอะไรเพราะเป็นลูกมหาเศรษฐีแต่งตัวสวย เวลา **วันวิสาขบูชา** เขาไปเวียนเทียนพระศตูป มีนางภิกษุณีองค์หนึ่งท่านเป็นอรหันต์ ท่านคิดหมาก ท่านก็บ้วนน้ำหมากไอ้ละอองหมากนี่มันปลิวไปถึงท้ายลม ถูกผ้าเขาเปื้อนนิดเดียว บอกอีแพศยาคนไหนนะ มันบ้วนน้ำหมากให้ละอองหมากมาเปื้อนผ้าเรา แต่ความจริงนี่เขาไม่รู้หรือว่า นางภิกษุณีนี่เป็นพระอรหันต์ท่านบ้วนมา แค่นี้ **นางสิริมา** ต้องมาเป็นหญิงแพศยา 500 ชาติ นี่ถ้าตั้งใจสบาย ต้องไปนอน **อเวจี** ก่อน นั่นไม่รู้ว่าเป็นอรหันต์เป็นพระนา เวลาเวียนเทียนก็อาจจำเป็นต้องข้ามันก็กระบวนมันยาวใจใหม่ ก็ลมมันแรงแต่ท่านบ้วนน้ำหมาก เขาจะเห็นหรือไม่เห็น แต่ตามบาลีท่านบอกเขาไม่เห็น เขาว่านี่ปากร้ายไปหน่อย

ถ้าหากว่า ถ้าใจเราไม่สบายต้องเที่ยวถากอารมณ์ไม่อยู่นะต้องเที่ยวไป ถ้าไม่เที่ยวไป แสดงว่าจิตมันตกมาก ทีนี้สมาบัติ ถ้าสูงจริงมันไม่ไปไหน อย่างที่เขาเข้า **นิโรธสมาบัติ** นะ เขาไม่ได้ไปไหนนะ **นิโรธสมาบัติ** มันอยู่ที่เต็ม **นิโรธ** แปลว่าดับ เอาจิตแยกออกจากชั้น 5 สมมติว่าอยู่นี่มันไม่ไปไหน แต่มันไม่ยุ่งไม่ยุ่งประสาท นั่นอย่างหนึ่ง **นิโรธสมาบัติ** ทีนี้ **นิโรธสมาบัติ** ถ้าคล่องจริงๆ เขาสามารถเอาจิตมาจับชั้น 5 นี่แล้วก็ดับความรู้สึก ไอ้นี้ต้องสูงมาก อย่าง **หลวงปู่หลุ่ม** ท่านะสูงมาก และอยู่ในอิริยาบถ 4 นี่ต้องฝึกกันมากหน่อย แต่ถ้าจะฝึกมากก็แบบเดินจงกรม และเข้าฉาน 4 ถ้าเดินจงกรมเข้าฉาน 4 แล้วเดินจงกรมได้อันนี้ใช้ **นิโรธสมาบัติ** แบบอิริยาบถ 4 ได้

เมื่อคืนนี้ฉันเดินจงกรมเข้าอะไรก็ไม่รู้หว่า ถ้าจงกรมเข้าสมาบัติเดินไม่รู้หว่า นึกเอ **คุณสมชาย** ทำไมไม่เปิดเสียงตามสายหรือโง่หว่า อือ **สมชาย** แกบกพร่องต่อหน้าที่นี้หว่า หรือหูเข้าไม่ดีเดินเคลิ้มๆ มอง เอ นี่มันยังโง่หว่า ก็นึกว่าไอ้เสียงตามสายถ้ามันมาเราคงจะรู้สึกตัวมั่ง ไอ้เสื่อนั่นก็เดินเฉื่อย เดินเฉื่อยแล้วมันก็ไม่สัมผัสอะไร คือว่าอย่างนั้นมันก็เป็น **นิโรธสมาบัติ** ความจริง **นิโรธสมาบัติ** นะ ฉันก็เข้าของฉันอยู่เรื่อยๆ ถ้าวินไหนฉันไม่สบายมาก ฉันก็เอาแล้ว เพราะอะไรเพราะนิโรธมันแปลว่าดับ ดับไอ้ทุกขเวทนาใจใหม่

ที่นี้นักเลงหนี ถ้าอารมณ์อ่อน พอป่วยปั๊บ ถ้าไม่ตีเข้า หนีไปนอนบ้านเลข หือต่อมามันมีความเข้มพอ เข้มพอมันไม่หนีมันสู้ ถ้าเวทนามากเท่าไร มันสู้มากเท่านั้นคือสู้กันจนกระทั่งไม่รู้สึกลงในด้านเวทนา แต่ว่าถ้าใครไปเรียกรู้มา ถ้าใครเรียกนามบางทีนอนเฉยๆ ไอ้พวกนี้ก็จะตายเสียแล้ว อ้าว ดันไปเรียก พอเรียกก็รู้สึกเจ็บละชิ มันก็รู้สึกเจ็บ ถ้าไม่เรียกมันไม่รู้สึกลง ถ้าเรียกปั๊บจากมานมันก็ถอยพอดมันถอยจิตมันก็จับกับประสาท ไอ้ความเจ็บปวดนี่มันเรื่องของประสาท พอจิตเข้าโยงกับประสาทมันก็รู้สึก ถ้าจิตไม่เข้าโยงประสาทมันก็รู้สึกเจ็บ หือ ทุกคนนะ

เดี๋ยวยามนะ อยู่เวรนี้หัด อย่าไปอยู่กันเฉยๆ จงกรรมมันหากินเรื่อยๆไป หือ เจ้ากรรม แต่เจ้ากรรม จะไปเข้าสมบัติเป็นลมนะ ไอ้ฉันทำอะไรไม่ได้นะ วางๆ ต้องฝึกให้ เจ้ากรรม นะ อันนี้ฉันสู้ท่านไม่ได้ การฝึกเข้า นิโรธสมบัติ และก็โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อรูปฌาน

อรูปฌาน นี่เรามีวิธีทำง่ายๆ วิธีทำง่ายๆ ก็คือ ถ้าเราดูรูปพระพุทธรูปหรือจักษุสณีนี ให้มันเข้ามาอยู่ในปี ทำได้ไหม ยังคับให้ภาพสณีนมันอยู่ในอกนะทำให้อกนี้มันเป็น โพรงขึ้นมาข้างในเห็นเป็นภาพสณีนอยู่ข้างใน นี่ก็พยายามไม่ช้าละค่อยพยายาม ทุกองค์นั่นก็ทำได้ พยายามบังคับก็ต้องฝืนกันหน่อย

ที่นี้การปฏิบัติพระกรรมฐานนี้พระพุทธเจ้าท่านใช้ศัพท์ว่า ทรมาณใช้ใหม่คือว่าทรมาณ อารมณ์เดิมให้มันจับจุดอีกอารมณ์อันหนึ่ง ที่นี้ มันก็ต้องมีอารมณ์ฝืนฝืนก็ต้องสู้ ถ้าเราสู้เพื่ออะไร เราสู้เพื่อดี ไอ้ดีของเรามันตรงไหน มันต้องดีคือเขาเข้าถึงนิพพาน ถ้าขณะใดที่เรามีอารมณ์เข้าถึงนิพพานไม่ได้ ยังไม่มีโอกาสจะเข้านิพพานได้เราอย่าถือว่าเราดี เพราะเราเข้านิพพานจิตจับอารมณ์นิพพานได้แน่นอนไม่ได้ ก็แสดงว่าเรายังมีเลว ถ้ายังมีเลวมันจะดีได้อย่างไร ใช้ใหม่ เจ้ากรรม หรือว่าเดี่ยวท่านก็จะไปนึกว่าพวกท่านทำไม่ได้ ทุกคนถ้าหวังดีจริงๆ มีเจตนาจริงๆ มันได้ทุกคน

ทำไมจึงว่าได้ ไอ้ คำว่าบารมีนี่ มันก็แปลว่ากำลังใจ นี่คำว่ากำลังใจ เราก็คือกำลังใจของเรา มันเป็นกำลังใจหยาบหรือกำลังใจหยาบ หือ ไอ้เปี้ยก กำลังใจหยาบนี้มันดินนะ มันไม่กินเนื้อสัตว์ เป็นหยาบมีศีล 5 บริสุทธิ์ดีไม่ดี พวกแกสู้หยาบไม่ได้พอพูดแบบนี้ นี่ก็ใหม่หยาบเต็มที แต่เราไปหาความจริง ถ้ากำลังใจหมาทำอะไรกำลังใจหมานี่ หมานี่อยู่ยามให้เจ้าของไม่มีเงินเดือนนะ เจ้าของจะให้กินอะไรอิมหรือไม่อิมมันก็ได้ว่าใช้ใหม่ แต่มีความจงรักภักดี มีความกตัญญูกตเวที และมีความเข้มแข็งสามารถต่อสู้กับข้าศึกสามารถต่อสู้กับข้าศึก ทั้งที่อาวุธสู้เขาไม่ได้ หมาก็สู้ใช้ใหม่ ไอ้หมา มันมีอาวุธแค่ปากใช้ใหม่ละ แกมีไม้ยาวๆ ดีไม่ดีมันกัดไม้เมื่อยหล่นเลย นี่เราก็อธิบายกันแบบนี้ ไม่ใช่เอาของเลว เอาสัตว์มาเทียบ คือว่า กำลังใจของสัตว์ประเภทนี้ต้องเป็นเครื่องเทียบกำลังใจเรา

นี่นักฝึกนี้เขาใช้เทียบแบบนี้มา ถ้าเรารักษาศีล 5 หรือศีลพระมี 227 เณรมีศีล 10 ถ้ารักษาไม่ได้ แสดงว่าเราเลวกว่าหยาบ เพราะหยาบมีศีลถ้าความเข้มแข็งของเราไม่มี มีความท้อถอยในการปฏิบัติ แสดงว่า เราเลวกว่าหมา หมามีความเข้มแข็งกว่าใช้ใหม่ ถ้าหมาต้องสู้กับศัตรูซึ่งมีอาวุธสังเกตชือไม้ยาวๆ นะมันกลัวไหมไม่กลัวใช้ใหม่ อาวุธมีแค่นี้ก็ดั่งๆ หือ นี่เราไปเทียบแบบนั้น ไม่ใช่จะเทียบว่ามันเป็นสัตว์ จะหาว่าสัตว์เลวทั้งหมดนะ ไม่ได้ ความคิดของสัตว์มีอยู่เขาก็ใช้ข้อ

เปรียบเทียบตามนี้ นี่บางครั้งถ้าเรานั่งอยู่ในป่า เราก็จะเห็นสัตว์ไ้ตัวเล็กๆ กว้า ซึ่งมันไม่กลัวสัตว์ใหญ่ นั่นก็คือมด มดนี้สัตว์ขนาดเล็กก็ตามพวกมันมีความสามัคคี ลอบกัดกันตะบัน ถ้าใครทำอะไรพวกมันเข้า มันจะวิ่งพรวดเข้ามาหา นี่เราก็ดรองดู เนื่องจากมดนี่นะ มันมีกำลังมาก มันมีกำลังใจสูงแล้วก็เอาจิตเข้าไปเทียบตรงนั้น หรือต้องอาศัยความเข้มแข็งของจิตให้มีความสม่ำเสมอ

นี่เราก็มานั่งดูอีกที คำว่าบารมีแปลว่า กำลังใจ นั่นกำลังใจของเราก็ตามความคิดว่า เราต้องการความสุขหรือเราต้องการความทุกข์ ไ้ความรักในเพศ รูปเสียงกลิ่นรสและสัมผัส ความโลภ ความรวย ไ้ความโกรธพยายามอยากจะเป็นคนเก่งจะฆ่าคนโน้น จะแกลงคนนี้ จะตีคนนั้น หรือไ้การมัวเมาอยู่ในทรัพย์ มัวเมาในชีวิตนี้มันเป็นปัจจัยของความทุกข์ทั้งหมด ในเหตุต่างๆ นี่ถ้ามันเป็นความทุกข์ ถ้าเราไปต้องการมัน แสดงว่าเราก็ดต้องการทุกข์ ถ้าเราต้องการทุกข์ เราจะไปนิพพานได้อย่างไร นิพพะ แปลว่า ดับ การจะเข้าถึงนิพพาน มันต้องถึงก่อนที่เราระจไป คนถ้าจะเป็นเทวดา เกิดตายเป็นเทวดา ก็ต้องเป็นเทวดาก่อนตาย ถ้าจะเป็นพรหม ก็จะต้องเป็นพรหมก่อนตาย จะไปนิพพาน ก็ต้องถึงนิพพาน จิตต้องถึงนิพพานก่อนตาย ถ้าจะไปนรกก็จะต้องเป็นสัตว์นรกก่อนตาย จะเป็นเปรตอสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน มันก็ต้องเป็นก่อนตาย จะเป็นมนุษย์ใหม่ก็ต้องเป็นมนุษย์ก่อนตาย

นี่ทำไมมันเป็นอย่างไ้เราดู บาปกรรมทำลามกทั้งหมดเป็นปัจจัยให้เกิดโนอบายภูมิ นี่แสดงว่าเรามีความนิยมในบาปกรรม ทำลามกสิ่งที่ไม่ดีพระพุทเจ้าบอกสิ่งนี้ไม่ดี นั่นแสดงว่า เราเป็นสัตว์นรกแล้ว ถ้าหากว่าอย่างไ้ดม โนบยทิธินี้อย่าง จิตรลดา รัชนี แหละ เราดูคนก็ไ้พอเขาบอก นาย ก. เรานีกเลข นาย ก. นี้ดูทิสสมานกายภายใน ว่ามันมีรูปเป็นอย่างไรนะ กายนอกไม่ต้องห่วง มันดูป๊ีบ เราต้องพยายามดูตัวเราก่อนนะ ไ้ตัวในที่เราออกไป ยามที่เราไม่ออกพยายามหัดดู หัดดูมันมีสภาพเป็นอย่างไร มันเห็นชัด ถ้าเราเห็นตัวเราชัดมันก็เห็นคนอื่นชัด นี่ต้องฝึก พอเห็นหน้าคนป๊ีบ เขาคุย แหม เรียนโน้นอภิธรรม เวลาครึ่งนะ หือ กินไ้ไ้ใหม่ ไ้เวลาเต็มนะ ต่อหน้าชาวบ้านกินต้อยเข้ายื่นเที่ยงนะ อีต่อนกลางคืนต้องกินครึ่งเดียวเท่านั้น หือ หลบหน้ากลัวเขาจับไ้เนอะกินข้าวเวลาครึ่ง

เออ การถวายสตาลค์พระวันนี้ที่ราบด้วยนา เพราะเป็นเรื่องของวันเฉลิม พระชนม์พรรษา ฉะนั้นสตาลค์วันนี้ จึงถวายพระที่มาไ้ไ้ได้ ต้องงานเนื่องพระเจ้าแผ่นดินท่านนะ ฉะนั้นถวายสังฆทาน 3 วัน ฉะนั้นรวมเอาไ้ไ้เพราะวันนี้เป็นเรื่องของท่าน ไซ้ใหม่ เงินที่เขามาทำบุญทั้งหมดก็เนื่องต้องเนื่องด้วยสังฆทานทั้งหมดเฉพาะในคืนของเขต

นี่การที่เราสามารถจะรู้ไ้ เรารู้ คนเขาบอกป๊ีบจะเป็นอะไรมาก็ตามคุยเป็งๆ เราดูข้างในเลยไซ้ใหม่ แต่ดูเห็นแล้วจะพูด บางที ไซ้ หัวมันสายต้อกแตก ต้อกแตกไฟท่วมกระบาลเลย แหม มาบอกเป็นเทวดา หือ มันบอกเป็นเทวดา เรานีกเอ๊ะ ไ้ไ้เทวดาอเวจีก็มีเหมือนกันเอนะบางที่ถ้าสภาพเขายังไม่ตายเป็นสัตว์เดรัจฉาน ไ้ไ้ทิสสมานกาย ภายในมันเป็นสัตว์เดรัจฉาน ถ้าเขาตายจะไ้ไ้เป็น

เทวดา มันก็มีอิทธิสมานกาย ภายในก็แพรวพราวเป็นสภาพเทวดาชั้นไหนเรารู้ ถ้าเป็นพรหมไอ้
ภายในมันก็เป็นพรหมมันเป็นอยู่ก่อนตาย ตายแล้วจะเป็น ดังนั้นพอออกไปแล้วบีบ มันสภาพ
นั้นเลย นี่แสดงว่า มันเป็นก่อนไซ้ไหม

นี่เราออกไปต้องคอยดูตัวเองนะ ทีหลังนี่ พอตื่นขึ้นมาบีบ จับอารมณ์ดีทำให้สบาย
จับอิทธิสมานกาย ภายในไอ้ภายในมันเล็กไม่โตหรอก คุณมันอยู่หรือยืนอยู่ มันมีรูปร่างเป็น
อย่างไร สีสนวณะเป็นอย่างไร ฝึกๆ ให้คล่อง ตัวนี้คือฝึกให้คล่องนะ ฝึกให้คล่อง ถ้าหากว่า หรือ
ถ้าเราจะดูสภาพของ หือ ไม่ต้องดูสภาพของจิตดูรอบกายนะรู้ ถ้าเป็นบีบมันรู้มันบอกเลย เป็น
เทวดาชั้นไหนเป็นพรหมชั้นไหน เป็นพระอริยเจ้าหรือเปล่า ต้องขอลุคิต

ลูคิตต้องลูคิตของเราก่อน ฝึกลูคิตของเราก่อน ตั้งอธิษฐานว่าให้จิตนี้มันเป็นดวงขึ้นมา และ
ดูสภาพของจิต อำนาจของความเป็นทิพย์มันจะเป็นตามนั้นถ้ามองไปแล้วบีบ จิตเป็นก้อนเนื้อ แหม
แล้วก้อนเนื้อแถมมีคำๆ แฉๆ เรือๆ ห่วยแล้ว มันคุยอะไรก็ช่างเถอะ ไอ้นี้ลงนรก หือ ถ้าจิตมีสภาพ
เหมือนก้อนเนื้อนะสกปรก ถ้าสกปรกก็ลงนรก ถ้าจิตใสสะอาดเป็นก้อนเนื้อเลื่อม แลดูใสอันนี้
แสดงว่าคนนี้มีศีลบริสุทธิ์ไซ้ไหม นี่ไอ้ก้อนเนื้อนี้ต่อไปมันก็จะเป็มีแก้วเหมือนกับไอ้นี้สกัดเข้าไป
เหลือก้อนเท่านี้ และส่วนหนึ่ง 1 ใน 4 ของมันก็เป็นแก้ว เหมือนแก้วหุ้มเนื้อ ไซ้ไหม แต่มันจะมาหุ้ม
ข้างนอก และอีส่วนที่เป็นเนื้อมันกลายเป็นแก้วไป 1 ใน 4 คือต้องวัดลงกลมนะ ไม่ตัดตอนนี้มันจะ
หุ้มเป็น 1 ใน 4 คนที่ได้ปฐมฌาน ถ้าหุ้มเข้าไปสักครึ่งมันเป็นฌานที่ 2 นี่ฌานที่ 3 มันจะหุ้มเข้าไป
เป็นแก้วมากแต่เป็นแกนข้างใน มันเป็นแกนยาวๆ เรียวๆ อันนี้เป็นองค์ของฌาน 3 ถ้าเป็นแก้วใส
หมดองค์นี้เป็นฌาน 4 แต่ก็เป็นแก้วธรรมดามันจะเป็นฌานโลกีย์

ทีนี้ลูคิตที่บีบบางคนเป็นแก้วทั้งดวง ประเดี๋ยวไปเป็นแก้วแต่มีแกน สมมติว่าเป็นแก้ว เป็น
แก้ว 1 ใน 3 และ 1 ใน 4 นี่นะ ข้างในนี้เป็นก้อนเนื้อ แต่ไอ้ส่วนที่เป็นแก้วเป็นประกายพราวไซ้ไหม
ประกายพราวนี้แสดงว่าคนนี่ ถ้าเป็นประกายขอบๆ น้อยๆ นะ บางๆ แสดงว่าคนนี้มีอารมณ์
วิปัสสนาญาณเจือปนอารมณ์วิปัสสนาญาณเริ่มเข้าถึงจิตแต่ไอ้ 1 ใน 4 ที่เป็นแก้วทั้งหมดนี้เขาเป็น
ประกายพราว อย่างพระไปเห็นพระพุทธเจ้าเป็นประกายไซ้ไหม เห็นพระอรหันต์ทั้งหมดร่างกาย
เป็นประกายไซ้ไหม เป็นประกายแพรวขอบๆ นี่แสดงว่าคนนี้มีกำลังจิตแก่ปฐมฌานเท่านั้น แต่เป็น
พระโสดาบันแล้วไซ้ไหม แต่ถ้าลึกเข้าไปถึง 50 เปอร์เซ็นต์ เป็นประกายพราว ท่านผู้นี้ก็เป็นพระ
สกิทาคามี ถ้าไปถึง 75 เปอร์เซ็นต์ ของดวงจิตถึงก็ยังมีแกนยังแกนอยู่ไอ้แกนอาจจะเป็นแกนดำ แกน
เนื้อแกนอะไรก็ได้ แกนแก้วก็ได้ ถ้าแกนแก้วใสหมด แต่เป็นประกายไม่หมดแสดงว่าจิตเขาทรง
ฌาน 4 ได้ เป็นพระอริยเจ้า ลองดูบีบบหาแกนไม่ได้มันแพรวเหมือนกับแสงไฟดูสวยกว่า อันนี้เป็น
พระอรหันต์

นี่ตามธรรมดาว่าถ้าเราไม่เป็นพระอรหันต์ เราจะไม่สามารถทราบได้เลยว่าเขาเป็นพระ
อรหันต์ ถ้าเราเป็นพระโสดาบัน เราจะรู้เขาได้เป็นพระโสดาบัน นี่ถ้าเราจะรู้ได้เพราะอะไร เรา
สามารถรู้ได้เหมือนกัน แต่ว่าอย่าใช้กำลังของเราต้องใช้กำลังของพระพุทธเจ้า ขออาราธนาบารมี

พระพุทธเจ้าขอให้ช่วย พอเราจะจับจิตเขาบีบ เขารู้ก่อนแล้ว ไอ้หมอนี่มันจับจิตกู บอกปิดส่งเป็นไก่อ ตาแตกไปเลยไม่รู้ว่าจะอะไรแล้ว จิตคนก็ไม่ใช่ จิตหีก็ไม่ใช่แล้ว คำมีดคือเลยแจ้งใหญ่ เบื่อเร่อ เชียว เอาไม่ได้เลย ระวังนะ ถ้ายิ่งพระอรหันต์ละ เขาปิดอยู่เลยใช้ไหม

นี่หากว่าเราจะดูเขา ตั้งจิตอธิษฐานแล้วขอบารมีพระพุทธเจ้าช่วย หรือว่าพระคุณท่านรูปนี้ ก็ตาม หากว่าท่านมีบุญญาธิการสูงก็ขอให้ได้โปรดเมตตาให้ทราบความเป็นจริง แต่ว่าเราอย่าออก ปากนะ ออกปากพูดไม่ได้นะ ต้องนึกในใจ อันนี้เขาจะเปิดเผยเขาจะให้เรารู้เฉพาะนี้ว่าตามคำรบบอกว่า ถ้าเรายังไม่ได้อรหันต์เราจะรู้เรื่องอรหันต์ไม่ได้ ถ้าเราเป็นแค่พระโสดาบัน เราจะรู้สภิกาคามีไม่ได้ นี่มันเรื่องส่วนตัว เอกำลังของเราไปยันกับของท่าน

ทีนี้เราไม่เอากำลังของเราสิ เรื่องอะไรละ เราก็เอากำลังพระพุทธเจ้าเพราะเราอยากจะรู้ เมื่อ รู้เขาใหญ่กว่าเขาคิดว่าเขาสูงกว่า เราพร้อมที่จะเป็นลูกศิษย์เขา รับคำแนะนำจากเขา แต่นี่ระวัง อุปาทานนะ อย่างนี้ๆ ต้องเจอหน้าพระพุทธเจ้าก่อน ถ้ายังไม่เห็นพระพุทธเจ้า อย่าเชื่ออารมณ์ไม่ได้ เต็ดขาด คือว่าเรามองไปพบแหม แพรว แพรวนี่มันเป็นตัวหลงก็ได้ นี่เขาไม่ทำหลอก แต่คนอื่นทำ หลอก อย่างนั้นก็เราจะต้องเจอพระพุทธเจ้าก่อนขอบารมีท่าน อยากจะทราบคนนี้ แต่ถ้าท่าน ตรีสบอกมาเลยใช้ได้ ถ้าวาท่านตรีสบอกมาเลยบีบ เราบอกขอจิตเขา สภาพของจิต ขอพระองค์ ทรงช่วย ท่านจะให้เห็น นี่ไม่ยาก

ทีบอกว่าจะขอเพียงว่าเรารู้ชื่อ นาย ก. นี่แหม ไปนั่งขัดสมาธิอยู่ในถ้ำอะไรหลายสิบปี

พอเขาบอกอย่างนี้คนนั้นเป็นอรหันต์มันก็ไม่ถูก เราก็ต้องดูก่อนว่า ไอ้เขาที่นั่งอยู่ได้นั้น เพราะอะไร และเขาได้อะไรถึงไหนแล้ว คุณดูกำลังของเรา ถ้าดูแล้วถ้ามันใส อยากรู้ก็ตามจะเชื่อ ไม่ได้ต้องอาศัยบารมีพุทธเจ้าอีกที เพราะดีไม่ได้ไอ้อุปาทานมันหลอกเรา

รวมความว่า กำลังของเราเฉพาะนี้อ่าใช้ เกิดจะใช้เพื่อรู้อะไร นี่ก็ต้องอาศัยบารมี พระพุทธเจ้าเป็นสำคัญจะได้รู้ทีเดียวใช้ไหม ถ้าขึ้นไปใช้กำลังของเราโดยเฉพาะไม่ช้า ความตระหนง มันเกิดพอความตระหนงมันเกิดว่าเราเป็นผู้วิเศษ ไม่ช้าเราก็พัง หือ ลายหีก็ขึ้น ไม่ใจหี ลายหีใช้ ไหม นี่ตัวนี้มันเรื่องใหญ่ คุณต้องระมัดระวัง นี่ถ้าจิตของเรานี้ เราควรระพยายามดูให้มาก แล้วจิต คนอื่นอย่าไปสนใจเขา

ถ้าเรากำหนดจิตเราทุกวัน เขามีดต้นมาแล้วบีบจับอารมณ์จิต คืออธิษฐานให้กระแสดิจ เป็นวงกลมเป็นดวง ดวงหนึ่งอยู่นอก จุติพิบมันมีสีอะไรถ้ามีสีแดงแสดงว่า จิตของเราก็ดี จิตของ คนอื่นก็ดี ถ้ามีสีแดง คุณแดงมากแดงน้อยถ้าสีแดงนี่มันเป็นปีติ เพราะดีใจในอนิส ถ้าสีแดงสีเนื้อ ธรรมดา มันจะเป็นสีแดงประเภทดีใจในอนิสสิ่งของเขาหามาได้ด้วยทางโลกย์ถ้าสีแดงนี่มัน เนื่องจากแก้วเหมือนกับแก้ว มันเป็นแก้วใส และก็มิสีแดงข้างในเหมือนอะไรเคลือบสีแดง อยู่ใน แก้วอย่างนี้ต้องเป็นธรรมปีติที่เกิดจากฌานเป็นไม่เหมือนกันนะ แดงมากหรือแดงน้อยถ้าแดงมาก เขาเกิดธรรมปีติ ความอึ้งใจมาก ถ้าแดงน้อยก็ธรรมปีติน้อยอันนี้จะไปเอาแดงเหมือนกันละก็ ถ้าสี

แดงออกสีแดงใช้ได้ สีแดงมันใช้ไม่ได้ต้องคุณโลภก็ เรียกว่า ในฐานะปุณฺชน แต่ว่าฉน โลภก็ หรือว่า โลกุตตระ

อย่างพระอรหันต์นี้ ก็มีจิตสีแดงได้แต่แดงไม่เต็มดวง แดงมันจะเต็มทั้งดวงนะไม่ได้ อาจจะ เป็นแดงเส้นเดียว อาจจะเป็นแดงเฉพาะ แถบเฉพาะเป็นทิวเฉพาะแถบน้อยๆ อะไรก็ตามแต่ว่าพระ อริยเจ้านี้ จิตจะเป็นประกายพราว ไอ้สีแดงแสงสีแดงที่เราเห็นมันเป็นส่วนภาคและส่วนแทรก มัน ก็จะไม่แดงต้องบางสวยบางๆ นี่หากว่ามีอารมณ์สีแดงบาง อย่างกับสีของ หลวงพ่อคำแสนใหญ่ (พระครูสุคันฺธสีล วัดสวนดอก เชียงใหม่)

วันนั้นเดินเข้าไปพินฝาไปหา หลวงพ่อคำแสนใหญ่ ยังไม่รู้จัก พอเดินเข้าไปก็เห็นท่าน ครู ภาสกรวิชัย ยืน เรียบอยู่ก่อนเขาจะยกมือไหว้เดี่ยวใครจะหาว่านั่ง ดีไม่ดีไอ้นั้นจะดับลงนรกไปเสีย ด้วย หือ เราก็เอาใจไหว้ เอาไอ้ตัวในไหว้ตัวนอกไหว้ไม่ได้เดี่ยวหาว่าบ้าๆ บอๆ เพราะท่านยืนอยู่ อยู่ ข้างนอกนี่ใกล้ๆ กันแล้วก็ไปดู หลวงปู่คำแสน ก่อนจะถึงก็ดูไปก่อน พอลงจากรถ เอ้ หลวงปู่ท่าน ไอ้เราจะรู้ณะ ไม่ใช่รู้เพื่อจะเหยียดหยามเขา ต้องการรู้เพื่อจะหาความจริง เห็นก็ เอ้ สีจิตเป็นประกาย สวย แต่ทำไมมันมีสีแดงเจือปนอยู่ข้างใน แค่นี้สีแดงเป็นประกายสวยไม่เคยเห็น ถ้าคิดว่าจะ เป็นพระ อรหันต์จริงๆ นั้นจะต้องเป็นประกายเต็มดวงพริบเหมือนดาวประกายพริบ จะหาแดนไม่ได้ ผลที่สุด เห็น ท่านครูภาสกรวิชัย ก็กราบเรียนถามท่าน ว่าพระองค์นี้จิตสวย แต่ทำไมมีสีแดงข้างใน แต่สีแดง เป็นประกายสวยไม่เคยเห็น ถ้าคิดว่าจะ เป็นพระอรหันต์จริงๆ นั้นจะต้องเป็นประกายเต็มดวงพริบ เหมือนดาวประกายพริบ จะหาแดนไม่ได้ ผลที่สุดเห็น ท่านครูภาสกรวิชัย ก็กราบเรียนถามท่าน ว่า พระองค์นี้จิตสวย แต่ทำไมมีสีแดงข้างใน ท่านก็บอกว่าไอ้เจ้านี้มันเป็นคนหนักในความกตัญญู และ ปกคตินที่มีความหนักในกตัญญู จะมีสีแดงและแดงเป็นประกาย ถ้าคนกตัญญูนะ จิตใจมันชุ่มชื้น ตลอดเวลา จิตมันก็จะนุ่มในการสนองคุณความดีของท่านผู้มีคุณใช้ไหม

ไอ้เราก็เข้าไปมันก็ เอ้ ประเดี๋ยวลองๆ ประเดี๋ยวก็รู้สึกตัญญู หรือกตัญญูหือใจถ้าไม่กตัญญูก็ ต้องกตัญญูแน่แล้ว พอเข้าไปท่านอ่านหนังสือพิมพ์ แหม ตั้ง 80 กว่าอนอ่านหนังสือพิมพ์ ไอ้เรา ไม่ก็ปีแหละถอดแง่นตาไม่ได้ ถอดแง่นตาแล้วไอ้หนังสือระยำเดินเข้าไปคิดกันหมด หือ มันเดินได้ พอใส่แว่นตามันห่างๆ พอถอดแล้วมันวิ่งชนแล้ววะ มันอ่านไม่ออกแล้ว เออ ผลที่สุดก็ พอเข้าไปหา ท่านก็คุยคุยไปคุยมาพอคุยท่านก็ปรารภแต่ ครูภาสกรวิชัย แหม ท่านคืออย่างนั้น ท่านคืออย่างนี้ท่าน เอ เราก็นึกว่าท่านจะแน่ เราก้เข้าไปใหม่ถามว่า เออ หลวงปู่ครับ แหม หลวงปู่ตาดีนะครับ ท่านว่า อย่างไรรู้ไหม อือ ไม่ดีแต่ตาคุณ หูกี้ดี แฮ่ เบ่งเสี่ยเลยเอาเสี่ยเลย ท่านหัวเราะฮึๆ นั้น

ก็คุยไปคุยมา ท่านก็เล่าเรื่อง ครูภาสกรวิชัย ท่านคุยเรื่อง ครูภาสกรวิชัย ตลอดเวลา แต่พูด แต่ ว่า พระครูภาสกรวิชัย ดีเลิศอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ว่าที่ท่านพูดนะท่าน ไม่ได้โกหกเพราะเรารู้จักเนอะ เพราะเคยไปหาท่านประวัติท่านก็พอรู้ก็คุยไปคุยมา มาตอนหนึ่งท่านเล่าถึงเรื่อง ครูภาสกรวิชัย ว่า มี พวกกรุงเทพฯ เขาขึ้นไปหา ถามหลวงพ่อมิวิชาความรู้อะไรมามากมายหรือครับ หรือเจ้าคะ หลวงพ่อ

ทำโน้นทำนี่ เคี้ยวก็เสร็จของใหญ่ๆ นั้น ท่านเลยตอบว่า อาตมาจะรู้อะไรเป็นพระป้าพระคง **อติปิ โส** บทแรกยังไม่จบเลย **อติปิ โส** ถึง **ภควาติ** บทพุทธคุณยังไม่จบเลย ไอ้เราก็ได้ทำถามหลวงปู่ครับ บทท้ายหลวงปู่่าจบหรือยังหือ จบแล้ว (หัวเราะ) เสียท่าเราไปไหนไม่รอดละซี ถ้าอื่นโนดิสแบบนี้มันไม่ ถ้าไม่รับก็โกหกละ ไซ้ใหม่ เราไม่ว่าบทต้น **ครูบาศรีวิชัย** บทต้นไม่จบ แต่ว่า หลวงปู่คำแสนใหญ่ บทท้ายจบ พอเจอเข้า ฮิ ฮิ ฮือ ท่านก็รู้ เพราะหลักกันไม่ได้เลยชนหน้าตั้งหลักกันไม่ได้ **อติปิ โส** บทท้าย **สุปฏิปันโน ภควโต สวากสังโฆ** นะไซ้ใหม่จบ ไอ้ว่าไม่จบนะ ไอ้พระที่ไหนมันจะว่าไม่จบนะหือ

แต่เมื่อปฏิบัติไม่จบก็แสดงว่า **ครูบาศรีวิชัย** นี้ไม่ได้ปรารถนาพระอรหันต์ต้องการเป็นพระพุทธรเจ้าคือ พุทธภูมิ นี่เป็นเครื่องบอกชัด หือ มีใครบอกว่า **ครูบาศรีวิชัย** เป็นอรหันต์ ผมไม่เชื่อเชื่อได้อย่างไร ในเมื่อ **อติปิ โส** บทต้นทำไม่จบถ้าท่านจบเมื่อไหร่เป็นพระพุทธรเจ้าเมื่อนั้น ถ้ายังไม่เป็นพระพุทธรเจ้าบทนี้ไม่จบไม่ใช่ว่าได้ไม่จบทำไม่จบไซ้ใหม่ ทุกคนจำไว้ว่า ถ้าไปถามก็ถามว่า แต่ ว่าต้องดูพระนี้พระพุทธรเจ้าองค์นี้ก็มีอีกพวกนา มันลงท้ายส่ง

ทีนี้ถามหลวงปู่ท่านบอกแล้ว หลวงปู่ละ **อติปิ โส** บทท้ายจบใหม่ หันมองหน้าฮิ จบแล้ว นี้จบแล้วท่านจะเป็นอรหันต์ หรือไม่เป็นก็ช่างท่าน ท่านจบนี้ไซ้ใหม่ท่านก็ไม่ได้บอกว่าท่านเป็นอรหันต์ เราถามท่านว่าจบหรือไม่จบ ท่านก็จบ ท่านก็รู้กัน เป็นอันว่าเข้าใจกัน คนอื่นเขาก็ฟังไม่รู้เรื่อง ล้อกล่อก อย่าง หลวงปู่ทิม ก็เหมือนกัน

แหม หลวงปู่ทิม นี่ตรงเป้ง ไอ้ที่ตรงเป้งอะไร ฉันทันั้งกรรมฐานอยู่ท่านเรียกท่านบอก เอ๊ย ภาคเหนือมันมีพระอยู่องค์นะ วัดไม่สวยนะ รูปร่าง เลอะเทอะเดอะตะ ทำเป็นคน ท่านทำภาพให้ดูเต๋อๆ คำๆ คล้ายคนไม่ค่อยรู้อะไร ถามทำไมบอกพระดี ท่านบอกเฉย เราก้ไปหา หลวงปู่คำแสน ๆ บอกว่า เออ ออกไปนะไปหา หลวงปู่ทิม ด้วยนะ เราไม่รู้หรือว่า ทิม ไหม ออกมาข้างนอก เจ้ากรรมเสริม จำได้ก็พูดให้ฟัง เจ้ากรรมเสริม จำแม่น คุณเสริม บอกว่า วันนั้นอย่างนั้น ที่หลวงพ่อบอกออก จากกรรมฐาน และหลวงพ่อบอกว่ามีพระท่านบอก มีพระอยู่วัดหนึ่งวัดไม่สวยรูปร่างเซ่อๆ ซ่าๆ เต๋อๆ คำๆ แต่ว่าเป็นพระดี

ทีนี้ถามหลวงปู่ท่านบอกแล้ว หลวงปู่ละ **อติปิ** บทท้ายจบใหม่ หันมองหน้าฮิ จบแล้ว นี้จบแล้วท่านจะเป็นอรหันต์ หรือไม่เป็นก็ช่างท่าน ท่านจบนี้ไซ้ใหม่ท่านก็ไม่ได้บอกว่าท่านเป็นอรหันต์ เราถามท่านว่าจบหรือไม่จบ ท่านก็จบ ท่านก็รู้กัน เป็นอันว่าเข้าใจกัน คนอื่นเขาก็ฟังไม่รู้เรื่อง ล้อกล่อก อย่าง หลวงปู่ทิม ก็เหมือนกัน

แหม หลวงปู่ทิม นี่ตรงเป้ง ไอ้ที่ตรงเป้งอะไร ฉันทันั้งกรรมฐานอยู่ท่านเรียกท่านบอก เอ๊ย ภาคเหนือมันมีพระอยู่องค์นะ วัดไม่สวยนะ รูปร่าง เลอะเทอะเดอะตะ ทำเป็นคน ท่านทำภาพให้ดูเต๋อๆ คำๆ คล้ายคนไม่ค่อยรู้อะไร ถามทำไมบอกพระดี ท่านบอกเฉย เราก้ไปหา หลวงปู่คำแสน ๆ บอกว่า เออ ออกไปนะไปหา หลวงปู่ทิม ด้วยนะ เราไม่รู้หรือว่า ทิม ไหน ออกมาข้างนอก เจ้ากรรม

เสริม จำได้ก็พูดให้ฟัง เจ้ากรมเสริม จำแม่น คุณเสริม บอกว่าวันนั้นอย่างนั้น ที่หลวงพ่อบอกออก จากกรรมฐาน และหลวงพ่อบอกว่ามีพระท่านบอก มีพระอยู่วัดหนึ่งไม่สวยรูปร่างเซ่อๆ ซ่าๆ เต๋อๆ คำๆ แต่ว่าเป็นพระดี

ฉันก็ไป พอไปถึงและขอรถไปจอดหน้าวัด แต่ว่าไอ้ความรู้สึกมันบอกอยู่คนเดียวหนึ่ง แต่ก็ไม่ แน่อย่างทุกครั้งนา แต่เขาบอกว่ายังไม่ควรเข้าไปหาท่านเวลานี้ก็ยื่นมองไปมองมาก็ดูเจดงเจดีย์ ประเดี้ยวสักประเดี้ยวบอก ดร. ปริญญา ไปดูซิหลวงปู่มาหรือยัง

ก็พอดีท่านกลับจาก ตาก พอตี ดร.ปริญญา แยกก็เข้าไปถามหลวงพ่อบอก หลวงปู่ทิม อยู่ ไหมครับ ใช้ได้เลย บอกก็อยู่ อยู่บนกุฏินั้น (หัวเราะ) นะดีเหมือนกัน พอขึ้นไปก็ไล่เบียดกัน ไปไล่เบียด กันมา ก็คุยกัน ไปคุยกันมา ก็เอาเรื่องอะไร ไม่ได้ที่นั่นมันก็มีเรื่องอยู่เรื่องหนึ่ง แต่พวกเรานะ ฉันก็ไม่รู้ เหมือนกัน ไอ้ข้างหลังนะเขาก็เกิดมีอารมณ์พร้อมกันพ้อออกมาพูดข้างนอก มันมีความรู้สึกพร้อม กันว่าน่ากลัวจะผิดตัวแล้วไม่ใช่ ทุกคนเขาบอกมันเป็นเวลาเดียวกันที่เขาบอกว่า แต่มาพูดข้างหลัง นา ที่หลังถึงรู้ พอทุกคนคิดอย่างนั้นท่านลุกขึ้นได้ ทำอย่างไรก็ไขกุญแจหีบวัดพระมากลุ่ม เบื่อเรอ เชียว แจกพระคะเลย เขาแจกพระคะ เราก็ไปถามหลวงปู่ตอนผมใหม่ เก่าใหม่ เก่าใหม่ แยกๆ เก่า ใหม่ ก็แจกๆ แจกไปแจกมา เราก็ตลวยรวบไอ้ห่อเหลือง เรารวบไว้หมดเลย บอกมานี้แจกให้เมื่อ ยมือเปล่า ผมไปแจกเอาดีกว่า มันก็รวบห่อๆ กันเดี้ยวๆ เอาอีก กอบเดี้ยวจะน้อยกว่ากันเป็นกอบๆ นึก ว่านั่งเล่นกลกัน

คุยไปคุยมาถามหลวงปู่ เราก็ถามเรื่องชั้น 5 โนน ชั้น 5 ท่านเต๋อๆ คำๆ ถามไปโน้น แหงนดูเพดาน โนน หือจิงจกมีที่ตัว แหงนหน้าแหงนหลัง เราเองก็ถ้าจะไม่เป็นเรื่อง ถ้าไม่รื้ออกัน ไม่อยู่แน่ ไม่มีทางออกเลย ท่านบ่นป่วยๆ ถามหลวงปู่ ป่วยนี้มันเป็นสุขหรือเป็นทุกข์ หือ อี้อะ มันก็ รู้เหมือนกันแหละ หือ เสไปข้างๆ ไซ้ไหม ท้องอี้อะ มันก็รู้เหมือนกันละ เราก็นี้ อือ ไอ้พระนี่มัน ไม่ใช่หัวหลักหัวตอจะได้ไม่รู้

เรียนถามหลวงปู่ไม่ถูกชั้น 5 มากี่ปีแล้ว หือ ถามหลวงปู่ไม่ถูกชั้น 5 มากี่ปีแล้ว 4-5 ปี แล้ว (หัวเราะ) ฮ่า ค่อยปรับออกมาน้อยไม่รู้อะไปไหน อ้าวพวกเราพอแล้วกลับได้ พอจะกลับ หัวเราะ ฮึๆ เสียท่าเขา (หัวเราะ) ทำงะอะๆ งะๆ ทำเซ่อ แหมดีหน้าเซ่อสนิท ถ้าเป็นละครละคุณเอ๊ย ไปแจ้ว องค์นี้แจ้วมากต้องแสดงบหน้าเซ่อ ต่อมาอีกปีแต่ทีหลังเราก็ไปอีก พอไปอีกเที่ยวหนึ่ง ทำ อยากรู้ไหม ไปเอา หลวงปู่ห่ม มาสู้ (หัวเราะ) อือจำได้ไหมไปเอาหลวงปู่มาพูดนั่ง เออะๆ ฮะๆ หลวงปู่ห่ม พูดอะไรก็พูดไป เราพูดไปหะ ท่านยิ้มหะๆๆ ไปสู้เองคะ เอาเพื่อนมาสู้ และต่อมาที่ หลวงปู่ห่ม จะเข้านิโรธสมาบัติ เราก็ไปหา หลวงปู่ห่ม ก็ไปพบ หลวงปู่ทิม ที่นั่น ก็ให้นั่งรถมา ด้วยกันนี้ คุณชวาล เขาขับรถเอา อรรถพ ก็นั่งคู่มา ฉันกับ ท่านหลวงปู่ทิม ก็นั่งคุยกัน ก็คุยกันเรื่อง นิโรธสมาบัติโอะ นี่พ่อกุญต่อเลย คนละคนกับอิวันแรกละ ไม่ทิมแล้วซิ แหมจึเลย

คุยเรื่อง บอกนี่ถ้าร่างกายดี ก็จะเข้าด้วยก็จะช่วยกัน นี่ก็คุยถึงลักษณะการเข้านิโรธสมาบัติก็ แบบที่ลักษณะที่ว่า อรรถพ เขาบอกเขานั่งข้างหน้าต่างาเหลืออกเขาไม่รู้เรื่องเลย นี่เห็นคุยกันเป็นของ

ง่าย ๆ นี้ความจริงมันเก่า แต่อย่างนี้ละ คือว่าท่านที่ได้จริงๆนะ ท่านไม่บอกหรือ เข้าไปถาม หลวงพ่อครับ เป็นพระอริยเจ้าหรือเปล่าก็เสร็จแล้ว ตายดีไม่ได้ออกทำบ้าเลย หรือ ตายเลยเสร็จ ออกทำบ้าๆ บอๆ เบอะๆ ปะๆ ดีไม่ดีค่าส่งเดชไปเลยเสร็จใครเขาจะไปบอกล่ะ เขาไม่บอกอยากจะทำก็รู้ๆไป ไม่รู้ก็แล้วไป

นี่ตอนฝึกถ้าเราตีพุดถึงว่า เราจะใช้อรูปฌาน อรูปฌานนะไม่ต้องไปตั้งทำตั้งทางมาก ถ้าว่าตามแบบนี้มันยุ่งนะ ตามแบบที่ว่าถ้ายุ่งเป็นเรื่องของแบบตำราที่นี้เราคุยกันจะคุย 2-3 คำก็รู้เรื่อง แต่ว่าถ้าตำราเขียนแบบ ต้องยาวไซ้ไหม เจ้ากรรม ต้องเขียนอธิบายโน้นอธิบายนี่อธิบายนั้น ว่ากันจิปาละ ถ้าแบบจริงๆ ถ้าทำจริงๆ มันก็นิดเดียว ขย แกงจะแกงส้ม แหม ต้องนำน้ำหนักเท่านั้นปลา น้ำหนักเท่านี้ ใส่อ้นก่อนวู้ ตายเลยเวลาจริงๆ หยๆ ใส่อ้นไซ้ไหมป่าไม่เห็นมีเรื่องอะไร ไม่มาก ไม่มาย แหมแกอ่านเต็มตำราแล้ว คงกลุ้ม แกอ่านตำรากับข้าวแบบนี้ไม่ได้พอแตกทำหรือไม่ต้องกินหรืออก มันแต่ไปซัวยุ่กันแหละ ใส่อ้นจะกินก็เป็นลมหาย ฮือฮา เวลากิน กินไม่เป็นเรื่องนะซี ไปทำลายมันนะ ไม่ได้ความหรือ ไซ้ไหม เคยลองหรือเปล่า ตามตำราที่เขาเขียนไว้ไปซัวยุ่ ไม่ได้จะลละ ไม่ได้เรื่อง

นี่เวลาปฏิบัติก็เหมือนกัน ถ้าเราจะใช้อรูปฌาน ถ้าเราจับภาพพระพุทธรูปได้ก็ตาม จับภาพแสงไฟ ภาพสีสนววรรณะ กลิ่นทั้งหมดนะ ทุกอย่างเอาเข้าในทรวงอก หรือให้มันเห็น ต้องบังคับมันให้มันอยู่ในทรวงอกนั้นนะ ทรวงอกหรือท้องก็ได้จับบีบ เห็นภาพในทรวงอก จับบีบภาพในทรวงอก ใส่อ้นนี้เป็นกลิตเป็น วิญญาณัญจายตนฌาน ด้วยก็เป็นอรูปฌาน ถ้าเราทำอย่างนี้จนคล่อง ถ้าจับภาพเข้ามาทรวงอกคล่อง นี่ใจคนนะ ก็แสนคนนะ ถ้าที่ด้านคนไม่ต้องไปนั่งจ้องทีละคนพริบเดียวรู้เลยหมด แควินาทีเดียวใครเป็นอะไรรู้หมด นั่งนี้ไอ้ ก. เป็นอย่างไร ไอ้ ข. เป็นอย่างไร สัก 50 คน ก็เลยดู กันตายห่ากันเลย ไม่ต้องหรือ หรือ ใส่อ้นดูตาย เหนื่อย

อย่างนี้ดูๆ พริบเดียว คนกลุ่มนี้ทั้งหมดใครอยู่ระดับไหนบ้างเท่านี้ มันจะขึ้นทันทีเห็นพร้อมกันไซ้ไหม มันเป็นเรื่องไม่ยาก ถ้ายากก็อีตอนที่เรากำลังฝันมันนิดหนึ่ง ถ้าเราเคยเห็นข้างนอก ฝันถึงเข้ามาข้างใน นี่ต้องถามกลิตอะไรบอกกลิตอะไรมันก็ได้ ถึงแม้เราจะจับภาพพระพุทธรูป พระพุทธรูปจะเป็นกลิต พระพุทธรูปเป็น พุทธานุสสติ ถ้าจำสีพระพุทธรูปเป็นกลิตไซ้ไหม นี่จะเป็นกลิต เป็น พุทธานุสสติ ก็ช่าง ขอให้เราเห็นภาพพระพุทธรูปในอก ถ้าจับในอกเป็นสีเหลืองสีเหลืองเราบังคับให้เป็นประกายพริก ให้จิตบังคับให้สีนั้นเป็นประกายพริกมาได้ก็ต้องเหนื่อยกันพัก ผลที่สุดเป็นประกายพริกสักทีก็เป็นประกายพริกเรื่อย

ถ้าเป็นประกายพริกมาแล้วบีบ มันก็เกิดแสงสว่าง คราวนี้เราจับภาพนั้นไว้เรื่อยๆ ต้นเช้าเราก็จับ นี่เรานึกถึงใคร เขาบอก นาย ก. แหม ไอ้ ก. นี่เดินด่าแม่ชาวบ้านเบ้ง เบ้ง เบ้ง มาโน้นนะ ลองดู ไอ้ ก. เป็นอย่างไร พอถึง ก. เป็นอย่างไร มันไม่ต้องไปจ้อง นึกเห็นใจมันเห็นทันทีเลย พอจิตมัน ต้องดูจิตเราให้คล่องนะ ต้องดูภาพนี้ให้คล่อง หักดูภาพให้คล่องแล้วควรจะดูจิต ตั้งอธิษฐานให้จิตเกิด

เป็นดวงใจที่ล่องลอย พอได้ยินเสียงป๊อบ จิตมันจับจิตเลย เห็นจิตมันไม่เห็นหน้า อันนี้ไม่ต้องพูดละ มันชนเลย

แต่ว่าพอชนก็ต้องถามนา ถ้าชนป๊อบเห็นเป็นประกายพริก แต่พริกป๊อบเราก็อยาพิงเชื่อตัวเอง เป็นประกายพริกนี่อรหันต์นี่ ถ้าอรหันต์แน่ แน่ไม่แน่ต้องถามต่อ อย่งไรๆ ก็ตาม อ่าเชื่อตัวเอง เต็ดขาด ฮะ ทำไม่รู้ใหม่ ก็ฉันจะเข้าที่หนึ่งแล้วนี่ อย่งที่เขียนใน เรื่องจริงอิงนิทาน แกบอกว่ามี พระองค์หนึ่งท่านแหม โปกหัวท่านทำคำมิด เตี้ยวไปนั่งคลุมหัวตามไอ้แถวๆ ตามคันทาบ้าง เอ จี้ควายจี้วัวใส่ข่ามั้ง เขาหาว่าพระบ้าๆ บอๆ พอเขาพูดเท่านั้นละ พอเขาพูดเท่านั้นทำเหมือนคนบ้า แต่ก็นึกเป็นเรื่องแปลกกลางวันแสกๆ ไอ้เด็กเลี้ยงควายมันกวาดกวาดท่านก็วิ่งหนีวิ่งไปได้หน่อยเดียว หาย หาตัวไม่ได้เล่นเอาเถิดแบบนั้น มีทุกวันเขาวิ่งกวาดทุกวัน จะจี้ควายก็หิบบจี้ควายใส่ข่ามใส่ข่าม หิบบจี้ควาย ไม่สนใจไอ้จี้ควายเหลวๆ นะ ใส่ข่ามเอาผ้าคลุมหัว ไอ้ นั่งงอโค้ง ห่มผ้ากรัก

พอเขาพูดกันแบบนั้นป๊อบ เอ้ ดายจริงนี่ อารมณ์จิตเป็นประกายพราวเลยเห็นจิตเป็นประกาย พราว ด้วยทิสสมานกาย ไอ้โฮ แพรวทั้งตัวเลยแล้วกัน นี่ไม่ใช่พรหมเสียแล้วชิ ถ้าจะเป็นพรหมก็ พรหมเพดาน หือ ไม่ใช่พรหมปุ่นหรือพรหมเช็ดเท้าแหละนะ มันพรหมบนหัวเราเลยไอ้นั่นละ พอ เห็นแบบนั้นป๊อบ ก็ต้องเอาจับพบสมเด็จกันทีนะ ทูลถามท่านบอกว่าใช่ อรหันต์และปฏิสัมภิทาญาณ ด้วย ฉันเลยบอกเจ้าของบ้านเอาธูปไปจุด ธูปจุด 5 ดอกกลางนอกชาน ขออาราธนาให้มาเวลาเช้า ขอ นิมนต์เข้าพอสวดมนต์แล้วชิ ผ้าเขียนหัวคำแม่ไว้อย่าง ว่าไอ้เฮ็ดแม่ใครมันทำดีกูวะ แม่มีง่ก่งมานี่ เอะวะ เอแล้วไอ้โฮ น่าดูโครงใหญ่สมบูรณ์เฮ็ดตัวเบือเริ่มเลย โคตรแม่มัน มันอยู่ดีๆ ไม่ชอบเชิญ ชิวะลงมา ไอ้เฮ็ดกะแม่ ไม่ล้างหน้าอีกหรือ

อันแน่ ค่าอย่างนั้นมาได้ เราก้ เอ้ วันนี้สบาย สบายวันนี้ได้พรแต่เช้า เราก้คองค์นี้ใช่ไม่ใช่วะ นี่ ไอ้เฮ็ดแม่ไม่ต้องดูใจกันนี้หว่า อ้าว มีหว่า แม่มีง่ก่งจริงไม่ต้องขโมยง่ก่งจริงมาตีกัน เราบอกอ้าว อ้าว อ้าวบ้างตามสบายก่อนเตี้ยวล้างหน้าค่อยตีกัน หือ เราก้ล้างหน้าล้างตาเสร็จ พอล้างหน้าล้าง ตาเสร็จ ก็ห่มผ้าดีๆ แล้วก็ลงไปเฝ้ายังหว่า บอกเอ็งใจละ อีกคนหนึ่งโปกหัวอีกคนหนึ่งห่มจีวร เรียบร้อยเตี้ยว มันต้องแต่งตัวเหมือนกันถึงจะดีกันได้ มองหน้า เอ้ ดีใจหว่า ไอ้ทำดีกันต้องโปกหัวนี้ หว่า หือ เขาตั้งทำก่อนนะ เอาไม้ตะพดอันเบือเริ่มเชียว เขาล้างเอาไม้ตะพด อีโธ ไอ้ไม้โสน นิดเดียว ถือมาโกหก แหม ไม้อย่างนี้โกหกเก่ง โกหก

แหมชาวบ้านมากันเต็มหมด หม้อข้าวหม้อปลา ปูดเปิดเคือด (หัวเราะ) มาค่าแม่ไว้อย่าง พระ บอก อ้าว จะดีกันจริงๆ ห่มผ้าให้มันเรียบร้อย บอกเอาทำไหนดก็ได้วะ เรามันง่ก่งเสียอย่าง ห่มผ้า เรียบร้อย บอกว่าต้องดีกันอย่างพระขึ้นไปข้างบน ต้องขึ้นเวที มาชิวะขึ้นเวทีก็ได้ง่ะ ขึ้นไปบอกดี หรือยัง บอกนังก่อน ดีแบบพระตอนนี้ทำไมทำทำนี่ละ ถามทำไมทำทำนี่ละ ให้ชาวบ้านเขาตกรก หือมันอยากตกช่างแม่มัน กูไม่ได้บอกให้ใครตกรกนี้หว่า ว่าไอ้แม่มันดกไม่เป็นไรละแม่มันตายไป แล้ว ไอ้ลูกมันจะตกอีกละชิ ก็โคตรแม่มันอยากตกก็แล้วไป

คุยไปคุยมาบอกพักทีหะอะไรเขาไม่รู้ก็ช่างหะ ผม 3 องค์นี้รู้ว่าท่านเป็นอะไร ไอ้ละครแบบนี้ ควรจะแสดงที่อื่น มาแสดงกับไอ้คนแสดงเหมือนกันนะ ไม่ได้ความหรอกนั่น หือ กูก็เห็นว่าอย่างนั้น (หัวเราะ) ไอ้ห่า ลงท้ายกูก็เห็นว่าอย่างนั้นละทำมันไม่เป็นเรื่อง ฮี แกก็พรรษาแล้วหว่าทำไมต้องถามกันด้วยหรือ ถามว่าท่านก็พรรษาหือ ไม่ต้องกูวะ ข้าถามแก แกบอกไม่ต้องถาม แกถามข้า ข้าก็บอกว่าไม่ต้องถามนี่วะ นี่โวย แต่เมื่อไรจะตายนี้ต้อง 120 กว่านั่นนะ 120 ปีกว่า หือ ไอ้นั่นไม่ใช่พรรษาโวย มันเกิดโวย หือ

หือ เอาเข้าแล้วไปหมดละ ไอ้พรรษานะ เขาเรียกพระโย ฆราวาสเขาไม่เรียกพรรษาหรอกวะ นั่น 100 เศษๆ นิดๆ ก็ใช้ได้ละ ไม่ซำก็ตายแล้ว ถามว่าจะตายที่ไหนบอกว่า ไม่ใช่เรื่องของชาวบ้าน คุยไปคุยมา บอกว่า พักๆ ละ ไอ้แบบนี้พอเถอะชาวบ้านโน้นเขามาคุยกันคล้ายๆ บังกับจำอวดหรือคนบ้าเล่นละครอย่างนั้นมาคุยายคนนั้นหม้อซังหม้อข้าวปุดเห็นใหม่นั้น ยายคนนั้นมันวิ่งกลับไปบ้าน กลับมาบอกปุดจริงๆ นะ (หัวเราะ) บอกยายนั่นแกมยืมคู หม้อข้าวปุดแกยังไม่ได้เซ็ดเลย กลับไปข้าวแห้งขึ้นข้าวฝาระมีบิณ(หัวเราะ) แกก็วิ่งกลับไปมารายงานปุดจริงๆ ท่านก็เลยคุยดี คราวนี้คุยเรียบร้อยเล็ก ละครแสดงไม่ได้แล้ว ไปเจอคนแสดงเป็น

คุยไปคุยมาท่านก็เล่าถึงประวัติการเป็นมาของท่านว่าการเจริญกรรมฐาน ฮีคราวนี้ดีมาก ถามว่าที่มาแสดงคราวนี้เพื่ออะไร บอก หือข้าอยากจะมาพบแก่นะซิจจะมาเฉยๆ ไม่ได้ ไม่ได้หรอกมันต้องแสดงเดชกันมั่ง นี่ไอ้พวกนี้ไอ้พวกนั่งกันหัวสลอน มันกวดข้าทุกวันละ ผลที่สุด ท่านก็คุยดี อีตอนคุยธรรมนี้ ไอ้โฮ กว่าเขาจะถวายเป็นยังเข้าอยู่นะ ท่านก็คุยสวยจริงๆ คราวนี้เปลี่ยนลีลาหมด คำเดิมหายหมด คำคำก็หายเนื้อคำก็หาย แหม เป็นเนื้อขาวฟ่องใสเป็นประการู้สึกสวยคล้ายๆ เหมือนยังกับมีอะไรสักนิดหนึ่ง ดูแล้วก็เหมือนแก้วทอแสงนิดๆ ท่านก็สวยมาก

พูดถึงว่านี่ญาติโยมทั้งหมดนี้ นะ มีวิสัยทัศน์ทั้งนั้นแหละ ที่นั่งอยู่นี้เว้นไว้แต่จีเกียจเป็นบอกอย่าเพิ่งเป็นมันเลยนะ ไอ้ชาตินี้ นะ ถามทำไมก็ขาด อธิษฐานบารมี ที่หลังทำบุญก็ตั้งใจให้เป็น อธิษฐานบารมี ไปนิพพานเสีย นี่ใครเขาพูดเรื่องพระนิพพานก็รู้สึกหนักใจ หนักใจมันจะเป็นได้อย่างไร ยังไม่ได้หรอก ไปรอชาติหน้าก็แล้วกัน บางคนพอเข้ามาบอกอยากจะเป็นโวย มันพูดแต่ปากใจมันไม่ได้นี่กรอก ใจยังหดเหี่ยวไปคุณิพพาน

สนทนาหลังกรรมฐาน 7

นี่บางวันพอเห็นอาหารมีดี พอรุ่งขึ้นมาใหม่จะไม่ละหрок ดีไม่ดีก็ล่อน้ำปลาเฉยๆ สบายโก้ อือ โยมเอาเสียบ่อยๆ แหม อาหารเต็มโต๊ะ วันนั้นซัดน้ำปลาหน่อยเดียวสบาย ก็มันจะกินอย่างนั้นก็ให้มันกิน จะกินอย่างอื่นมันไม่เอา ก็ล่อมันตามเรื่องตามราว นี่แน่ะ น้ำปลาเรอะ โธ่เอ๊ยเราเก่งกินน้ำทะเลทั้งทะเลนี้ หี หี

แต่ว่าเรื่องของพระนี่มีเยอะ ที่เราจะต้องพยายามเลี่ยง ให้ชาวบ้านมีโทษน้อยไปนิดหนึ่ง ถ้าชาวบ้านเขาบอกว่าท่านช่วยหิบบั่นให้หน่อยเถิด ถ้าเราไม่หิบบให้เขา เขาโกรธ ถ้าเขาโกรธนี่เขาลงนรก ถ้าเราหิบบให้คนนั้นตายจากต่อไปจะต้องเป็นทาสเขา 500 ชาติ เราก็คงคิดว่าการเป็นทาส 500 ชาติ นี่ดีกว่าไหม้ในนรกก็หิบบให้ไป อย่างไร อย่างไรก็ไปแน่ละไม่ต้องห่วงละ โยมเคยใช้พระบ้างเปล่าละ เคยใช้พระก็มานั่งรับใช้พระแทนเสียเป็นการใช้หนี้กัน

ก็อย่าง นางขุขุตตรา ไซ้ไหม้แล้ว นางขุขุตตรา นี่เป็นตัวอย่าง พระพุทธเจ้าตรัส อนุโยคถามว่า ขุขุตตรา ทำไมถึงได้เป็นหญิงหลังค่อม และทำไมถึงได้มีปัญญามาก เพราะเหตุไรจึงเป็นคนรับใช้เขา ทำไมจึงหลังโก่ง เป็นคนมีปัญญาเลิศจริงๆ เพราะว่าพระพุทธเจ้าทรงยกย่องว่าเป็นเอกทัคคะในด้านการแสดงพระธรรมเทศนา เอกทัคคะ แปลว่า เลิศ

พระพุทธเจ้าบอกว่าที่เธอเป็นหญิงหลังค่อม ก็เพราะว่าสมัยหนึ่งเธอเป็นคนรับใช้ของพระราชินี เป็นชาววัง วังนี้มันมีสองวังนะ วังหลังกับวังเพชรไซ้ไหม้โยม แต่ไม่ใช่วังเพชรนะ วังยากจนหน่อยคือ วังหลวงธรรมดา (หัวเราะ) นี่สมัยนั้น พระราชินีมีความเคารพในพระปัจเจกพุทธเจ้าองค์หนึ่งเลื่อมใส พอออกพรรณาท่านก็มาโปรดเข้าพรรษาท่านก็กลับไป พระปัจเจกพุทธเจ้าท่านหลังค่อมและ นางขุขุตตรา นี่เป็นหญิงที่มีความฉลาดมาก พระราชินีพอพระปัจเจกพุทธเจ้ามาก็เรียกเข้าไปใช้ เพราะเธอเป็นคนฉลาด กล่อง และพวกไม่เห็น ไม่เห็นพระปัจเจกพุทธเจ้า ถามว่า ขุขุตตรา พระผู้เป็นเจ้าของพระราชินีทำรูปร่างเป็นอย่างไรรูปร่างเป็นอย่างไร ทำทางเป็นอย่างไร ขุขุตตรา ก็เอาผ้าห่ม สไบเฉียงเข้าเลยไซ้ไหม้ เอบาตรเข้ามาเอาขันมาถือทำบาตร พระผู้เป็นเจ้าของอย่างนี้ แล้วเดินหลังค่อมๆ ค่อมอย่างนี้เลยหลังค่อมเสีย 500 ชาติ อย่าลืมพระปัจเจกพุทธเจ้า ก็คือพระอรหันต์พิเศษ

ก็ถามว่าทำไมเธอจึงมีปัญญามากก็เพราะพระปัจเจกพุทธเจ้าองค์นั้นนะแหวเวลาท่านมาบิณฑบาต ใ้ใครไม่รู้คนเอาข้าวต้มร้อนๆ ใส่บาตรไปได้ แต่จะว่าเขาก็ไม่ได้นะ เขามีข้าวต้มอยู่กำลังร้อนไซ้ไหม้ ก็ใส่บาตรท่านก็ถือ ถือมือนี้มันร้อนก็เปลี่ยนมือนี้ถือ นางขุขุตตรา ไปเห็นเข้าเห็นว่าท่านร้อน ก็ถอดกำไลมือถวายเพื่อรองมือ พอถวายก็อธิษฐานว่าธรรมใดที่พระผู้เป็นเจ้าของเห็นแล้ว ขอฉันเห็นธรรมนั้นด้วยเถิด พระปัจเจกพุทธเจ้าก็ให้พรว่า เอวัง โหตุ ซึ่งแปลเป็นใจความว่าเจ้าปรารถนาสิ่งใดก็ขอให้ได้สิ่งนั้นสมความปรารถนาพระพุทธเจ้าบอกว่าเพราะปัจเจกอันนี้เธอเกิดมาชาตินี้จึงมีปัญญา

แล้วถามว่า **บุษชุดตรา** ทำไมถึงเป็นคนรับใช้เขา ท่านก็บอกว่า สมัยหนึ่ง **บุษชุดตรา** เป็นลูกของมหาเศรษฐี ก็มีนางภิกษุณีองค์หนึ่งเคยเป็นเพื่อนกันมาแต่สมัยก่อนเป็นสาวรุ่นเดียวกัน ท่านเข้าไปบวชในพระศาสนาเป็นพระอรหันต์วันหนึ่งก็มาเยี่ยมเพื่อนที่บ้านพอดี นาง**บุษชุดตรา** กำลังจะแต่งตัว ไอ้กระเช้าเครื่องแต่งตัวมันอยู่ทางนี้ ท่านมานั่งอยู่ที่นี่ **บุษชุดตรา** ก็อยู่ตรงนี้ แก้ยกมือไหว้บอกขอประทานอภัยพระแม่เจ้า ช่วยกรุณาหยิบกระเช้าเครื่องแต่งตัวที่เถอะ ก็ขออภัยแล้วนะ ภิกษุณีองค์นั้นท่านเป็นอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณ เธอก็นั่งนึกว่าถ้าเราไม่หยิบให้เธอ เธอจะต้องลงนรก ถ้าเราหยิบให้เธอ เธอจะต้องไปเป็นคนรับใช้เขาว่าการเป็นคนรับใช้มันมีความดีกว่าไหมในมหานรก เพราะความเมตตาจึงหยิบให้นี่ นาง**บุษชุดตรา** จึงต้องไปเป็นคนรับใช้เขา

แล้วเมื่อไหร่จะได้อีกข้อหว่ามี 4 ข้อนี้ 1. หลังก่อม 2. มีปัญญามาก 3. เป็นคนรับใช้ และ 4. อะไร เออ อ้อ ปัญญาดีก็บอกแล้วนา ปัญญาดีก็ถวายกำไลไข่มุก ถวายกำไลก็ขอพรว่าธรรมใดที่พระเจ้าเป็นเจ้าเห็นแล้ว ขอฉันเห็นธรรมนั้นด้วยเถิด ก็ท่านองค์นั้นท่านเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า

พระปัจเจกพุทธเจ้านี้มีกำลังเหนือกว่าพระอัครสาวก แต่ว่าบำเพ็ญบารมีเท่ากันนะ 2 อสงไขย กำไลแสนกำไลเหมือนกัน แต่ว่าเป็นพระพุทธรูปประเภทหนึ่งถือว่าไม่ต้องพึ่งเทศน์จากใคร สาวกภูมิแปลว่า ผู้รับฟังถ้าไม่ฟังจะบรรลุไม่ได้พระพุทธรูปองค์หนึ่ง กับพระปัจเจกพุทธเจ้าอีกอย่างหนึ่ง อันนี้ไม่ต้องพึ่งจากใครในเมื่ออารมณ์มันเต็มขึ้นมา แล้วเกิดปัญญาขึ้นมาเอง สามารถตัดกิเลสเป็นอรหันต์ได้ แต่ว่าไม่สอนใครอย่างพระพุทธรูปเจ้า จึงเรียกว่าพระปัจเจกพุทธเจ้าปัจเจกนี้แปลว่า เฉพาะ บรรลุขึ้นมาเฉพาะพระองค์ ไม่สอนใครหรือไม่มีการดี

จำให้ดินะถ้าใครมีเจอบ่อยๆ เมื่อก่อนนี้ ฉันบวชอายุน้อยๆ อิตาบรรดาทายกทายักทั้งหลายนี้ ท่านผู้เฒ่าผู้แก่ ถือว่าเป็นนักปราชญ์นักโพรคอะไรก็ไม่รู้ละขึ้นมาบนกุฏิพระปี่บ บอกเณรช่วยต้มน้ำร้อนให้สักกาหะ เราชั่งน้ำนี่มันจะไปชุมไหนหว่า (หัวเราะ) ไข่มุก เราชั่งน้ำนี่เพราะผมได้มาตั้งกับพรรษาต้นนี้ไข่มุก ไอ้ฉันทต่างๆ นี่ผมได้ตั้งแต่พรรษาต้น ผมบวชพรรษานั้นผมก็ได้เลยนี่นึ่งนึ่งหือ อิตาคณินี่ เล่นกับเณรหลายหนแล้วไปไหนหว่า พอไปไหนหว่า เดี่ยว **ลุงพูน** เขาก็ชูตัวบ่อเริ่มเซียว อเวจี ครับ เราเจอหน้า แกมว่าวัดที่หลัง ฉันทก็เอ๊ยไอ้ตัวอเวจีมาแล้วนี่ในใจ เออ ไอ้ตัวอเวจีมาแล้วมันต้องสอบแบบนี้ มันครึ้มๆ ดีแล้วมันกันตัวเราไปในตัวเสรีก็มี มีหลายๆ แบบ พอเข้าวัดก็มีเรื่องใช้พระใช้เณรไอ้ตาคณินี่นะ บ้านนอกนะ ถือว่าบวชมาก่อนได้บวชมาก่อนก็ลงนรก นรกนะไอ้พวกนี้บวชก็สร้างนรก แล้วก็สึกมาแล้วก็ยังทำตัวเป็นเด่นกว่าพระ ก็เลยลงนรกไปอีก

เป็นอันว่า ไอ้บวชชุนั้น มันโยมตีตอนนั้นคนอื่นกว่าจะได้ลงก็นานตำแหน่งไม่ว่างหือ **คุณอรุณ** ไอ้ผีนั่นไปครองเสียดคนเดียวกันนี่เขอะจริงๆ เราก็ดีที่โชคดินะ นี่ว่าเป็นคน รู้จักนรก สวรรค์มาตั้งแต่ความจริงไอ้บวชนี้รู้มาตั้งแต่อายุ 12 พอไปเที่ยวได้ตั้งแต่อายุ 12 แต่ว่าไปเที่ยวในชุมไม่ได้ ไปถึงไปขึ้น เขาริมทางเป็นเขตระหว่างนรกชนกันนี้ ต้องไปนั่งตรงนั้นแล้วแต่ลุง ลุงก็คือ **ลุงพูน** นี่แหละเราไปถึงบึงเรานึกถึงแก แกก็มา อาจจะคุณนรกชุมไหนแกก็ให้เห็นๆ ไกลๆ ก็เหมือนกันเอานรก

มาวางไว้ใกล้ๆ นี่อานูภาพของแก เราก็ถามคนนั้นทำอะไรคนนั้นทำอะไรทำไมต้องมานรกขุมนี้ สมัยมนุษย์เขาเป็นอะไร ถ้าเวลาเขาพูดได้เราฟังมันก็เป็นภาพเป็นมนุษย์เลย ทำแบบนั้นเราก็จำ จำ ไปจำมาไปจำอีกตาคนหนึ่งฆ่าคนที่ซักหัวัน เอ ภูน้ำกลัวจะต้องมาข้างนะ (หัวเราะ)

พอเรานึกปั๊บแสร้งเลย บอกไม่เป็นไร ไม่เป็นไร ภวานอรหังพุทโธ ไร้อย่างใดอย่างหนึ่งไม่ ลงแน่พอนึกปั๊บเขาขี้เลย เรานึกไม่ได้หรือกนาพวกนี้ นึกเขาขี้เขาบอกไม่เป็นไร ภวานาอย่างนี้ไม่ ขาดเต็มไม่ลงแน่ ถามไม่ลงอย่างไรละ ลุงมันจะมานานแล้วนี่หลายรายได้ 30 ศพกว่าๆ นั่นมันพอรู้ แต่ไอ้ที่อิงไม่รู้ยังมีอีกเยอะบอกไม่เป็นไร

ถามไล่ไปไล่มาบอกว่าท่านนี่ไม่ลงมาตั้งพันชาติแล้วนา พอพันชาติเราถอยหลังไอ้โอ เป็น กระบิละ นี่บอกทำไมไม่ลงละลุง ไปลงกะผีอะไรละ เลิกบริบทที่เราระบายมานะสมบัติ สร้างวัดสร้างวา คันหนีเขาเรื่อยแล้วกัน เอ เรายังเก่งหนีพันเป็นแฮ เราชักครี๊มๆ บอกลุงไอ้ชาติก่อนหนีได้ ไอ้ชาตินี้ มันจะหนีพันไม่พันแกบอกอยากลงใหม่ แกจะหาที่ให้ (หัวเราะ) ถามทำไมละ แกบอกทำแบบนี้ แล้วท่านไม่ทิ้งเสียมันลงไม่ได้ เราก็เลยกลัวใหญ่เลย อีต่อนั้นยังปรารถนาพุทธรูมิ แต่ความจริงมัน ไม่พันพุทธรูมิ ไอ้พุทธรูมินี้ ถ้าพุทธรูมินี้ยังมีฆ่าคนยังมีทุกอย่างจนกว่าจะถึงขั้นสุดท้ายว่าอารมณ์ พระโพธิสัตว์ มีอยู่ว่า ถ้าใครทำให้โลกเป็นทุกข์ถ้าไม่เกินวิสัยก็ต้องจัดการเพื่อความอยู่เป็นสุขของ คนส่วนใหญ่ส่วนตัวนี่ไม่คิด ไอ้มันล่อแหลมเต็มที แต่เข้าเขตปรมาตถบารมีนี่ไม่เป็นไร ทำแต่ว่า กำลั้งมันสูงไซ้ใหม่ ถ้ากำลั้งต่ำกว่ายังลงดินแต่ๆๆๆ หือ แล้วก็ตอนนี้

ถ้าหากว่าเราถ้าปรารถนาพุทธรูมิมันก็ต้องใช้กำลั้งกันอย่างหนัก นักตอนไหนละ นัก กวดใหญ่ทุกวัน หลับตาพริบ พริบไม่ลงแล้ว ไอ้ข้างล่างนี้ หาที่นอนที่นอนมีที่ไหน ที่นอน ชั้นคูสิต ไซ้ใหม่ เข้าไปนอนเขลงคืนยันรุ่งไม่ลงละ ก็มองดูคนมันเป็นทุกข์ทำงานทำการขุ่ยขุ่ยๆ ไม่ได้ความ ฮ่าๆ นี่พันบ้านตอนเช้า ฉันท้าวเสร็จก็ต้องทำงาน ฉันท้าวตามปกติหลวงพ่อบ้านสั่งบายโมง พอล้าง มือเสร็จก็ลงมือเลย ทำตะ ไม่ค่อยใคร จนกระทั่งเย็น เย็นอาบน้ำอาบทำเสร็จ ทำวัตรสวดมนต์เสร็จ ก็เข้าไปพักเขลง พักเขลงไม่มีทางพักแล้วปั๊บฉิบขึ้นไปที่ตัวไว้ก่อนใกล้ 2 ทุ่มลง ลงมาก็ไปหาหลวง พ่อบ หลวงพ่อบ้านก็เลี้ยงน้ำชาน้ำร้อน นมอะไรก็ตามเรื่องละ เพราะเป็นพระทำงาน แล้วท่านก็นั่งคุย ว่าใครไปไหน ท่านจับได้นะไม่มีทางรอดตาท่านหรือถูกขุ่ยไปขุ่ยมา

ไอ้ไอ้ลิงดำ นี้ แม่มันฉลาดถามว่าอย่างไร มันหนีนรกไปนอนบน คูสิต เรื่อยถามหลวงพ่อบ้านใหม่ครับ ไม่แน่นาเวลาตายมีใจไม่ตีมีลงนรกนะ ฮ่า เอาอีกแล้วแหม เรายิ่งกลัวใหญ่ อีคราวนี้ เปิดพริบๆ ผลที่สุดจะไปนิพพาน ก็ไปไม่ได้หรือเพราะว่าพระโพธิสัตว์ แต่ไปเที่ยวได้นะ ไปเที่ยว นิพพานนี้ไปได้ แต่ว่าก็ใครจะไปเที่ยว ก็จำเป็นต้องไปอยู่ ชั้นคูสิต นั่งไปปรือ พรหมบ้าง เกะกะอยู่ 2 ชั้นนี้ไม่ไปไหนละ

ต่อมาตอนที่สาพุทธรูมิแล้ว เออ ค่อยเข้าใจหน่อย หือ โยม คราวนี้ชื่อตัวตลอดชีวิต หือ คุณ อรุณ ที่นั่นมันตัวชั่วคราวซักหัวัน อยู่เหมือนกัน ซักไม่ค่อยดีแต่มันมีวิธีชูตัวเองมีอยู่ที่พอได้มาปั๊บ ปี แรกไม่ได้เที่ยวละสวรรค์ ไปมันนรกทำเตียวไปทุกวัน ไปถึงอิขุมนี้ฉันทเคยมาหรือเปล่า พวกบอกเลย

มาแล้วก็เที่ยว ไม่ใช่ขุมละเที่ยวเดียวมาโยมนา ไอ้ไอ ขุมละหลายเที่ยว เราต้องไปหลายวัน ที่ขุมนี้ทำอะไรมา เขาก็แหมไอ้ภาพมันก็ปรากฏ ไอ้เวลาทำมันนึกว่าดีมันไม่จบ เรื่องไม่จบนี้พุงนี้ไปใหม่ ไปอีกขุมนั่นแหละ ไปให้มันจบไปก็เที่ยวจนกระทั่งเรารู้เรื่องหมดที่เที่ยวจบเกมแล้ว มาขุมที่ 2 มากก็เที่ยวมันไม่ใช่เป็นสิบเที่ยวมาโยมนา มันเป็นพันๆ เที่ยวมา แหม ผู้ชำนาญการนรกไซ้ใหม่ เอ๊ย อ้วนอยากศึกษาใหม่ ศึกษาแล้วต้องไปอยู่เลยนะ จะบอกให้เลยต่อเสียปีหนึ่ง ปีห้าจบหลักสูตร

แต่มันเสียทำขุมที่ 7 กับขุมที่ 8 กับโลกกันดั้ะ ไม่ได้ไปกับเขาเรียนไม่จบก็บอกว่าไอ้ชั้นพิเศษนี้ท่านไม่ได้เรียนไว้ แต่ไปดูได้น่า ดูเขา ดูเขาก็ถาม ถามใครทำอะไร พอเขาบอกบีบมันก็เหมือนกันดูภาพยนตร์ ก็เหมือนกับคนดูหนังพากย์นั่นแหละ ภาพเป็นแบบนี้เรา เอ่อ ไม่ใช่แล้วโว้ย ไอ้เรานี้เลวมาไม่รู้ทำอะไร ฮีตอนนี่ถ้าจะพยายามเลิกเลย ต้องพยายามอยู่น่า ไซ้ใหม่ พยายามเลิกเลยก็เอ็งไปนั่งมาพระโพธิสัตว์นี่มันไปไหนไม่รอดหนอก ถ้าผลออกก็ลงนรก

มานั่งนึกบางทีก็ไปนอนนั่งนึก ถ้านึกบ๊อบประเดี๋ยวพระท่านก็มาแล้ว บอกคุณระดับนี้ละ เขาไม่ลงกันหรอก แต่อย่าผลออกมา อ้าว แล้วกัน ยังมีวงเล็บด้วยบอกระดับนี้เขาไม่ลง ถามทำไมระดับปรมาตถบารมีนี้ไม่มีใครเขาลง ถามว่าก็ไอ้ทำบาปมาตั้งเยอะไม่ลง บอกว่าไม่ลงหรอก แต่ว่าอย่าผลออกก็ถามว่าระดับนี้มันมีผลบอกว่าระดับนี้ไม่มีผล ก็สบายใจไปประเดี๋ยวเดียว หน้าเข้าหน้าเข้าเราก็เริ่มไม่สบายใจอีก เราก็รีบหนีเรื่อง วิธีหนีมีอะไร ใครเขาถวายอะไรมาดิๆ เก็บแต่ของดีเก็บเจียบ สบงจีวรดีเก็บเจียบ พอออกพรรษาถวายพระหมด โละต้นทุนนี้วิธีหนี หนีด้วยการโละต้นทุนไซ้ใหม่ ไม่ให้มันมีอะไรของมีค่าคิดด้วยอาตมา จนกระทั่งเป็นเจ้าอาวาสแล้วสมัยก่อนนี้ ฟังมีของดีกับเขาที่วัดนี้ ชาวบ้านเขามาให้ของดีเป็นของสงฆ์หมด แต่ก่อนนี้เสื่อนอนยังขาดเลยโยม ไอ้บ้านน้ำดิๆ ไม่มีใช้ละมีถวายพระหมดถาม ทำไมบอกไอ้ของดีมันจัญไร เดียวจิตข้าไม่เอาละบ้านนี้มึนๆเน่มีๆ ซักก็กินไม่ได้ไม่เห็นจะแปลกอะไร เสื่อขาดก็นอนได้ หือ เราเอากันตรงนี้อาไว้ตรงตัดหมด นี่เพราะอาศัยตัดหมด

ต่อมาเป็นนักเทศน์ ไอ้ย รวยฟ้าไตร ปี 200-300 โคร รวยสะบัดเลยไซ้ใหม่พอใกล้เข้าพรรษาเราก็สำรวจแล้ว ไอ้ที่นักศึกษานักเรียนพระ นักเรียนมันไม่มีใช้กับเขา เราก็แจกๆ แจกหมดเตรียมเก็บไว้ 2 ไตร เอ๊ย ฮี 2 ไตรนี้มีพวกมาเอาเสียจนได้ เกรงใจครับผมไม่มีเลย แล้วกันบอกนี่ ผมไว้ใช้ 2 ไตร ผมไม่มีจริงๆครับจีวรก็ขาดหมด เอ้า เราเราซื้อไตรใช้อีกจนกระทั่งอายุ 45 นะถึงไม่ได้ซื้อไตรใช้ ฮีตอนนี่เลยรวยใหญ่เลย โยม เพราะอาศัยอันสงฆ์ให้หมดตัวไซ้ใหม่ ยิ่งรวยใหญ่ ฟ้าแตกใหญ่ สนุก หือ คุณอรุณ เอ้า ตอนนี้นี่สนุกใหญ่ แต่มันไม่ใช่รวยแต่ฟ้าไซ้โยมมันดันรวยหนีเสียด้วยฮี ฮีทีนี้จะแบ่งมรดกให้โยมนา(หัวเราะ) ฮีตอนรวยหนีนี้ครึ้ม รวยหนีเพราะอะไร เพราะกันการสั่งสมเงินที่ทำให้เป็นหนี้นี้จะกันตัวเงินเป็นส่วนตัวมันจะเหลืออยู่ ถ้าหากว่าเราเป็นหนี้เขาแล้ว ไอ้เงินที่ได้มานี้มันไม่มีความรู้สึกเลยว่ามันจะยังอยู่ไซ้ใหม่ ถ้าเป็นเงินชำระหนี้ไป หรือเงินที่จะขังใจว่านี่เป็นเงินของเรา มันไม่มีเพราะหนี้ยังชำระไม่หมด นี่กันไว้ตรงนี้แหละนาเวลาตายจะแบ่งให้คนนี่ ล้านสองล้าน แยกทำไซ้ไป เจ้ากรรม ฯ เอาไป 2 ล้าน (หัวเราะ)

อ้าว หลวงพ่อปาน ตายผมยังมีมรดกสี่พันไร่ ไร่ใหม่ พอจะตายจะตายท่านก็บอกฉันเป็น
หนี่อยู่ 4,000 บาท แล้วก็มีพระอยู่ในหีบอยู่ในที่เก็บเล็กอยู่ 4,000 องค์ เมื่อฉันตายไปแล้ว แก่ไปเปิด
เอาออกมาณะ คนอื่นไม่มีสิทธิ์ ถ้าใครเขาจะมารับพระนี่ให้เขาทำบุญคนละบาท อ้อ ตายแล้วเราไป
ค้นยามได้ตั้งเท่าไรละ 5 ตำลึง ในยามีต้อง 5 ตำลึง โยม ผลที่สุดค้นตามกุฎ ค้นตามหนังสือหนังสือ
หมกรรมเสร็จเบ็ดเสร็จได้ 80 บาท อีก 60 บาทนะ ไม่รู้ว่ามียู่มันเที่ยวซุกๆ อยู่มา มีเงินทุน 80 บาท
ต้องทำบุญศพ หลวงพ่อปาน

ขณะที่ตายใหม่ๆ 8 วันไร่ใหม่ 8 วันแล้วพระแกมาช่วยงานนะ วันละ 100 กว่าองค์ อีเวลา
พระฉันก่อนเพลก็ถวายองค์ละ 10 บาท 100 องค์เท่าไร 1,000 เอะ ก็มีให้เขาทุกวันละ แล้วยังค่าอาหาร
ค่าอะไรต่ออะไรคนมันเต็มไปหมดจ่ายวันมันเยอะหลายพัน ก็มีให้เขาได้ทุน 80 บาท 8 วัน
เป็นอันว่า 8 วัน เราก็อำไปได้ดีไม่เป็นไร ก็ทำไม่ไอ้ 8 วันนี่ เอาศพลงหีบไม่ได้ พอเอาศพ เขาเอาศพ
วางไว้ให้คนอาบน้ำนี่ผ่านไปวันที่ 5 วันที่ 5 นี้ร่างกายท่านปกติไม่มีอะไรเลยนะ แล้วก็ มี พระยาตรา
ภัยพิพัฒน์ พระยาประเสริฐ พระยาอะไรต่อพระยาอะไร เจ้าพระยาทั้งนั้นแหละ พระยาคน พญา
แรง เราก็อ่อ ไม่ใช้ละเดี๋ยวนี้เป็นพระยาเหยื่อแรงหลายองค์ละ หือ โยม ตายแล้วเหยื่อแรง

เขาก็ตกลงกันบอกว่านี่ 5 วันผ่านไปแล้วควรจะลงโลงเสียทีหนึ่ง ใส่หีบเขาถามพวกเรา
พวกเรบอกไม่เกี่ยวละใครจะเอาลงก็ลงไปห้ามแล้วก็ไม่นับสนุนก็มีทั้งหมดเขาก็ประชุม ว่าควรจะ
ใส่หีบเสียที พอเริ่มตั้งท่าจะใส่หีบ พายุมานี่ไม่มีละ ไอ้โฮ พายุมันพัดมาช่องเดียวเฉพาะศาลา เครื่องตั้ง
เครื่องตั้งหล่นเพลิงปลั่ง แต่ไม่มีอะไรแตก นายประยงค์ ตั้งตรงจิต จับจูดรูป ไปบอกที่ศพบอก
หลวงพ่อกับถ้าไม่ต้องการจะลง ผมก็ขอร้องไม่เอาลงแต่ขอให้ลมหยุด ลมหยุดทันทีและลมที่อื่น
ไม่มีมีแต่ที่นั่นแห่งเดียว

อีตอนนี่เอง คุณประยงค์ บอกว่า อ้าวใครอยากจะลงเชิญเอาลงเถอะ ผมไม่เกี่ยวข้อง ผม
บอกท่านแล้วผมไม่เอาลง ก็เลยไม่มีใครเอาลง ไม่เอาลงแล้วท่านก็ไม่เฝ้า เหม็นก็ไม่เหม็น กลิ่นสา
นิดหนึ่งก็ไม่มี นี่พอเก็บไว้ถึงวันที่ 6 กระทบมีเจ๊กคนหนึ่ง ที่ ตลาดบ้านแพน ตายเขาเห็นว่าศพ หลวง
พ่อปาน เอวางไว้บนเตียงเฉยๆ ให้อากาศผ่านไร่ใหม่ ไม่เฝ้าก็เลยชี้ตามข้าง ไอ้ลูกๆ เขาเลยชี้ตาม
ข้างบอกเอาศพวางให้อากาศผ่านมันไม่เฝ้า ก็วางไว้มั่งวันที่ 3 นิมนต์เราไป ละไม่ได้เลยโยม แหม
ลิ้นขึ้นโด้ ไอ้โฮ แหมไอ้ระยำ เราล่อไม่ลงจะเอาเจียนให้ได้ แหมพิจารณา อสุภสัญญา ก็แล้ว อะไรก็
แล้ว หายใจเข้าไปมันก็เหมือนหายใจออกมามันก็เหม็น (หัวเราะ)

ผลที่สุดล่อกันไม่ลง แหม มันไม่ได้ชี้ตามข้าง มันชี้ตามเปรตกันนี่ หือ พอหลังจากนั้นแล้ว
งานศพไอ้ป้าพาทย์นี่ ไม่ต้องทำงานตายใหม่ๆ ก็ 8 วง 50 วัน ก็ 8 วงทำศพก็ 8 วง อ้อ ที่ 8 นี่ไม่ใช่
อะไร ไม่มีที่ตั้งอีก มาอีกบอก เสีย ไม่มีที่ตั้งบนศาลาละ หมดเต็มแล้ว ไอ้คนระยำตามพวกมึงเท่านั้น
แหละเต็มศาลาแล้วมันต้องตั้งวงเรากี่ต้องกันคนไว้มั่งพอถึงเวลางานเผาศพไอ้พวกลิเกมา พวกเพลง
มาพวกโขนมา บอกอ้าวใครอยากจะทำเอาที่เอาเล่นแสดงได้ พ่อคุณตั้งปลุกโรงเอาเองถ้าปลุกโรงแล้ว
ต้องเก็บด้วยนาพอเลิกแล้วถ้ามีงไม่รื้อเก็บละฉิบหายทุกคนละมันกลัวมันกลัวฉิบหาย เราก็อ่าส่งไป

นั่นแหละ หือ โยมนะ ถ้าหากมันไม่รื้อเราจับหายเพราะต้องจ้างเขานะ (หัวเราะ) ไอ้มันก็นึกว่าจะจับหาย มันก็ต้องรื้อโรงเก็บอีกเล่นทำไมนะ ขอพระคนละองค์ เท่านั้นแหละไม่มีอะไร แหม รู้สึกว่าทรมาณวันเผาท่านนะ

งานเผาที่ทรมาณมาก พระแกลไม่ใช้พระชี เราด้วยนาหิวนะ จะเล่นข้าวต้มสักหน่อย ข้าวตั้ง ข้าวต้มเขาก็ตั้ง ข้าวต้มนี้ตั้งต้อง 16 กระทะ ข้าวสวย 16 กระทะ เลี้ยงคนนะนาแค่ 16 กระทะ เวลาจะมาถึงพระต้องเอาตำรวจคุมข้าวนาโยมนา (หัวเราะ) โอ๊ย คนมันนอนไม่มีที่หอรอกลานวัด หรือวัดนะ เต็มหมดไม่มีนะ หน้าวัดหลังวัดเขาศรัทธากันจริงๆ ตั้งรดกรัวแม่กรัวทำกับข้าวไม่ต้องดี ไอ้หัวตาลต้มกับน้ำปลาร้า กับอะไรแกงคั่วส้มผักบุงนั้นนะ แกงท่านนะต้องประจำให้เด็กไปเอาข้าวต้มมากะละมังขนาดนี้ กว่าจะถึงเหลือจานเดียวโยม ไม่ใช่คนดกมา ชนหน้า ชนหลัง คนกระทบข้าวต้มหกคนมันแน่น โอโห้เอาจริงๆ

เป็นอันว่าพอวันเผาเราก็บอกให้เจ้าหน้าที่เขารับเงินใช้ใหม่ ต้องชำระหนี้กันในงาน แต่เจ้าหน้าที่ที่เป็นหนี้ เป็นเจ้าหน้าที่รายละเอียดบาทก่อนจะมารับเงินให้อาเงินติดกระเป๋ามาคนละพันด้วย เขาถามทำไม เพื่อนานไม่พอใช้ชีจะกู้ต่อไอ้แก่ก็คิดกันจริงๆ แก่ก็ติดกันมา

แล้ววันนั้นเราก็รับเงินพอ พอก็เชิญมารับหนี้ ก็ชำระหนี้แทนหลวงพ่อบอกต้องชำระหนี้แทนให้ประชาชนเขาู้เห็นไม่อย่างนั้นเขาหาว่าเงินไปทางไหน พอเขาได้รับเงินชำระหนี้ เขาก็ถวายนเพราะเรื่องหลวงพ่เอาไปสร้าง หลวงพ่ไม่ได้เอาไปเป็นส่วนตัว แล้วเงินเดือนในกระเป๋ามาอีกคนพันถวายต่อช่วยงาน หือถวายชำระหนี้แบบนี้เข้าทำ

และต่อมาวันเผา วันเผาไอ้ดอกไม้จันทน์มันก็ไม่พอ เราก็ใช้วิธีเวียนเทียนยังไม่เผาก็เวียนกันเวียนกันมา แล้วไอ้จิวรเก่าๆ หลวงพ่ท่านมีอยู่ พอเก่าๆ หน่อยเราก็เก็บ พอเก่ามากไปหน่อยเราก็เก็บ ท่านจะห่มท่านก็หา บอกผมเห็นแล้วครับ ถ้ามเก็บทำไม ผมจะขายเวลาหลวงพ่ตาย (หัวเราะ) บอกด้วยนะ ไม่ใช่ไม่ได้บอก บอกอ้าวตามใจแก อีตอนเผาเราก็เอาจิวรมาฉีกๆ ฉีก เป็นชิ้นเล็กๆ โยมใครทำบุญเท่าไรเราก็ให้ แต่ไม่ทำบุญไม่ให้นาใช้ใหม่ ไปๆ มาๆ หลังจากงานไ้องานนะ จ่ายไม่รู้เท่าไร หูดับเลขขนาดจ่ายกันมาก พระผู้ใหญ่ก็ไปเยอะ พระผู้ใหญ่นี้ถวายนองค์ละพันนี้สมัยนั้นไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยพระนับร้อยเวลาเอาศพลงจากศาลาเขากลับคนจะแย่งศพ บอกไม่ต้องกลัวละ เอาพระตั้งแถวตั้งแต่ศาลา 2 แถวใช้ใหม่ แล้วก็ไปยืนอ้อมเมรุทั้งหมดเป็นวงรอบ พอเดินลงไปนี่ปีบพระจะยืนรอบเมรุหมด แต่คนต้องอยู่ข้างนอก พอพระพอสบายเลยโยม พระไม่ใช่ชนอ้อยเลยเป็นร้อยนี้ต้องถวายพระเท่าไรและก็พระผู้ใหญ่เท่าไร

และหลังจากงานเสร็จเรียบร้อยแล้วมีเงินเหลือ สองหมื่นสมัยนั้นนาโยมนาสองหมื่นไม่ใช่บ่อยนา เนอะ โอย ชื่ออีหนูได้เยอะเลย หือ ไอ้เปี้ยก (หัวเราะ) แหมเสร็จแล้วเราก็สร้างมณฑป สร้างโรงเรียนอะไรต่ออะไร ตามเรื่องตามราวไป นี้อานิสงส์อันนิสงส์พระเป็นหนี้ อย่างนั้นข้าจะตายก็ไว้ให้ ท่านเจ้ากรมฯ ล้าหนึ่งนะ หือแต่ความจริงพระที่เป็นหนี้ตายนี้ทำบุญมาหลายองค์แล้วรวยทุกองค์ แต่พระองค์ไหนถ้ามีเงินมาก เขาให้ไปเป็นเจ้าภาพไม่ไปละ ไอ้พระพวกนี้ช่วยไม่มีใครไปทำ

หรือก็เป็นความจริงนะ ถ้าเงินเหลือมากนะ ถ้าเป็นเงินส่วนตัว ถ้าเป็นเงินของสงฆ์นี่ไม่เป็นไร ถ้าเป็นส่วนตัวนี่แย่งจริงๆ งานศพไม่มีใครมา

ทำบุญศพนั้นก็ทำมา ทำมาจริงๆ รู้สึกจะเป็นสัก 5 ศพ พระประเภทนี้ ก็มีอยู่องค์ วัดเสาชิงช้า วัดเสาชิงช้า วันหนึ่งท่านจะทำศพ ทำศพโยมท่าน ไอ้เราท่านก็เกณฑ์พวกเรารู้จักกันดี ก็นิมนต์ไปกัน 4-5 องค์ด้วยกัน นักเทศน์ทั้งนั้นเพราะเคยเทศน์ที่เทศน์ที่วัดท่าน วันเริ่มทำศพวันแรก พอดีกับละคร เขามีเสร็จเพราะว่าก่อนที่จะลงมือตอนเย็นวันนั้น วันเริ่มต้นพวกปีพาทย์ก็มา พวกลิเก ละครพวก โขนมาช่วยกัน เขาเคารพนับถือท่านมาก เขามาเคารพโดยไม่เอาสตางค์ท่านก็บอกว่าไอ้พวกนี้ถ้า เวลาญาติละก็ มึงก็ต้องมาแสดงฟรีอย่างนี้นะ มึงอย่ามาเอาสตางค์ไม่ได้ นะ นี่งานโยมศพมึงมา แสดงฟรี งานมึงก็ต้องฟรีด้วย คนนั้นเขาก็รับครบๆ ๆ คือท่านก็สั่งเวลาญาติมาแสดงฟรี มึง ต้องปลูกโรงเองนะต้องเก็บ โรงเองนะ เฮอะ แหม สำคัญสั่งไว้ก่อนเลย

คืนนั้นก็เห็นว่าเทศน์ มีสวดกันไปตามเรื่องตามราว ลิเกละคร ก็แสดงไปปรากฏว่า เช้าท่าน ไม่ออกมาฉันเช้า เข้าภาพไปพวกประตู่ก็ใส่กลอน พวกก็เรียกหลวงพ่อกัน ท่านก็ไม่ลุก ไม่ลุกก็บอก เอาขวานมา คนอื่นเขาไม่กล้า บ้าๆ บอๆ เราคนเดียว ขวานมา ก็เปิดด้วยขวานฟังปังๆ ประตู่พังเลย เข้าไปตายแหงแก่ โธ่เลยตั้งศพพร้อมกันเลยไอ้พวกนั้นบอกผมไม่ต้องขนเครื่องสองหน (หัวเราะ) บอกว่าดีแล้ว ผมไม่ต้องขนเครื่องสองหนไม่อย่างนั้นต้องขนสองหน งานโยมของท่าน ก็มีงานวัน กับคืนเราก็เลยต้องต่ออีก 7 วัน 7 คืน แล้วก็ลูกศิษย์ลูกหาไม่ต้องไปประกาศอีกแล้ว เพราะทำศพ โยมท่าน ท่านแจกการ์ดไปแล้วก็ไม่ต้องประวิงเวลา

ไปสำรวจบัญชีต้นเป็นหนี้เขาอีก 5,000 อีกแล้ว แหม แล้วใครจะเป็นเจ้าภาพ เจ้าคณะ จังหวัดก็ไม่เอา บอกไม่เกี่ยวขนาดเจ้าคณะจังหวัดนะ เราบอกไม่เป็นไรละ ไม่เกี่ยวพวกผม 5 คน เกี่ยว นักเทศน์กลุ่มนักเทศน์เราไปกัน 5 คน นี่พวกเรา 5 คน หารกันคนละ 1,000 บาท ถ้าหากว่างาน ศพนี้ไม่พอไปเทศน์มาใช้หนี้เขา เรื่องเล็ก ลูกไหม เราประกาศเท่านั้นละ บอกว่างานศพเชิญเจ้าหนี้ มาแล้ว ประกาศให้ประชาชนทราบว่า หลวงพ่อวัดเสาชิงช้า ท่านตาย ท่านมีหนี้เพราะงานก่อสร้าง บัญชีมันมีอยู่เงิน 5,000 บาท นี่เอาตาม 5 องค์รับ รับคนละ 1,000 บาท ถ้าในงานศพนี้หาไม่ได้ละก็ ขอเวลา 6 เดือนจะเทศน์ เอามาจ่ายให้ต้องเป็นเวลานาน โธ่

วันนั้นเองเสร็จ โยมวันนั้นเองพอประกาศเสร็จไม่ถึงไม่ทันค่า พอแล้ว 5,000 บาท มึงมั่งกู มั่ง เสร็จชำระหนี้ไป ไอ้เจ้าหนี้ก็ขายจี่หน้าชาวบ้านเขาไม่กล้ารับถวายเป็นอีก เอาเสียอีก (หัวเราะ) ก็ ทำบุญต่อไปอีกตามเรื่องตามราว

ไอ้ทำบุญเขาต้องมาทำอยู่แล้วนะ แต่ความจริงเขาไม่ใช่ขายจี่หน้า เขาบอกว่าหลวงพ่อกับไม่ได้ เอาไปเป็นส่วนตัว ท่านสร้างศาลาท่านสร้างโบสถ์ ผมก็มีส่วนได้ด้วย ผมขอถือทำบุญกับท่าน ก็ หมดเรื่องกันไป ดีไหม เจ้ากรมฯ จะเอาไว้เท่าไรเวลานั้นตายนะ 3 ล้านดีไหม แต่ความจริงนี่ นี่มัน เรื่องจริงๆ เคยทำศพมาเยอะแต่พวกพระที่มีเงินเหลือเป็นส่วนตัวนะ อย่าไปรับทำศพคุณ ช่วย บอกไม่ถูกเลยไม่มีใครเข้าใจ เห็นมาหลายรายแล้วอย่างนี้ ชัยนาท นี่ ตายแล้วมีเงินหลายล้านเร็วๆ

นี่นะ งานศพไม่มีคนมาช่วย **ที่อำเภอวัดสิงห์** นี่ตายแล้วปรากฏมีบัญชี 200,000 เศษ งานขาดทุน คำว่าขาดทุนนี้หมายความว่า เงินที่เขามาช่วยไม่พอนี่อันนี้สงสัยเห็นไหม มันเป็นอย่างนี้

แต่ว่าไอ้เงินหลายล้าน หรือเงิน 200,000 นี้ไม่มีตัวอยู่ มีแต่บัญชีจดไว้ คนนั้นยืมกูไปเท่าไร คนนี้กูไปเท่าไร คนนี้กูไปเท่าไรหรือกูไปเท่าไร นี่ไปเรียกคนพวกนั้นเข้ามา เขาบอกเขาชำระแล้วไม่มีพยานเสร็จ **พระครูวิชาญ** บอกไอ้พระสององค์นี้ตายแล้วเจ๊กยืม ถามว่ายืมอย่างไร ก็มันขอมืมสตางค์ตายแล้วมันไม่ต้องใช้หนี้ เออ จริงของท่านตายแล้วเจ๊กยืมเนอะ **พระครูวิชาญวัดปากคลอง** มาเป็นเจ้าภาพ บอกเงินขาดไปตั้งเยอะ คำว่าขาดไปตั้งเยอะ หมายถึง คนทำบุญไม่พอกับงานที่เผาศพ นี่เป็นอย่างนี้นะ

แต่แกอยู่มันก็น่าจะรวยหรือใครนิมนต์ไปนั่งอุปัชฌาย์ สมัยนั้นค่าของเงินยังสูงอยู่หน่อย ถ้าวอดหลังนี้ไปสัก 10 ปีเศษ จะสูงไซ้ไหม ค่าของเงิน จะไปนั่งเป็นอุปัชฌาย์ต้องถวายนาละ 100 ถ้าไม่อย่างนั้นไม่เป็นอุปัชฌาย์ให้ นั่นเขตอุปัชฌาย์นี้เขามีเขต นี่อุปัชฌาย์ตั้งแล้วก็มิเขตๆ บวชได้ที่วัดในเขตของท่านอุปัชฌาย์อื่นเข้ามาบวชไม่ได้ ไม่อนุญาต ต้องจับแต่ผู้เดียว ไซ้ไหม แจ่ว เก่งมากเสร็จแล้วเอาไปไม่ได้

ไปไม่ได้แล้วไหน เขามาบอกอิตานี้ตายแล้ว เออ เราก็คู เอ๊ะ มันไปไหนหรือน่ากลัวจะไป **ชั้นคุณิต** หรือ **พรหมโลก** หรือนิพพานนะ เราก็นึกเล่นโก้ๆ คุยกัน 2-3 องค์ ไอ้นี้มันไปไหนหรือน่ากลัวจะไปนิพพานเสียแล้ว ราคาของนาละ 100 พอคุยกันยังไม่ทันจะขาดคำลูกน้อง **ลุงพุด** เข้ามาแล้ว ท่านอ่านหนังสือนี้ซิ เอาหนังสือมาให้ท่าน **อเวจีมหานรก** บอกเออ นิพพานจริงๆ อะ นิพพานดำไม่ใช่นิพพานสูงนะ ตัวบ่อเริ่ม **อเวจีมหานรก** เสร็จใครอยากจะไปก็ต้องจำไว้ว่า อังงานนี้ มานิมนต์เข้าต้อง 5,000 เรียก 5,000 บาท

ไอ้ **พันตำรวจโทวิญญู** มันตั้งราคาไปปลูกเสกวัดโน้นนะที่ **ตราด** ว่าอาจารย์กูมาต้องแพงหน่อยนะ มาลำบากแต่ 5,000 ไอ้วัดนั้นก็ดันถวาย 5,000 จริงเท่านั้นนะ เข้าเลยต้องฝากเขาไปทำบุญ ปีกหลาย ปีที่แล้วเขาให้ 5,000 จริงๆ มันไปตั้งราคาเขาไว้ ก็ไปรู้เข้า ไอ้โฮ ไม่ไหว ไอ้นั้นมันจะสร้างวัดค้นไปตั้ง 5,000 และไอ้เราก็จะไปเที่ยวอยู่แล้ว เราไม่ได้สตางค์ส่วนนั้น เราก็ต้องจ่ายอยู่แล้ว เราจะไปนอนเชื่อนอยู่แล้ว แกลงโมโหฝากคนทำบุญบอกไปทำบุญเหอะ จะได้สร้างวัดสร้างวา และถ้าเราต่อ 5,000 บาท นั่นมาสงสัยนี้ไอ้หางเสือน่ากลัวมันต้องเลี้ยงลง

แต่ว่าถ้าเขาถวายโดยไม่มีเงื่อนไขอยู่ก่อนแล้ว อันนี้อีกเรื่องหนึ่งต่างหากเราไม่รู้ อยู่ ถ้าเรามีเงื่อนไขก่อนอันนี้ไม่ได้ แต่ความจริงเราก็ไม่ตั้งใจจะเอาอยู่แล้วเราก็ไปเที่ยวเราอยู่แล้วไซ้ไหม ก็ทำหน่อยเดียว แต่ที่รู้สึกว่าเขาจะบอกมันไปแล้วมันก็ไม่ทำตามนั้นก็ไม่ได้ความ อย่างนั้นแหละ ตอนนั้นนะแหละ เออ **หลวงปู่ธรรมชัย** ถวายเท่าไรไม่รู้

อ้าว ไปนอนเลยคิดว่า นี่ก็หุ้มแล้ว 4 หุ้มครั้ง เออ ศัพท์ก็คือ อย่าเลือกไม่เลือกเราก็ปล่อยท่านว่าเรื่อยไป รู้สึกว่าดีกว่าง่ายกว่า นี่ **ลูกขวิดปลัดโก** เขาเดินสายแบบนี้ ถ้าสายแบบนี้เป็นสายพื้นฐาน แต่เราจะฝึก **วิชาสาม อภิญญาหก ปฏิสัมภิทาญาณ** นี่เขาถือเป็นกิปาสมาธิไซ้ไหม ในการบรรลุนะ

เดินสายตามนี้เดินสายง่าย ใ้อ่างๆ นี้ฉันไม่เป็นหรือกนา ฉันล่อมายากๆ หือ นี้ท่านถึงค่าเอาใ้อ์สอน
วิธีสอนง่ายๆ ไม่สอนใ้อ่างๆของแก่นี่มันยากของชาวบ้านเขา เราก็ไม่รู้ไม่เห็นยากเลย

เมื่อนี้ความจริงตั้งใจพอเขาตั้งมโนมเสร็จแล้วเอาอะไรดีหว่าปรับสังโยชน์ดีกว่าที่ปรับ
สังโยชน์จะได้รู้อารมณ์เข้าถึงไหน ถึงไหน พอคิดว่าจะปรับสังโยชน์ มาถึงบอกว่าอย่าเสือก อย่า
เสือก เรื่องกรรมฐานไม่ใช่เรื่องของแก สบายเลย เราก็ดีหุ่ยสบาย ว่าอย่างไรก็ว่าไป เราไม่เห็น้อยดี
เสียด้วย เสียด้วยไส เวลาเลิกแล้วเสร็จ เอวังก็มีเสียงเป็ดมาตามเดิม หือ แหม พอไปเป็ดมา แหม พอ
ขึ้นมาจะไม่ออกเสียด้วยแล้วซักหน่อย หือ รู้สึกว่าสบายไม่เห็น้อยเลย แล้วไม่รู้ไปอย่างไร ไปท่าน
เรื่อยๆ

วันนี้ องค์กรปัจจุบันประเภทปัจจุบันฟังเสียงถึงจะรู้ท่านมาเรื่อยๆ แต่ไม่แน่มักนา เรียบก็เรียบ
นาบางวันไม่ค่อยเรียบหรือ ถ้าหากว่ามีจังหวะไม่ดีก็แน่นำดูเหมือนกัน แต่ก็เป็นธรรมดาติลาของ
พระพุทธเจ้า ท่านมีติลาทุกแบบ ไม่ใช่จะมีแบบเดียวอย่างนั้นไม่อย่างนั้นก็เทศน์โปรดคนไม่ได้ชี้ได้
คนมันบ้าไม่เท่ากับนี้บาราคะ บ้าโทสะ บ้าโมหะ บ้าศรัทธา บ้าพุทธะ บ้าวิตถะ แยะไช้ไหม บ้าไม่
เท่ากับ อ้าวซัพเพลงเดียว ก็เสร็จหือปีพาทย์ขึ้นก็ตีโอดทำเดี่ยวอย่างไ้อ์เปียกนะพอได้ลิ่งนี้พอดนัคไ้อ์
เปียกใหญ่นี้ถ้าจะโอดเป็นไปทดลองบางที โอดเป็นอย่างไร หือ ลองดีจะโอดใหญ่หรือโอดเล็ก เดี่ยว
เขาไปปีพาทย์ ก็บรรเลงได้โอดใหญ่ เขาเรียกทยอยโอดไช้ไหมไ้อ์นุ้ยจะทยอยโอดเป็นนี้หว่า อะไร
หว่า (หัวเราะ) เสียด้วยไม่รู้เรื่องแล้วนี้ เริ่มรู้จู้จักแล้ว เฮ้ย ล้อเล่นก็เป็นมันจำเป็น อีตอนไหน
ตรงไหน ตรงไหนมันจำเป็นหว่า

หือ วันนั้นมันอยู่ไ้อ์อย่างไรไม่รู้ จะไปไม่ไหว หือ จะไปไม่ไหวซักหน่อยสัก 3-4 วันนี้
เหนื่อย มันไม่สบาย เส้นท้องไม่ดี ท้องไม่ดี แต่ว่าท้องไม่ดี แต่ว่ากรรมฐานดีถ้าอารมณ์ไม่สบายนิต
รู้สึกว่ดี หือ ไม่เหมือนแก่นี่ ไม่สบายนิตเดลิคเปิดเปิงเลยแต่ว่ามันก็เหมือนกันทุกคนเลย ถ้าอารมณ์
ยังไม่ถึงที่สุด พอไม่สบายนิตเป็นกวนถ้าเรายังเกาะมานอยู่ ถ้าจิตยังเกาะมานนี้ ไ้อ์มานนี้กำลังตก
ไม่ได้ ถ้ากำลังตกมานก็ไปตกด้วยจิต ไ้อ์มานนี้มันต้องอาศัยกำลังร่างกายเข้าควบคุมด้วย ต้อง
ร่างกายดี ฆานจึงจะมีความเข้มแข็ง ตอนนีเราพูดถึงฆานทรงตัว แต่ถ้าฆานคุมวิปัสสนาญาณนี้ มัน
ไช้เรื่อยๆ เขาๆ แต่มีกำลังมันไม่ถอยอารมณ์มันเบาว่า นี้ถ้าเรามีวิปัสสนาญาณถึงระดับฆานมันจะ
คลายอาการเครียดลง มันจะเป็นฆานสำหรับทำงานมันไม่เหมือนกัน

ไ้อ์การทรงฆานปกติ เป็นการทรงตัวเหมือนกัน ตรงๆ ๆ นำ พอแถวตรงละข้างออกมาแล้ว
หือ พอบอกแถวตรง ตรงเปิง นี้แบบทรงฆาน แลพบฝึกไช้ไหมพวกทหารถ้าฝึกเป็นนะ เขาก็จะแถว
ตรง จะไปรบกับใครถ้ายืนตรง ดายท่าหมดเลย ไ้อ์ไหม ไม่ใช่ตรงทหาร ถ้าเขาฝึกพีแล้วเขาก็ใช้
สรรพาวุธใช้วิธีการตั้งหลายอย่างไม่ใช่จะยืนอย่างเดียว นั่งก็ได้ นอนก็ได้ ตะแคงซ้าย ตะแคงขวาก็ได้
นอนหงายอิง โกงโค้งอิง เอ มีหรือเปล่า ทหารโกงโค้งอิงมีไหม หือ เอ๊ะ ไ้อ์คนไม่ได้เป็นทหารรบ
ไม่รู้ มีโกงโค้งอิง มีท่าไม เขาทำอย่างไรรู้ไหม เอ่ ไม่รู้ทำอย่างไรหมอบไม่ลงนี้จีหามา จีหามันอยู่นี้
(หัวเราะ) จีหมากองเบือเริ่มพอล้มปั๊บไ้อ์ไ้อ์จีหมากองเบือเริ่มต้องโกงโค้งมายิง (หัวเราะ) หือ ไ้อ์นั้น

ไม่ได้อยู่ในแถว ถ้าอยู่ในแถวไม่ได้ขี้หมงขี้หมาต้องนอนราบหมด เดี่ยวผู้บังคับบัญชาส่งเข้าตะราง
อี ตอนนี้อยู่ในสนามรบไม่เป็นไรหรอก หือ หรืออย่างไร แต่ไอ้โง่โง้งนี่ดีกว่าโง่โง้งหลบ
เครื่องบินนะ

สมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 ตอนปลายนะยังจำได้ไหม ไอ้ปี 25 เอายามาถึงสนามหลวงนะ
เสียงยิงมาเสียงบินมาต่ำเสียงยิงปืนโป้งๆ ยิงทางอากาศ นี่ไอ้เรือดำน้ำเอาปืนพรีดเข้าให้โป้งๆ เอา
ปืน ป.ต.อ. ยิงพื้นที่ที่ไอ้ ล็อคฮิต มันมา 5 ลำ มันมาตั้งแถว วัดกัลยา มาเพียงลำ ปีกหัวลงยิงเรือดำน้ำ
ไอ้พวกทหารน้ำกลายเป็นปลาไปหมดเลย โดน้ำป้อมแป้มๆ (หัวเราะ) ลงน้ำลอยคอกันไป (หัวเราะ)
แกเลยสงสัยดีถ้ามาลำเดียว แต่ไม่มีใครทำอะไรแต่ไอ้ ล็อคฮิต มันคุมมา 5 เครื่อง ไอ้ ล็อคฮิต นะ
ลำตัวมันสองลำตัว มันเครื่องบินอเมริกัน ปรากฏว่าเอายามาถึงเราก็มองเห็น ยืนนอกชานหน้ากุฎิ
เสียงทิ้งร่มพริบมาแล้ว 2-3 ร่มไซ้ไหม ยืนที่ชานนี้ ตาแก่สองคนวิ่ง พริบๆ ย้ายไปอยู่ วัดประยูรวงศ์
หันมาทำหน้าๆ ไปเหอะ ตามไปไหนเล่า พลร่มลงกลางสนามหลวง ตามไปทางไหน บอกไปทางนี้ละ
บอกไปไปเถอะ เรานึกว่าไซ้ ไอ้พลร่มลงกลางสนามหลวงมันตายท่าหมด มันไม่มีอยู่หรือใครจะ
บ้ามาลง หือ ลงมาก็เป็นเหยื่อกระสุนนะซิ มาเครื่องเดียวลง 3 คน 3 ร่มนะ ไอ้เราก็สงสัยมันอะไร
หว่ามองร่องประตู เดี่ยวปรากฏมีพวกส่งข่าว ปรากฏว่ายาพวกเสรีไทยในประเทศเขาส่งข่าวไป
เพราะยาไม่มี ยาขาด เขาเอายามาให้เอายามาให้ปรากฏว่าพอรณา ทิ้งยาป้ายยาหายหมด มีรถคนมา
รับไอ้ญี่ปุ่นมาตามทหารที่กลาโหม เห็นไหมไอ้เครื่องนิมันโคดรัม มันทิ้งอะไร ที่นี้ไอ้ทหาร
กลาโหมบอกว่าไม่รู้หรอก ไปถามใครก็ไม่รู้ ก็รู้กันอยู่แล้ว ไม่มีใครรู้ แต่ว่าไอ้นั้นไม่สำคัญ สำคัญ
ไอ้พวกหลบนั้นนะซิ พอก่อนจะทิ้งร่มมาเสียงปืนดังโป้งๆ ปืนมันไม่ถีหรือ ปืนมันใหญ่นี้ไซ้ไหม
เขาใช้ปืน 40 และไอ้ ล็อคฮิต ส่งเรือดำน้ำโค่น้ำไปแล้วไอ้พวกข้างสนามหลวงก็หนีกัน บางคนเอา
หัวจุ่มลงในท่อตุ๊ดโด้ง มีไอ้ยายผู้หญิงแก้มหมอบ หมอบอีกคนหนึ่งเอาหัวใส่ในกระโปรง
(หัวเราะ) หลบอยู่ในกระโปรงผู้หญิงหลบ ไอ้ ล้อกันนิ้วหมด พวกมาแล้วให้ฟังสนุกเกือบตายไม่มี
หรือ ไอ้บางคนเข้าท่อไอ้นั้นเข้าท่อไม่ทัน เอาหัวจุ่มลงตุ๊ดโด้ง ไอ้บางคนเอาหัวเข้าไปชน
ต้นมะขาม ตุ๊ดโด้ง คิดว่าน่ากลัวจะพันแน่ๆไม่เห็นก็แล้วกัน (หัวเราะ)นี้ไซ้ไหม ไอ้มนุษย์นี้มันแปลก
มันก็คิดว่าจะพันตายหรือ แล้วไอ้ตาแก่ 2 คน บอกว่าทำหน้าๆ ไปเหอะ เราก็นึกว่าไอ้บ้านี้ ถ้าพลร่ม
มันลงเราจะอยู่ได้อย่างไร แต่แล้วไม่กลัว แก้วไปท้ายล้อเต็มทีเลย เอ้อ เรื่องของคนนะ

แล้วทำไมต้องไปขายให้เจ๊กเล่า แล้วเจ๊กมันก็ยื้อมาขายให้พวกเรา หือมันเอาไป ผ้าใช้ยูยี่
หน่อยมันก็เอา อย่างนี้มันก็เอา เอาไปซักฟอกให้ดิ่งแป้ง ริดให้แข็งปั้ง อย่างสมัยสงคราม แหมผ้า
เขามาถวายใหม่เยี่ยม พอนั่งดิ่งหน่อย แควก (หัวเราะ) ได้เรื่องเลยผมโดนมา 2 ตัว พอนั่งเข้าดิ่ง
หน่อย แควก ไม่ใช่หนังกระแทกปุม นั่งกระแทกเป็นอย่างไรไซ้ไหม พอรู้สึกผ้าดิ่งหน่อยไปแล้ว
แควกแล้ว หางยาวไปเลย อย่างสมัยสงคราม ฉันทเป็นเศรษฐี ผ้าสบงแพร ผ้าไหมมา จากอุบล 2 ตัวไซ้
ไหม จีวรก็ใช้ผ้าแพรดำน เนื้อบางๆ มี 2 ตัว ตลอดสมัยสงครามเลยคุณ ฉันทแพร นุ่งสบงใหม่ แต่

สงครามฉันไม่ใช่ นะ แพร่มันสิ้นเพราะอะไร เพราะว่าไอ้ 2 อย่างนี้ คุณมันเหนียวมันไม่ค่อยขาด ไอ้ ที่ใช้นั้นนาพระใช้ผ้าฝ้ายผ้าฝ้าย กับแฮม เราห่มจิ๋วแพร โก้บรรลัษเลย

ไปสวด ร. 8 มั่นสวด 4 รอบได้ 4 ไตร แฮม ได้พวกกรรมการศาสนาฉันเอาผ้าไตรมันมาให้ แล้ว ไอ้แพรหินนะโยม มันหนาแล้วก็ห่มสิ้นแพรด์ ห่มไม่ได้ฉันกลับมาวัดฉันมาตัดเป็นสบงแจก เณร แฮม เรามันห่มไม่ได้ เณรมันจะห่มได้อย่างไร ตัดพอนุ่งได้เป็นสบงไปแจกไปสมัยนั้นมันดี ทั้งนั้นแหละคุณ ผ้าฝ้ายผ้าฝ้ายมันดีหมด

มหาเต็ม เดียวนี้มันเป็นพระครูอะไร (พระครูประสิทธิวิธาน) มันเพื่อนกัน สอนบาลีอยู่ ห้องติดๆ กัน บอกเฮียวันนี้ฝากด้วยไว้วัยจะซักจิ๋ว จิ๋วซักต้องนั่งเฝ้ากันนาคุณนา แน่ ทำเป็นเล่นไป นา เฮ้อ ทำไงล่ะ เราก็นั่งเฝ้า ก็ล่อนกันแค่นี้ก็กุฎิ ก็อยู่แค่ศาลานี้เห็นอยู่แค่นี้ห้องเรา เราก็ออกปัญหา แล้ว ก็ออกไปสอนห้องโน้นให้ห้องโน้นแปล ก็แปล แปล ก็ตั้งปัญหา สอนเราก็มารับปัญหา ให้ ห้องนี้ใช้ใหม่ ทางนี้ตอนเสร็จก็ส่งส่งแล้ว ก็อธิบาย ก็ทำได้งานมันพอทำได้ เต็ม นั่งเฝ้าอยู่นั้นแหละ

ปรากฏว่าสักครูใหญ่ๆ มารายงานแล้วว่าจิ๋วหาย (หัวเราะ) กลางวัน แฮมไอ้ระยำ ถาม ทำไม บอกก็เห็นแค้นเฝ้าอยู่นี้หว่า บอกเฝ้าอะไร อยากบุนหรีหันไปกุฎิไปมวนบุนหรีสูบ กลับออกมา จิ๋วหายแล้ว (หัวเราะ) มันจ้องอยู่ จิ๋วเป็นของไม่ยากไอ้พวกถือกระเป่าเสื้อ โยมฉันทุบกระบาลเสีย เกือบตายไปรายหนึ่งแล้ว ไอ้พวกนี้กุฎิ มหาอำพัน อยู่ใกล้ๆ ใส่กุญแจจุกงัดใช้ใหม่ จันกุฎิเราก็อเอา บ้าง ขึ้นข้างหลังได้ ไปใส่กุญแจข้างนอกนอนหลับอยู่ ข้างในก็ตั้งพระนอนเงียบให้หมดห้ามพูดถ้า ใครพูดให้ตักน้ำ 10 ตุ่ม แอบหาตะพดไว้ นอนให้เงียบเชียว ทำหลบทีเดียวไอ้ห้องผมของมากนะ ใช้ใหม่ ก็ยังไม่ถึงเวลาแจกหรือก อะไรต่ออะไรผมเทศน์ เทศน์มาผมก็เก็บๆ ไว้ของไม่เสียของกิน มากๆ ผมก็แจกหมดวัด

ท่านเจ้าคุณเทพฯ เจ้าอาวาสวัดประยุรวงค์ เดียวนี้ยี่หื้อเดียวกันเทศน์อยู่ด้วยกัน นั่นก็ เหมือนกันเอาของมาได้มากๆ ท่านเทศน์ของส่วนมาก เอามาแล้วไม่กินไม่ใช่หรือ เก็บๆ ก่อนถ้า มากไปก็เฉลี่ยแจกตามคณะท่านก็แจกๆ เอามาตั้งกองๆ มาถึงจับตลาดกันกองของไม่เหมือนกันใช้ ใหม่ ให้แบบนั้น นี่ไอ้ผ้าผ่อนท่อนสไบของใช้มันก็ไม่มีไอ้พวกนั้นมันเอาทั้งนั้นแก้ว แก้ว ตะไอ้ พวกถือกระเป่าเสื้อนี้คุณ เดินไปไหน สมัยสงครามจำได้ไหมโยม กระเป่าเสื้อนะ เดินถือกระเป่าเสื้อ ไอ้พวกนี้สำคัญมาก ผ้าผ่อนท่อนสไบ ก็มีวนๆ ใส่เสร็จ

วันนั้นบอก มหาอำพัน ว่า ไอ้แกโดนมาแล้ว ถือตะพดอันโตๆ หน่อย หื้อกุฎิ เราก็จัดให้ใส่ กุญแจใช้ใหม่ มันต้องเข้าประตูนี้ เข้าประตูออกมาแล้วต้องเข้าประตูใน มันมาเราสั่งพระนอนเงียบ กริบ หน้าตงหน้าตง เดียวมาแล้ว เดินผ่านไปผ่านมา 2 เที้ยวแล้ว 2 คนว่าเดี๋ยวหะ ออย่าไปตีหัวมัน นะ ล่อแม่งมันให้เซ็ดไอ้ท่า วันนี้เอาพระวางสักประเดี๋ยวละวะ (หัวเราะ) บอกนิมนต์พระหยุด เดียวหะ บอกแกอย่าไปตีแรงนะ อย่าตีหัว ตีแขนหักขาหักไม่ได้นะ มหาอำพัน นั่นก็อย่างว่า มัน โดนมาทีหนึ่งแล้วจิ๋วมันหาย (หัวเราะ) ไอ้เราก็คือเอาจิ๋วให้มันบอกประเดี๋ยวมจริงๆ เข้ามาแฮม กุญแจนี้ง่ายนิดเดียวเหล็ก 2 อัน จัดประเดี๋ยวดียว เราสังเกตดูสบายเข้ามา เดินมาเงียบ พระก็เงียบ

ห้องอื่นมันไม่เข้าแล้วของมันในห้องเราไม่ได้ใส่กุญแจ กุญแจคล้องๆ เขาไปก็กดแงะ พอกด อ้าว กุญแจหลุดแล้ว มันรู้ว่าห้องไหนมีของมาก เข้าไปเก็บแบบสบาย เราก็นอนสบาย

พอออกมาเท่านั้นแหละ พวกพวกด้วยตะพดนะ (หัวเราะ) ตีร้องโวย ตีตามตัว ห้ามตีหัว ตอนตีบอกไอ้ห้าอย่ากมือรับนะ แขนหักมันก็ไม่กล้ายกมือรับซะ ยกมือแล้วแขนหักจริงๆ นะ ไอ้คนที่ตีหนักที่สุดคือ มหาอำพัน (หัวเราะ) ท่านล่อเลียอานเสียงร้องอุ๊ๆ

ท่านเจ้าคุณธรรมปาหังสนาจารย์ ได้ยินคิดว่าพระดีกันนะซี วังตัวแท้ๆ ก็คนแก่นี่ ไม่เคย วังเลยนี่ องค์กรนี้เคร่งจริง วันนั้นต้องวัง คิดว่าพระดีกัน แต่ท่านก็เสื่อเก่านะ องค์กรนี้เสื่อเก่า บอก ไอ้โฮ เฉพาะหัวกระพ้อมนี้หัวลูกแกะไม่พอก่อนบวช ขึ้นอยู่ข้างล่าง บอกห้ามตีตัวนะ ไอ้ห้าห้ามยกแขน รับนะมันแขนหักเสียงผลึกๆ แต่ไม่ไม่แน่นะ เดียวขึ้นไปดู ไอ้ 2 คน ครางอ้อยเลย ถามอะไรเล่ากุฎิ มณะซี เขาเข้าไปเก็บของคูชิ หนสบายเลย 2 กระเป๋ามันไม่พอ เอากระเป๋าเรามาเสียด้วย (หัวเราะ)

พอเสร็จเรียบร้อยแล้วถามทำอะไร บอกให้มันนอนอยู่ที่นี้เดี๋ยวตาม มิสเตอร์เชื่อม ก็ โทรศัพท์ไปตามสารวัตรใหญ่ ปุพพาราม บอกว่า เฮ้ย เชื่อม มานี่หน่อย บอกพ่อมิ่งมาลักของกุฎิ ถามไปหรือยัง บอกไปทำอะไร พระดีหมอบอยู่นั่นนะ บอกเฮ้ยดีจัง มาแล้วตำรวจ 3-4 คน ขึ้นไป ไม่ได้รอละยังมันเตะใหญ่เลย (หัวเราะ) แหม ล้อสลัดเลยเข็ดไปนานเลย วัดประยุรวงค์ ขโมยไม่ เข้าไปนานเลย (หัวเราะ) โน้นไปป้อ วัดพิชัยญาติ วัดพิชัยญาติ ตอนหัวค่ำทุ่มกว่าๆ แล้ว พระก็เอา จีวรพาดบ่าไว้แฮๆ ก็ห่มแบบนี้ พาดไหล่จีบๆ แล้วก็พาดไหล่ นั่งคุยกัน ก็ย้ายมาทางหน้าต่างหน่อย กุฎิ ต่ำๆ พวกก็เอามือกระตุกๆ แทะเฮ้ยไอ้ห้าอย่าเล่นนะ นึกว่าพวกเดียวกัน (หัวเราะ) ก็ลุยไปลุยมา พรืดไปแล้ว(หัวเราะ) จีวรเหาะ (หัวเราะ) บอกขโมย ขโมยที่ไหนได้ มันออกไปแล้ว

วัดพิชัยญาติ สมัยนั้น พระปรารค์ด้านหลังมันรกนะ ไม่ได้เรื่องเลย เอาซึ่งๆ หน้าเลย พอเข้า เขามาบอกให้ฟัง บอกแกเปิดประกาศซิ วัดประยุรวงค์ มีสมบัติมากใครอยากจะลักเชิญไปลักที่นั่นไม่ มาหรอกโดนพระบ้า เอาพระวางไม่ใช่พระบ้าเอาพระวางไว้พักหนึ่ง บอกไอ้พวกนั้นแกเอาพระวาง ไว้เดี๋ยว (หัวเราะ) เจ้าคุณธรรมปาหังฯ บอก แหม ไอ้มีงนี่มันหนักน่าดู ก็ไอ้เจ้าคณะมันเป็นอย่างนี้ แล้วไอ้ลูกคณะจะเป็นอย่างไร ก็บอกวาก็เป็นอย่างนี้แหละ ก็ดูเอาที่แล้วก็แล้วกัน ก็ไม่รู้เข้าไม่เข้าไม่ได้ ถูกตีก็แล้วกัน ก็เอของเข้าไปคิดราคาเท่าไร แล้วคนอื่นเขาซ้ำทำไมมันไม่คิดบ้างละ เลยตั้งสอนมัน ไม่อย่างนั้นจะตกนรกมากกว่านั้นไซ้หมคุณ ส่งเสียดู๊ดเลย ที่หลังทิ้งกุฎิไปได้สบายเลย เจียบ ไม่มี ใครเดินผ่านเลย เห็นใส่กุญแจไม่เอาเลย (หัวเราะ) กลัวหมด

ต่อมาคราวใหม่ นั่นต้นสงคราม ต่อมาปลายสงครามซึกจะเริ่มอีกแล้ว ไม่ใช่ตอนต้น ตอนกลางๆ นะ หลังจากน้ำท่วมไปแล้ว ซึกจะเริ่มมีอีกแล้ว ตอนนั้นคนถูกระเบิดมาก พระก็หนี สงคราม ที่ วัดประยุรวงค์ ถูกระเบิด แต่ก็ไม่ได้เสียหายอะไรมาก เหลือวิหารพังไปครึ่งหนึ่ง หลังคาขยับ เสียโรงเรียนไปหลัง ที่นี้พวกชาวบ้านเขาก็มาพักมาก เราเป็นเจ้าคณะนี้ เอาเลยมาอยู่ แต่พระมาต้อง ไปนะ เขาก็เต็มใจไม่ต้องเสียค่าเช่า ข้าวไม่ต้องซื้อ แกรมเราไม่ต้องบิณฑบาตสบาย ไอ้พวกนั้นมันอยู่ กันเยอะแยะ โยมตั้ง 20-30 ครอบครัว คนละด้วยครึ่งถ้วย ก็ให้กลายเป็นค่าเช่าไป แต่เราไม่ได้เก็บค่า

เขาน่ะ เขาก็ให้ด้วยการสงเคราะห์ซึ่งกันและกัน เราจะไปบิณฑบาตเขาบอกว่าไม่ต้อง บอก แหม พวกแกก็แยอยู่แล้ว บ้านช่องก็พึ่งบอกว่าไม่เป็นไร บ้านพึ่งเงินเดือนอยู่ ถ้าไปหาบ้านเช่า ก็ไม่รู้จะไปหาที่ไหนก็ไม่แน่ใจด้วย มันก็ชนกันบ่อยๆ นั่นก็ยอมมาล่อไอ้พวกนั้นอีกแล้ว แน่ ฮือ ขึ้นไป

ก็พระเจ้าไม่อยู่ไปเรียนหนังสือกันหมด ไอ้พวกผู้หญิงก็อยู่กันและก็ไอ้พวกก็ไปทำงาน เหลือแต่พวกเด็กๆ ก็เปลอบ้างอะไรบ้าง ก็ยอมมาล่อฝ้านุงเข้าให้ ได้ปลากุเลาไปครึ่งตัว ได้ปลาไปกินเสียด้วย นี่ แหม เอาฝ้านุงไปเราไม่เคือคร้อนปลากุเลานะซี (หัวเราะ) มันครึ่งตัวเอง พลอยเราอดไปด้วย ถามว่ามาอย่างไรตอนไหน ถามว่าเราสังเกตบ้างหรือเปล่า บอกว่าเอาลูกมาอาบน้ำข้างล้างด้านหลัง เห็นมันเดินผ่านไป เห็นถือกระเป๋าสื่อ บอก อ้อมมีแล้วอะ เออ ดี ปล่อยที่หลังเปิดทิ้งไว้ละ ห้องตั้งพระนอนอีก ไอ้พระก็คอยมานาน เดินผ่านไปก็ไม่ขึ้นมาสักทีหนักเข้า พระณรร โธ่ หนุ่มๆ ไซ้ไหม บอกว่า เฮ้ย เมื่อไหร่เอาสักทีวะ ไอ้ห่า ดักมานานแล้ว (หัวเราะ) ดักมานานแล้ว

อีคราวนี้ไม่ใช่แค่ช้านะ เอาปางตายละคราวนี้ ตั้งแต่บัดนี้ไปห้ามเข้าเขต วัดประยูรวงศ์ นะ เข้าเขตเมื่อไหร่ตายเมื่อนั้นแหละพอเห็นพวกถือกระเป๋าสื่อเห็นพวกมึงมาตายเลย ตายทันทีคำสั่ง ออกแล้ว ขุนพลพวกเขา ไม่ใช่เราหรอกสบายหาย หายเจียบจี้ แหม เขาก็ดีเหมือนกันนะ ไอ้สมัยนี้มันเอากันจริงๆ นะนี่ข้าง วัดอนงค์ฯ ภูมิมหารูณ ที่เมื่อก่อนฉันก็อยู่ที่นั่นอยู่ด้วยกันอีตอนกลางวัน วันนั้นฉันก็ไปนะ ไปๆ ไปนั่งคุยกัน 4 โมงเช้า มันชนหมดบ้านเลยคุณ ไอ้นั้นแหมบ้านนั้นก็เป็ กาลกิณี เพราะอะไรรู้ไหม เมียเป็นชั้นโท ผัวเป็นชั้นตรี ผัวไซ้ไม่ได้(หัวเราะ) ไซ้ไหม แหม เมียใหญ่โตกว่าผัว ชั้นโทด้วย ตัวที่ใหญ่กว่าด้วย ผัวเป็นชั้นตรี ก็เลยเรียกบ้านกาลกิณี ฉันชอบมัน คุยกันทุกวัน จริงแก็ดี

อีวันนั้นเขาอพยพกันหนีภัยสงคราม พอสองคนผัวเมียออกไปทำงานปรากฏว่ามีรถกุดัง ไอ้พวกนั้นชนกันตามสบาย ไอ้หัวหน้าบอกไอ้ห่า ทำเบาๆ ของเขาเสียหาย ได้ค่าจ้างแล้วยังทำอย่างนี้ ไซ้ได้ เอ๊ะ แล้วกัน เราก็นึกว่าน่ากลัวจะอพยพนะบ้านนี้นะ เราก็นั่งดูซิ พวกชนเรียบเลย (หัวเราะ) แล้วมันแน่นอนมันทำแบบกันเองจริงๆ เลย มันไม่กลัวอะไรเลย คงจะสืบมานานแล้วนะ เจ้าขอบ้านไม่อยู่มันมีกุญแจไขนี่เราก็จะไปว่าอย่างไรล่ะก็กลางวัน ไอ้หัวหน้ายื่นมือไขว้หลัง (เทปหมดเพียงเท่านี้)

